EUROPA-
KOMMISSIONEN

Strasbourg, den 11.3.2025
COM(2025) 101 final/2

2025/0059 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Unionen og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF, Rådets direktiv 2001/40/EF og Rådets afgørelse 2004/191/EF

BEGRUNDELSE

BAGGRUND FOR FORSLAGET

- **Forslagets begrundelse og formål**

Den Europæiske Union er ved at indføre en integreret, bæredygtig og samlet EU-migrationspolitik, der både er retfærdig og stram. Pagten om migration og asyl[1] ("pagten"), som Europa-Parlamentet og Rådet nåede til enighed om i 2024, giver EU de retlige rammer og værktøjer, der skal til for yderligere at effektivisere forvaltningen af EU's ydre grænser og indføre hurtige og effektive asylprocedurer. Arbejdet skrider frem med fuld fart for at sikre en omfattende gennemførelse senest i midten af 2026.

Oprettelsen af et effektivt og fælles EU-system for tilbagesendelser udgør en central søjle i pagten om migration og asyl. For at et migrationsstyringssystem kan fungere, skal det ledsages af en troværdig og effektiv tilbagesendelsespolitik. Når personer uden ret til ophold bliver i EU, undergraves hele migrations- og asylsystemet. Det er uretfærdigt over for dem, der har spillet efter reglerne, underminerer EU's indsats for at tiltrække og fastholde talenter og udhuler i sidste ende befolkningens støtte til åbne og tolerante samfund. Det tilskynder tredjelandsstatsborgere til at indrejse ulovligt, og det udsætter tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold for usikre forhold og for at blive udnyttet af kriminelle netværk. I øjeblikket er det kun ca. 20 % af de tredjelandsstatsborgere, der har fået påbud om at forlade Unionen, der rent faktisk gør det. Personer, der har fået påbud om at forlade en medlemsstat, undslipper ofte myndighederne ved at tage videre til andre medlemsstater. Det nuværende kludetæppe af 27 forskellige nationale tilbagesendelsessystemer med hver sin tilgang og hver sine procedurer underminerer desuden effektiviteten af tilbagesendelser på EU-plan. Dette kræver et grundigt eftersyn af den måde, hvorpå tilbagesendelsespolitikken reguleres i EU.

Kommissionsformand Ursula von der Leyen meddelte i sine politiske retningslinjer for 2024-2029[2], at der ville blive fremlagt en ny fælles tilgang til tilbagesendelser med en ny lovgivningsmæssig ramme, der har til formål at accelere og forenkle tilbagesendelsesprocessen.

Det Europæiske Råd har konsekvent understreget behovet for en ensartet, samlet og effektiv politik for tilbagesendelse og tilbagetagelse[3]. I oktober 2024 opfordrede det Kommissionen til hurtigst muligt at fremsætte et nyt lovgivningsforslag om tilbagesendelse[4]. Asylansøgninger vil inden for rammerne af pagten blive behandlet hurtigere og mere effektivt. For at dette skal være holdbart, skal tilbagesendelser finde sted med det samme, så vores systemer ikke bliver overbelastet, mennesker ikke efterlades i et tomrum, og det gøres vanskeligere at forsøge at rejse videre til et andet EU-land.

På EU-plan reguleres tilbagesendelsespolitikken ved direktiv 2008/115/EF[5] ("tilbagesendelsesdirektivet"). Flere udfordringer underminerer i øjeblikket effektiviteten af

---

1 Den nye pagt om migration og asyl findes på: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/HTML/?uri=CELEX:52020DC0609.

2 Politiske retningslinjer for den næste Europa-Kommission 2024-2029: "En mere ambitiøs Union – Min dagsorden for Europa".

3 Det Europæiske Råds konklusioner af 9. februar 2023 (EUCO 1/23) og Det Europæiske Råds konklusioner af 17. oktober 2024 (EUCO 25/24).

4 Det Europæiske Råds konklusioner af 9. februar 2023 (EUCO 1/23) og Det Europæiske Råds konklusioner af 17. oktober 2024 (EUCO 25/24).

5 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

tilbagesendelser, lige fra ineffektive procedurer på nationalt plan til utilstrækkeligt samarbejde fra tredjelandes side for så vidt angår tilbagetagelse af egne statsborgere. Der er ofte mange myndigheder og aktører indblandet i tilbagesendelsesprocessen, som i mange medlemsstater er blevet meget kompleks. Med det nuværende tilbagesendelsesdirektiv er der et betydeligt råderum, når EU-reglerne skal gennemføres i national lovgivning, og når de nationale domstole skal fortolke dem. Medlemsstaterne har rapporteret om problemer som følge af manglende klarhed i reglerne og langvarige administrative procedurer, hvilket underminerer mulighederne for en retfærdig procedure. Dette skaber tvetydighed og usikkerhed for såvel de berørte tredjelandsstatsborgere som de myndigheder, der forvalter tilbagesendelserne. Tredjelandsstatsborgeres manglende samarbejdsvilje, f.eks. ved at gøre modstand, flygte eller på anden måde lægge hindringer i vejen for tilbagesendelsen, gør det vanskeligt at fuldbyrde afgørelser om tilbagesendelse. Medlemsstaterne har svært ved at holde øje med tredjelandsstatsborgere i de forskellige faser af tilbagesendelsesprocedurerne, hvilket bremser for eller forhindrer, at der gøres fremskridt.

Selv om der er gjort fremskridt med hensyn til udbredelsen af frivillig tilbagevenden, hæmmes disse bestræbelser af manglen på en troværdig politik for tvangsmæssig tilbagesendelse. Desuden har det i øjeblikket få konsekvenser for tredjelandsstatsborgere, der har fået påbud om at forlade en medlemsstat, og som flygter til en anden medlemsstat, for i de fleste medlemsstater indledes tilbagesendelsesprocessen nemlig med en ny afgørelse om tilbagesendelse i stedet. Dette undergraver de afgørelser, der efter en retfærdig procedure træffes i den første medlemsstat, idet tilbagesendelsessystemet i praksis omgås.

Der mangler sammenhæng i de nationale systemer og i national praksis, og der er i øjeblikket ingen systematisk struktureret proces til at identificere tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, og fremskynde deres tilbagesendelse.

De mange forskelle mellem medlemsstaternes praksis indebærer også forskellige tilgange til tilbagetagelsesprocessen. Dette har direkte indvirkning på sammenhængen i EU's og medlemsstaternes tilgang til tilbagetagelse over for tredjelande.

En reform af EU's tilbagesendelsesregler udgør en væsentlig del af Unionens igangværende bestræbelser på at reformere reglerne for migrationsstyring. Herudover er effektive og moderne procedurer for tilbagesendelse af afviste asylansøgere og personer, hvis visum er udløbet, afgørende for at sikre fri bevægelighed i et EU uden indre grænser.

Siden vedtagelsen af tilbagesendelsesdirektivet i 2008 har området med frihed, sikkerhed og retfærdighed og Unionens migrationspolitik været genstand for en større omlægning. EU-lovgivningen på migrationsområdet er gået fra at være lovgivning med minimumsstandarder til at bringe medlemsstaternes praksis tættere på hinanden, herunder udvikling af operationelle og praktiske foranstaltninger og konkret støtte til en mere sammenhængende tilgang på EU-plan. Kommissionen har proaktivt arbejdet på at strømline praksis med henblik på at forbedre effektiviteten af tilbagesendelser, herunder via henstillinger i 2017[6] og 2023[7] og EU-

[6] Kommissionens henstilling (EU) 2017/2338 af 16. november 2017 om en fælles "håndbog om tilbagesendelse" til brug for medlemsstaternes myndigheder med ansvar for tilbagesendelsesopgaver (C(2017) 6505, EUT L 339 af 19.12.2017, s. 83).

[7] Kommissionens henstilling (EU) 2023/682 af 16. marts 2023 om gensidig anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse og fremskyndelse af tilbagesendelser ved gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF (C(2023) 1763, EUT L 86 af 24.3.2023, s. 58).

strategien for frivillig tilbagevenden og reintegration fra 2021[8]. Kommissionen har udpeget en tilbagesendelseskoordinator, der understøttes af et netværk på højt plan for tilbagesendelse.

En reform af tilbagesendelsesreglerne har været en politisk prioritet og et politisk mål siden 2018, hvor Kommissionen fremsatte sit forslag om omarbejdning af det nuværende tilbagesendelsesdirektiv[9]. Selv om den nye forordning om grænseproceduren ved tilbagesendelse[10] er trådt i kraft som en del af den lovgivning, der er omfattet af pagten, er de generelle tilbagesendelsesregler stadig reguleret af tilbagesendelsesdirektivet fra 2008, som ikke længere er egnet til formålet. Dette forslag erstatter Kommissionens forslag til direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (COM(2018) 634 final, 2018/0329 (COD)), som Kommissionen vedtog den 12. september 2018, og som trækkes tilbage. De resterende dele af 2018-initiativet fik ikke tilstrækkelig støtte til, at fælleslovgiverne kunne fortsætte forhandlingerne og nå til enighed, og de bør derfor trækkes tilbage.

Nærværende forslag har til formål at gøre tilbagesendelsesprocessen mere effektiv ved at give medlemsstaterne klare, moderne, forenklede og fælles regler til at forvalte tilbagesendelser på effektiv vis. Formålet er også at sikre, at tredjelandsstatsborgere samarbejder med myndighederne gennem en kombination af forpligtelser, incitamenter og konsekvenser for manglende samarbejde. Desuden sigter forslaget mod at forhindre omgåelse af reglerne og forhindre uautoriserede videre bevægelser inden for Schengenområdet. Det skal sikres, at en person, der får påbud om at forlade EU, rent faktisk forlader EU, enten tvangsmæssigt eller frivilligt, hvis forholdene tillader det, samtidig med at de grundlæggende rettigheder respekteres. Herudover har forslaget til formål at give medlemsstaterne fælles regler til at identificere tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, og fremskynde deres tilbagesendelse. For første gang indgår tilbagetagelse også i tilbagesendelsesprocessen. Desuden beskytter forslaget de grundlæggende rettigheder for personer, der skal sendes tilbage, gennem klare proceduremæssige garantier, der sikrer, at afgørelser om tilbagesendelse underlægges kontrol, herunder retten til at klage og forbuddet mod refoulement, under behørig hensyntagen til sårbare personer og barnets tarv. Ved at lukke smuthuller i processen vil forslaget forebygge situationer, hvor en afgørelse om tilbagesendelse truffet i én medlemsstat kan blive omgået eller trukket i langdrag, ved at den berørte tredjelandsstatsborger tager til en anden medlemsstat. Til støtte herfor indføres der med forslaget en mekanisme til anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse.

For at sikre et ægte europæisk migrationssystem er der behov for en solid og moderne retlig ramme, der er fast, men retfærdig, og som respekterer de grundlæggende rettigheder og giver Unionen og medlemsstaterne de nødvendige værktøjer til effektivt at tilbagesende tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold.

---

8 Meddelelse fra Kommissionen: En EU-strategi for frivillig tilbagevenden og reintegration, Bruxelles, den 27.4.2021 (COM(2021) 120 final).

9 Forslag til direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (omarbejdning), Bruxelles, den 12.9.2018 (COM(2018) 634 final, 2018/0329 (COD)).

10 Forordning (EU) 2024/1349 af 14. maj 2024 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148, PE/17/2024/REV/1 (EUT L, 2024/1349, 22.5.2024).

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Nærværende forslag er en del af den samlede tilgang til migrationsstyring som fastsat i forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring[11] og supplerer den lovgivningsmæssige ramme for pagten, der blev vedtaget i maj 2024. En vigtig hensigt med de retsakter, der udgør pagten, er at bringe asyl- og tilbagesendelsesprocedurerne tættere på hinanden ved hjælp af forordningen om asylprocedurer og forordningen om grænseprocedurer ved tilbagesendelse. Forslaget supplerer reformen ved at tilføje fælles regler for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold til Unionens lovgivningsmæssige ramme.

Forslaget er i tråd med nogle af de vigtigste nye tiltag i de retsakter, der udgør pagten. Det tilstræbes derved at sikre en retfærdig og gennemsigtig proces for både tredjelandsstatsborgere og nationale myndigheder. Den aldersvurdering af mindreårige, der fastsættes i dette forslag, modsvarer f.eks. den løsning, der er vedtaget i forordningen om asylproceduren. Forslaget indeholder også bestemmelser om udpegelse af en repræsentant for uledsagede mindreårige, så det sikres, at mindreårige behandles ordentligt under hele migrationsprocessen og modtager passende støtte. Tredjelandsstatsborgeres forpligtelse til at samarbejde samt konsekvenserne af manglende samarbejde afbalanceres desuden af deres ret til at blive informeret om disse forpligtelser. Dette skaber en proces, som er klar og retfærdig for tredjelandsstatsborgere og nationale myndigheder.

Hvad angår tredjelandsstatsborgere, der ikke har ret til ophold, og som udgør en sikkerhedsrisiko, er forslaget også i overensstemmelse med de styrkede regler i de retsakter, der udgør pagten, for at sikre, at alle værktøjer på EU-plan anvendes fuldt ud til at identificere sådanne tredjelandsstatsborgere korrekt og sikre en hurtig og effektiv tilbagesendelse af dem.

Hvad angår forsvinden, bygger dette forslag på nogle af de lovgivningsmæssige løsninger, der indgår i det nye direktiv om modtagelsesforhold[12], og som er tilpasset tilbagesendelseskonteksten, så der sikres en mere sammenhængende tilgang til bekæmpelse af forsvinden.

Forslaget giver medlemsstaterne flere muligheder for i fællesskab at forvalte irregulære bevægelser mellem medlemsstaterne med henblik på at beskytte området uden kontrol ved de indre grænser.

Nærværende forslag har til formål at bringe tilbagesendelsesreglerne op på samme ambitionsniveau som resten af de retlige rammer for migrationsstyring og grænseforvaltning, så der skabes en gnidningsløs forbindelse og kontinuitet mellem de forskellige faser af migrationsstyringsprocessen i Unionen.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Med dette forslag gennemføres desuden de strategiske retningslinjer for den lovgivningsmæssige og operationelle programudformning i området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som Rådet (retlige og indre anliggender) vedtog den 12. december 2024. I henhold til de strategiske retningslinjer skal Den Europæiske Union og medlemsstaterne sikre, at personer uden ret til ophold rent faktisk sendes tilbage. Med henblik herpå opfordres

[11] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024).

[12] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 af 14. maj 2024 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse, PE/69/2023/REV/1 (EUT L, 2024/1346, 22.5.2024).

der i retningslinjerne til, at der udvikles og gennemføres en mere assertiv og samlet tilgang til tilbagesendelser ved hurtigst muligt at opgradere den retlige ramme og EU's kapacitet i kombination med anvendelsen af de interne og eksterne værktøjer, der er til rådighed. Endelig mindes der i de strategiske retningslinjer om, at en vellykket tilbagesendelsespolitik er en af grundpillerne i et omfattende og troværdigt asyl- og migrationssystem i EU, hvilket denne forordning har til formål at skabe.

Nærværende forslag er også i overensstemmelse med Unionens bestræbelser på at forebygge og bekæmpe ulovlig immigration, forvalte Unionens ydre grænser og bevare Schengenområdet uden kontrol ved de indre grænser.

Nærværende forslag er i overensstemmelse med EU's tilgang med at indgå afbalancerede og omfattende partnerskaber med tredjelande, hvor migration bør integreres som et centralt spørgsmål, og at arbejde tæt sammen med tredjelande om tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration. Ved at gøre tilbagesendelsessystemet mere effektivt vil EU kunne gøre bedre brug af et forbedret tilbagetagelsessamarbejde, der fremmes ved hjælp af alle relevante politikker og værktøjer, herunder visumpolitik, handel, udvikling og diplomati.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

I betragtning af forslagets indhold er retsgrundlaget artikel 79, stk. 2, stk. c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Hvad angår variabel geometri, anvendes der i dette forslag en ordning, der kan sammenlignes med ordningen i det nuværende direktiv om tilbagesendelse.

Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om forslaget til forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne foranstaltning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling.

Hvad angår Irland, har det nuværende tilbagesendelsesdirektiv en hybrid karakter som afspejlet i dets betragtninger. Nærværende forslag følger samme tilgang, hvilket indebærer, at både protokol nr. 19 om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til traktaterne, og protokol nr. 21 om Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaterne, finder anvendelse på forslaget.

I det omfang forslaget til forordning udgør en udvikling af Schengenreglerne, finder dets bestemmelser anvendelse på Island, Norge, Schweiz og Liechtenstein i overensstemmelse med de respektive aftaler, hvorved disse lande associeres i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne.

- **Nærhedsprincippet**

Formålet med nærværende forslag er at indføre en fælles procedure for tilbagesendelse og afhjælpe de største mangler og udfordringer, som medlemsstaterne står over for i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold i Unionen. Medlemsstaterne har en fælles interesse i at forebygge og bekæmpe ulovlig immigration og sikre tilbagesendelse af personer uden ret til lovligt ophold, men de kan ikke gøre dette alene. I øjeblikket skyldes en del af manglerne i gennemførelsen af tilbagesendelsespolitikken manglende interaktion mellem de nationale systemer, som kun kan afhjælpes effektivt på EU-plan.

Formålet er at stille en gnidningsløs og effektiv procedure til rådighed for alle medlemsstater og undgå bevægelser mellem medlemsstater, der står i vejen for tilbagesendelsesprocessen.

Den nye procedure bør, uanset hvilken medlemsstat der anvender den, være underlagt de samme regler, så der sikres ligebehandling og en fælles tilgang til behandling af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold samt klarhed og retssikkerhed for de enkelte personer.

Desuden vil indførelsen af regler på nationalt plan med det formål at mindske incitamenterne til uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne for at undgå tilbagesendelse ikke løse problemet på effektiv vis. Målene i dette forslag kan derfor ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne alene og kan på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre opfyldes på EU-plan. Derfor må Unionen handle og vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union.

- **Proportionalitetsprincippet**

I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om den Europæiske Union, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dens mål.

Hvad angår målet om at indføre en fælles tilbagesendelsesprocedure, herunder en mekanisme til anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse, skærpede regler i forbindelse med personer, der udgør en sikkerhedsrisiko, og klarhed med hensyn til proceduremæssige garantier, er alle elementer i forslaget begrænset til, hvad der er nødvendigt for at indføre og muliggøre en sådan fælles procedure, strømline og forenkle den, sikre ligebehandling af tredjelandsstatsborgere med hensyn til rettigheder og garantier i overensstemmelse med EU-retten og folkeretten og undgå forskelle i nationale procedurer, som utilsigtet tilskynder til uautoriserede bevægelser. Formålet med disse ændringer er at finde den rette balance mellem at behandle tredjelandsstatsborgere retfærdigt og sikre, at systemet ikke kan omgås af tredjelandsstatsborgere, der forsøger at undgå udsendelse fra Unionen. Alle de garantier, som er nødvendige for at sikre, at tredjelandsstatsborgere behandles på en human og retfærdig måde under fuld overholdelse af chartret, er på plads.

- **Valg af instrument**

Kommissionen foreslår en forordning. Selv om der blev fremsat henstillinger i 2017 og 2023 og periodiske Schengenevalueringer med henblik på at tilskynde medlemsstaterne til at anvende al fleksibilitet i tilbagesendelsesdirektivet, er der fortsat betydelige proceduremæssige hindringer.

Bestræbelserne på at gøre gennemførelsen mere effektiv har ikke vist sig at være tilstrækkelige til at afhjælpe forskellene i de anvendte proceduretyper, rettigheder og proceduremæssige garantier for tredjelandsstatsborgere og til at sikre en sammenhængende tilgang blandt medlemsstaterne.

En forordning om et fælles tilbagesendelsessystem i Unionen, hvis bestemmelser finder direkte anvendelse, giver den fornødne grad af ensartethed og effektivitet, som er nødvendig for en ny fælles tilgang til tilbagesendelser. Med en forordning sikres det, at de vigtigste nye tiltag, som indføres for at øge effektiviteten, f.eks. procedureregler, forpligtelser for tredjelandsstatsborgere og gensidig anerkendelse, håndteres på en sammenhængende måde i alle medlemsstater, så forvridende virkninger og smuthuller i den måde, EU's tilbagesendelsessystem fungerer på, forhindres. Dette vil desuden bringe reglerne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i overensstemmelse med de specifikke regler, der er fastsat i forordningen om grænseproceduren ved tilbagesendelse.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Siden tilbagesendelsesdirektivets ikrafttræden har eksperter i Kontaktgruppen for Tilbagesendelse under ledelse af Kommissionen, der samler eksperter fra medlemsstaterne, Agenturet for Grundlæggende Rettigheder og Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning ("Frontex"), analyseret fortolkningen af specifikke elementer i direktivet. Dette har gennem årene givet Kommissionen mulighed for at få et klart overblik over de vanskeligste elementer, når det kommer til fortolkning og anvendelse af tilbagesendelsesdirektivet. Tilbagetagelsesekspertgruppen og landespecifikke arbejdsgrupper inden for rammerne af Frontex har regelmæssigt drøftet og analyseret udfordringerne i tilbagetagelsesprocessen.

Periodiske Schengenevalueringer og den tematiske Schengenevaluering vedrørende tilbagesendelser fra 2024[13] har givet et detaljeret billede af det nuværende tilbagesendelsessystem. Takket være peer-to-peer-tilgangen foretager et team bestående af eksperter fra medlemsstaterne og Kommissionen med støtte fra EU's agenturer en evaluering af alle medlemsstater og associerede Schengenlande, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, mindst en gang hvert syvende år. Disse evalueringer har ofte blotlagt specifikke problemer i den nationale lovgivning til gennemførelse af tilbagesendelsesdirektivet og har gjort det muligt for Kommissionen at få et overblik over de vigtigste udfordringer i forbindelse med gennemførelsen af det nuværende direktiv.

Forslaget er også baseret på de foreløbige resultater af undersøgelsen om mangler og behov i EU-lovgivningen på tilbagesendelsesområdet, som Generaldirektoratet for Migration og Indre Anliggender har bestilt. Undersøgelsen, der ledes af et konsortium af ICF i samarbejde med Migration Policy Institute (MPI Europe), European Policy Centre (EPC) og Odysseus-netværket, har på grundlag af dybtgående høringer i form af undersøgelser, workshopper og interviews med centrale interessenter ført til analyser af høj kvalitet af mulige alternativer til den nye lovgivningsmæssige ramme for tilbagesendelse. Undersøgelsen afsluttes først senere i 2025, men den igangværende høringsproces i forbindelse med undersøgelsen samt de foreløbige resultater har været med til at danne grundlag for forslaget.

Kommissionen afholder regelmæssige høringer af fagfolk fra medlemsstaterne, internationale organisationer og ikkestatslige organisationer gennem Det Europæiske Migrationsnetværks ekspertgruppe om tilbagesendelse (EMN-REG). Det igangværende arbejde i EMN-REG har givet et værdifuldt praktisk evidensgrundlag, der sikrer, at forslaget bygger på erfaringer fra den virkelige verden. EMN-REG spiller en afgørende rolle ved at fremme løbende samarbejde og udveksle bedste praksis på området tilbagesendelse og reintegration. Gennem regelmæssige workshopper og seminarer behandler EMN-REG centrale emner såsom rådgivning om tilbagesendelse, frivillig tilbagevenden og reintegration, tilbagesendelse af sårbare grupper og alternativer til frihedsberøvelse. EMN-REG-strukturen har givet mulighed for løbende feedback og bidraget til udarbejdelsen af de politiske løsninger til dette forslag.

Forslaget er baseret på flere EU-finansierede (igangværende) forskningsprojekter inden for tilbagesendelse og irregulær migration, navnlig MIrreM-projektet (Measuring Irregular Migration and related Policies) om irregulær migration generelt, GAPS-projektet (De-centring the Study of Migrant Returns and Readmission Policies in Europe and Beyond), MORE-

[13] Tematisk Schengenevalueringsrapport om afhjælpning af nationale mangler – på vej mod et effektivt EU-tilbagesendelsessystem.

projektet (Motivations, experiences and consequences of returns and readmissions policy: revealing and developing effective alternatives) og FAIR-projektet (Finding Agreement in Return) om tilbagesendelse, reintegration og tilbagetagelse. Disse forskningsprojekter samler akademikere, civilsamfundet, forvaltninger og internationale organisationer for bl.a. at se nærmere på legalisering, hindringer/katalysatorer for internationalt samarbejde om tilbagesendelse, motivationer, erfaringer og konsekvenser, når det kommer til tilbagesendelses- og tilbagetagelsespolitik, og menneskerettighedsaspekter i forbindelse med frivillig tilbagevenden og tvangsmæssig tilbagesendelse.

Ved udarbejdelsen af det nye forslag er den alternative konsekvensanalyse af forslaget til omarbejdet tilbagesendelsesdirektiv[14], som Europa-Parlamentet har foretaget, samt Europa-Parlamentets gennemførelsesrapport om tilbagesendelsesdirektivet[15] nøje blevet taget i betragtning.

En detaljeret redegørelse for høringsprocessen og den dokumentation, der danner grundlag for dette forslag, findes i et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som snart vil blive offentliggjort.

- **Høringer af interessenter**

Forslaget bygger på høringer af en bred vifte af interessenter, herunder medlemsstater, EU-institutioner, internationale organisationer, ikkestatslige organisationer (NGO'er), civilsamfundet, forskningsenheder og tredjelande.

I perioden fra oktober 2024 til februar 2025 intensiverede Kommissionen den allerede tætte og igangværende høring af centrale interessenter fra medlemsstaterne, eksperter og fagfolk på tilbagesendelsesområdet og civilsamfundet. Høringerne fandt sted på politisk, strategisk og teknisk plan for at tage alle relevante parters situationer og behov i betragtning. I den forbindelse delte interessenterne relevante ressourcer og målrettet input med Kommissionen.

Det igangværende arbejde i EMN-REG har givet et værdifuldt praktisk evidensgrundlag, der sikrer, at forslaget bygger på konkret erfaring og praksis. Gennem regelmæssige workshopper og seminarer har EMN-REG i løbet af det seneste år behandlet centrale emner såsom gensidig anerkendelse, rådgivning om tilbagesendelse, frivillig tilbagevenden og reintegration, tilbagesendelse af sårbare grupper og alternativer til frihedsberøvelse. Siden november 2024 er EMN-REG også blevet anvendt målrettet til at underbygge gruppens synspunkter, navnlig hvad angår sårbare personer i tilbagesendelsesprocessen.

Netværket på højt plan for tilbagesendelse under ledelse af EU's tilbagesendelseskoordinator gennemførte også målrettede drøftelser i september 2024 og januar 2025, navnlig om forskellige politiske løsninger og overvejelser vedrørende forslaget.

På Det Europæiske Migrationsforum i november 2024 tilrettelagde Kommissionen flere særlige møder om den fremtidige lovgivning på tilbagesendelsesområdet, som gav anledning til yderligere uddybning af synspunkter og idéer, navnlig fra civilsamfundet.

Den fremtidige tilbagesendelseslovgivning blev også drøftet i Kommissionens ekspertgruppe om migranter den 15. januar 2025.

I det seneste år har Rådet inden for rammerne af de roterende formandskaber afholdt en lang række drøftelser om den fremtidige lovgivning om tilbagesendelse på teknisk, strategisk og ministerielt plan.

---

14 https://www.europarl.europa.eu/thinktank/da/document/EPRS_STU(2019)631727.

15 Vedtagne tekster – rapport om gennemførelsen af tilbagesendelsesdirektivet – torsdag den 17.12.2020 .

Fra november 2024 til februar 2025 blev der som led i undersøgelsen om mangler og behov i EU-lovgivningen på tilbagesendelsesområdet, som Generaldirektoratet for Migration og Indre Anliggender har bestilt, afholdt en omfattende høringsproces. Undersøgelsen, der ledes af et konsortium af ICF i samarbejde med Migration Policy Institute (MPI Europe), European Policy Centre (EPC) og Odysseus-netværket, har muliggjort dybtgående høringer via undersøgelser, workshopper og interviews med centrale interessenter.

Endelig har Kommissionen, efterhånden som arbejdet med forslaget er skredet frem, modtaget talrige holdningsdokumenter, notater og analyser, hvori der peges på udfordringer, problemer og forslag til løsninger, som alle er blevet behørigt overvejet og taget i betragtning ved udarbejdelsen af forslaget.

En detaljeret redegørelse for høringsprocessen og den dokumentation, der danner grundlag for dette forslag, findes i et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som snart vil blive offentliggjort.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Kommissionen har gjort brug af den ekspertise, der er indsamlet fra de mange netværk og ekspertgrupper, som er aktive på tilbagesendelsesområdet, herunder Det Europæiske Migrationsnetværks ekspertgruppe om tilbagesendelse (EMN-REG), Kontaktgruppen vedrørende Tilbagesendelsesdirektivet, ekspertgruppen vedrørende tilbagetagelse, netværket på højt plan for tilbagesendelse under ledelse af EU's tilbagesendelseskoordinator samt de eksperter, der arbejder som led i undersøgelsen om mangler og behov i EU-lovgivningen på tilbagesendelsesområdet.

Herudover har Kommissionen taget hensyn til de mange dokumenter, holdningsdokumenter og forskningsmaterialer, som Kommissionen har fået tilsendt, navnlig i de seneste måneder, i takt med at arbejdet med forslaget skred frem.

- **Konsekvensanalyse**

Der blev ikke foretaget nogen konsekvensanalyse, da det haster med at foreslå nye regler på tilbagesendelsesområdet, men forslaget bygger på den brede vifte af høringer, undersøgelser og evalueringer, der er beskrevet ovenfor.

Der vil snart blive offentliggjort et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene om høringsprocessen forud for forslaget samt en analyse af nogle af de vigtigste politiske løsninger.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Forslaget har til formål at forenkle og strømline den nuværende retlige ramme, som er blevet videreudviklet gennem Den Europæiske Unions Domstols og de nationale domstoles retspraksis, hvilket har ført til en høj grad af kompleksitet i gennemførelsen af reglerne.

Forpligtelsen til at samarbejde vil mindske den administrative byrde for medlemsstaterne, da tredjelandsstatsborgere vil være forpligtet til at deltage aktivt i tilbagesendelsesprocessen ved at fremlægge alle de nødvendige oplysninger og til fortsat at være tilgængelige og til rådighed. Med en mekanisme til anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse undgås dobbeltarbejde på tværs af medlemsstaterne samt flere vurderinger af den samme tredjelandsstatsborger. Desuden vil en europæisk tilbagesendelsesordre lette udvekslingen af de oplysninger, der er nødvendige for at anerkende andre medlemsstaters afgørelser om tilbagesendelse.

- **Grundlæggende rettigheder**

I dette forslag overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som navnlig anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder[16], samt de forpligtelser, der følger af folkeretten, navnlig af Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling[17], konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder[18], den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's konvention mod tortur[19] og FN's konvention om barnets rettigheder[20].

Med dette forslag sikres det, at tilbagesendelser gennemføres på en måde, der respekterer den menneskelige værdighed, retten til livet, forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, retten til frihed og sikkerhed, retten til familieliv og privatliv, herunder beskyttelse af personoplysninger, beskyttelse i tilfælde af udsendelse og udvisning, navnlig princippet om non-refoulement og beskyttelse mod kollektiv udvisning, ikkeforskelsbehandling og retten til effektive retsmidler.

Retten til frihed er beskyttet gennem en streng afgrænsning af muligheden for frihedsberøvelse: Der kan kun foretages frihedsberøvelse af specifikke grunde, der er klart defineret i forordningen, når det viser sig nødvendigt og forholdsmæssigt på grundlag af en individuel vurdering af hver enkelt sag, med forbehold af domstolsprøvelse. I forordningen fastsættes også en ramme for anvendelsen af alternativer til frihedsberøvelse, da disse alternativer er mindre indgribende end frihedsberøvelse, men sådanne foranstaltninger indebærer ikke desto mindre en indskrænkning af friheder. I forslaget sikres det, at barnets tarv kommer i første række i forbindelse med anvendelsen af denne forordning. Der gælder særlige regler for mindreårige i tilbagesendelsesprocessen, navnlig hvad angår forholdene under frihedsberøvelse. Med denne forordning indføres der nu også i tilbagesendelsesproceduren nogle af de vigtigste nye tiltag i de retsakter, der udgør pagten, navnlig når det kommer til aldersvurdering af mindreårige og praksis med at udpege en repræsentant, der skal ledsage en uledsaget mindreårig. Med forslaget udelukkes det desuden, at uledsagede mindreårige og familier med mindreårige sendes tilbage til lande, med hvilke der er indgået en aftale eller ordning. Ved at skærpe reglerne for tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, fremmer forslaget også retten til sikkerhed.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Som fastsat i den ledsagende oversigt over finansielle og digitale virkninger er de investeringer, som er nødvendige på EU-plan og medlemsstatsplan, forenelige med den flerårige finansielle ramme (FFR) for 2021-2027 og kan finansieres under FFR for 2021-2027 for fondene på området indre anliggender ved at gøre brug af Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (AMIF)[21]. Finansiering efter 2027 vil falde ind under forhandlingerne om den næste FFR. Det foreslås at styrke Frontex' tilbagesendelsesbudget i 2025, 2026 og 2027 efter behov ved internt at anvende ressourcer inden for Frontex' budget afhængigt af det faktiske forbrug.

---

16 Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT C 326 af 26. oktober 2012, s. 391).

17 Génevekonventionen om flygtninges retsstilling, 1951, De Forenede Nationers traktatsamling.

18 Den europæiske menneskerettighedskonvention, 1950, Europarådet.

19 Den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, 1966, De Forenede Nationer.

20 FN's konvention om barnets rettigheder, 1989, De Forenede Nationer.

21 I det omfang aktiviteterne finansieres inden for rammerne af den tematiske AMIF-facilitet, kan disse gennemføres under direkte, indirekte eller delt forvaltning.

Med henblik på gennemførelsen af denne forordning vil medlemsstaterne kunne gøre brug af de midler, der er tildelt inden for rammerne af deres nationale programmer under Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, til støtte for de nødvendige investeringer i infrastruktur og procedurer. Til samme formål kan Frontex inden for rammerne af sit mandat støtte medlemsstaterne med personale og aktiviteter, f.eks. koordinering af tilbagesendelsesoperationer, bl.a. ved at dække udgifter til tilbagesendelsesoperationer, chartring af fly eller reservation af billetter med henblik på tilbagesendelse via kommercielle flyvninger.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Kommissionen vil regelmæssigt overvåge anvendelsen af forordningen, herunder gennem Schengenevalueringsmekanismen. Kommissionen bør aflægge rapport om gennemførelsen af forordningen fem år efter forordningens ikrafttræden.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Hovedformålet med forslaget er at forenkle tilbagesendelsesprocessen og gøre den klarere for de nationale myndigheder og de berørte tredjelandsstatsborgere.

Forslaget har form af en forordning og sikrer dermed, at reglerne finder direkte anvendelse i medlemsstaterne, og at tilbagesendelser forvaltes ensartet i hele Unionen. Dette skaber klarhed og forudsigelighed og mindsker mulighederne for at omgå tilbagesendelsessystemet i én medlemsstat ved at tage til en anden medlemsstat.

Fælles procedureregler i forbindelse med afgørelser om tilbagesendelse: Forslaget indeholder fælles regler for så vidt angår afgørelser om tilbagesendelse og indførelse af indrejseforbud. Dette sikrer, at tredjelandsstatsborgere behandles ens i alle medlemsstater, og bidrager til at sikre, at forskelle mellem medlemsstaternes systemer ikke kan udnyttes. Definitionerne er blevet ajourført på baggrund af praksis siden vedtagelsen af tilbagesendelsesdirektivet og er, hvor det er relevant, blevet tilpasset definitionerne i de nyligt vedtagne retsakter, der udgør pagten, så der sikres ensartethed, klarhed og forudsigelighed i hele migrationsprocessen. De grundlæggende rettigheder for personer, der skal sendes tilbage, beskyttes gennem klare proceduremæssige garantier, der sikrer, at afgørelser om tilbagesendelse underlægges kontrol, herunder retten til at klage og forbuddet mod refoulement, under behørig hensyntagen til uledsagede mindreårige og barnets tarv.

Styrkelse af tvangsmæssig tilbagesendelse og tilskyndelse til frivillig tilbagevenden: Forslaget præciserer, hvornår en afgørelse om tilbagesendelse bør fuldbyrdes ved udsendelse, og definerer frivillig tilbagevenden, hvilket skaber klarhed og forudsigelighed for både de ansvarlige myndigheder og tredjelandsstatsborgere. Dette styrker frivillig tilbagevenden, da tvangsmæssig tilbagesendelse bliver et klart og troværdigt instrument. Forslaget præciserer bestemmelserne om tilsyn med tvangsmæssig tilbagesendelse.

Proceduremæssige garantier: Reglerne i dette forslag skal altid gennemføres under fuld overholdelse af chartret om grundlæggende rettigheder, herunder princippet om non-refoulement, retten til frihed, retten til effektive retsmidler og barnets tarv. Fristen for indgivelse af klager over afgørelser om tilbagesendelse varierer betydeligt medlemsstaterne imellem, nemlig fra nogle få dage til en måned eller mere. I overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder skal fristen være tilstrækkelig lang til at sikre adgang til effektive retsmidler uden at forsinke tilbagesendelsesprocedurerne. Med forslaget harmoniseres også reglerne om efter anmodning at yde gratis juridisk bistand og/eller repræsentation

i overensstemmelse med de nyligt vedtagne regler, der indgår i pagten. Endelig er forslaget i overensstemmelse med asyllovgivningens regler om aldersvurdering af mindreårige samt om udpegelse af en repræsentant, der skal ledsage uledsagede mindreårige i løbet af tilbagesendelsesprocessen. Ved at skabe en forbindelse til asylprocessen sikres der med forslaget en passende og sammenhængende behandling af mindreårige på tværs af Unionens migrationsstyringsregler, hvilket skaber klarhed, forenkling og forudsigelighed.

Forpligtelse til at samarbejde og ret til information: Tredjelandsstatsborgeres manglende samarbejdsvilje under tilbagesendelsesprocedurerne er et stort problem, der hindrer tilbagesendelsen. Med forslaget indføres der derfor en udtrykkelig forpligtelse for tredjelandsstatsborgere til at samarbejde med de nationale myndigheder i alle faser af tilbagesendelsesproceduren, navnlig for at fastslå og kontrollere deres identitet med henblik på at opnå et gyldigt rejsedokument og fremlægge personoplysninger, rejseoplysninger og biometriske oplysninger. De foreslåede regler beskriver, hvad samarbejdet indebærer, samt konsekvenserne af manglende samarbejdsvilje, kombineret med incitamenter til at sikre samarbejde, herunder rådgivning om tilbagesendelse og støtte til frivillig tilbagevenden. For at sikre, at tredjelandsstatsborgere informeres korrekt om, hvad der forventes af dem i tilbagesendelsesprocessen, omfatter forslaget deres ret til information, der bygger på praksis i medlemsstaterne, og afspejler lignende bestemmelser, der er indført ved forordningen om asylproceduren. Systemet giver mulighed for at anfægte visse afgørelser og få adgang til retsmidler.

Håndtering og forebyggelse af forsvinden og uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne: Forslaget giver medlemsstaterne skærpede regler til sikring af, at tredjelandsstatsborgere, der skal sendes tilbage, er tilgængelige, ved at der oprettes et system, der i højere grad kan vurdere og håndtere risikoen for forsvinden. Der indføres en udtømmende liste til vurdering af risikoen for forsvinden for at sikre en sammenhængende og ensartet tilgang blandt medlemsstaterne samt en udtømmende liste over grunde til frihedsberøvelse. De regler, der supplerer forpligtelsen til at samarbejde, så det sikres, at den person, der skal sendes tilbage, forbliver tilgængelig under hele tilbagesendelsesprocessen, afspejler delvis de løsninger, der med henblik på asyl blev opnået enighed om i de retsakter, der udgør pagten, f.eks. muligheden for at kræve, at tredjelandsstatsborgeren opholder sig på en bestemt geografisk lokalitet såsom en region.

Tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko: Tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt i Unionen, og som udgør en sikkerhedsrisiko, skal hurtigt identificeres og straks sendes tilbage. Forslaget indeholder derfor en generel forpligtelse for de ansvarlige myndigheder til at foretage den nødvendige kontrol tidligt i tilbagesendelsesprocessen for at støtte identifikationen og opdage eventuelle sikkerhedsrisici. I forslaget defineres visse kategorier af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af de særlige procedureregler for personer, der udgør en sikkerhedsrisiko, f.eks. når der er begået en forbrydelse af en vis grov karakter. Disse tredjelandsstatsborgere vil blive genstand for tvangsmæssig tilbagesendelse, længere indrejseforbud og en særskilt grund til frihedsberøvelse. Disse regler afspejler og tilpasser reglerne om tilbagesendelse til de nyligt vedtagne retsakter, der udgør pagten, samt Schengengrænsekodeksen, som begge omfatter regler til specifikt at håndtere migranter, der udgør en sikkerhedsrisiko. Forslaget indeholder også klare garantier med hensyn til beskyttelse af de grundlæggende rettigheder.

En europæisk tilbagesendelsesordre: Selv om medlemsstaterne stadig vil træffe deres egne afgørelser om tilbagesendelse, indføres der med forslaget en europæisk tilbagesendelsesordre, som vil supplere medlemsstaternes afgørelser om tilbagesendelse, så der skabes klarhed på tværs af medlemsstaterne. Den europæiske tilbagesendelsesordre, som er en fælles formular, der vil omfatte de centrale elementer i afgørelsen om tilbagesendelse, vil være tilgængelig via

Schengeninformationssystemet. Eventuelle tekniske ændringer, der er nødvendige for hurtigt at tilgå den europæiske tilbagesendelsesordre, vil blive behandlet i forbindelse med eventuelle fremtidige overvejelser om ændring af forordning (EU) 2018/1860 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Den europæiske tilbagesendelsesordre vil blive indført ved en gennemførelsesretsakt.

En mekanisme til anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser truffet af en anden medlemsstat: Med forslaget indføres der en vigtig proceduremæssig forenkling, idet der indføres en mekanisme til direkte fuldbyrdelse af en afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat. I henhold til de nuværende regler har de fleste medlemsstater pligt til at træffe en ny afgørelse om tilbagesendelse vedrørende den pågældende tredjelandsstatsborgere, selv hvis en anden medlemsstat allerede har truffet en afgørelse om tilbagesendelse. Dette forslag giver medlemsstaterne værktøjet til at fuldbyrde en afgørelse om tilbagesendelse, som en anden medlemsstat tidligere har truffet. Hermed fjernes et skridt i processen, og dobbeltarbejde undgås. Kommissionen vil senest den 1. juli 2027 undersøge, om medlemsstaterne har indført passende retlige og tekniske ordninger til effektivt at behandle europæiske tilbagesendelsesordrer gennem Schengeninformationssystemet, og vedtage en gennemførelsesafgørelse, der vil gøre det obligatorisk at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om tilbagesendelse, som en anden medlemsstat har truffet. Forslaget suppleres af begrænsede undtagelser. Medlemsstater, der træffer en afgørelse om tilbagesendelse, er ansvarlige for fuldbyrdelsen og skal anvende alle passende midler til at sikre en effektiv tilbagesendelse. Mekanismen for anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat understøttes og lettes af den ovenfor beskrevne europæiske tilbagesendelsesordre. Med udgangspunkt i erfaringerne fra gennemførelsen af Kommissionens henstilling fra 2023 om gensidig anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse præciserer forslaget også processen og de relevante proceduremæssige garantier og retsmidler.

Tilbagesendelse til et land, med hvilket der er indgået en tilbagesendelsesaftale eller -ordning: Forslaget giver mulighed for at sende tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse, tilbage til et tredjeland, med hvilket der er indgået en tilbagesendelsesaftale eller -ordning ("tilbagesendelsescentre"). Muligheden for at sende irregulære migranter tilbage til disse lande bør være underlagt særlige betingelser med henblik på at sikre overholdelsen af de pågældende personers grundlæggende rettigheder. Der kan kun indgås en aftale eller ordning med et tredjeland, der overholder internationale menneskerettighedsstandarder og -principper i overensstemmelse med folkeretten, herunder princippet om non-refoulement. En sådan aftale eller ordning skal fastsætte de nærmere bestemmelser for overførsel samt forholdene i den periode, hvor tredjelandsstatsborgeren opholder sig i landet, som kan være kort- eller langvarig. En sådan aftale eller ordning skal ledsages af en overvågningsmekanisme til vurdering af gennemførelsen og tage hensyn til eventuelle ændrede omstændigheder i tredjelandet. Uledsagede mindreårige og familier med mindreårige vil ikke blive sendt tilbage til et land, med hvilket der er indgået en tilbagesendelsesaftale eller -ordning.

Tilbagetagelse som en integreret del af tilbagesendelsesprocessen: Forslaget gør tilbagetagelse til en integreret del af tilbagesendelsesprocessen. Der fastlægges en fælles proceduremæssig tilgang til indgivelse af anmodninger om tilbagetagelse, herunder ved hjælp af en standardformular til brug ved anmodninger om tilbagetagelse og systematisk opfølgning på afgørelser om tilbagesendelse med anmodninger om tilbagetagelse. Hvad angår tilbagetagelse, øger forslaget gennemsigtigheden og koordineringen i tilgangen til tredjelande, samtidig med at fleksibiliteten for medlemsstaterne bevares. Der indføres elementer til en

mere sammenhængende tilgang til tredjelande og gives et klart retsgrundlag for overførsel af oplysninger til tredjelande med henblik på tilbagetagelse. Det præciseres, at kommunikation med ikkeanerkendte tredjelandsenheder med henblik på gennemførelse af tilbagetagelsesproceduren ikke i sig selv udgør en anerkendelse af disse.

2025/0059 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Unionen og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF, Rådets direktiv 2001/40/EF og Rådets afgørelse 2004/191/EF

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 79, stk. 2, litra c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[22],

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget[23],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør Unionen have en fælles politik for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold i Unionen. En effektiv tilbagesendelsespolitik udgør et centralt element i et troværdigt migrationsstyringssystem.

(2) Ved denne forordning indføres der et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold i Unionen på grundlag af en fælles procedure for tilbagesendelse og tilbagetagelse, et system til forebyggelse og håndtering af risikoen for forsvinden og et samarbejde baseret på gensidig tillid mellem medlemsstaterne.

(3) For at bidrage til gennemførelsen af den samlede tilgang, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351[24], bør der indføres et fælles system til effektiv forvaltning af tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Dette system bør baseres på en integreret politikudformning for at sikre sammenhæng og effektivitet i de tiltag og foranstaltninger, som Unionen og dens medlemsstater træffer inden for deres respektive beføjelser.

(4) Det Europæiske Råd har konsekvent understreget betydningen af en beslutsom indsats på alle niveauer for at lette, øge og fremskynde tilbagesendelser fra Den Europæiske

[22] EUT C [...], [...], s. [...].

[23] EUT C [...], [...], s. [...].

[24] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L 222, 22.5.2024, s. 1).

Union. Det Europæiske Råd opfordrede i oktober 2024 Kommissionen til hurtigst muligt at fremsætte et nyt lovgivningsforslag.

(5) I de strategiske retningslinjer for den lovgivningsmæssige og operationelle programudformning inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der blev vedtaget af Rådet (retlige og indre anliggender) den 12. december 2024, mindes der om, at en vellykket tilbagesendelsespolitik er en af grundpillerne i et omfattende og troværdigt asyl- og migrationssystem i Unionen. Med henblik herpå opfordres der i de strategiske retningslinjer til at udvikle og gennemføre en mere assertiv og samlet tilgang til tilbagesendelser ved hurtigst muligt at opgradere den retlige ramme.

(6) En effektiv tilbagesendelsespolitik bør sikre sammenhæng med pagten om migration og asyl og fremme dens integritet samt bidrage til forvaltningen af ulovlig immigration til Unionen og forhindre, at tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold foretager uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne, for derved at beskytte området uden kontrol ved de indre grænser, samtidig med at de grundlæggende rettigheder respekteres.

(7) Unionen og medlemsstaterne har øget indsatsen for at gøre tilbagesendelsespolitikkerne mere effektive. På trods af denne indsats svarer den eksisterende retlige ramme, der består af Rådets direktiv 2001/40/EF[25] og direktiv 2008/115/EF[26], ikke længere til behovene i Unionens migrationspolitik. Siden vedtagelsen af direktiv 2008/115/EF i 2008 har området med frihed, sikkerhed og retfærdighed og Unionens migrationspolitik udviklet sig væsentligt. EU-lovgivningen på migrationsområdet er gået fra at være lovgivning med minimumsstandarder til at bringe medlemsstaternes praksis tættere på hinanden. Kommissionen forsøgte at reformere tilbagesendelsesreglerne i 2018 med forslaget om omarbejdning af tilbagesendelsesdirektivet[27]. Kommissionen har gennem henstilling (EU) 2017/2338[28] og (EU) 2023/682[29] også forsøgt at hjælpe medlemsstaterne med at udnytte fleksibiliteten i direktiv 2008/115/EF. Det er imidlertid ikke muligt at gøre mere inden for den nuværende retlige ramme.

(8) Der bør indføres en fælles procedure for tilbagesendelse, som er solid og retfærdig, så det sikres, at tredjelandsstatsborgere, der ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, ophold eller bopæl på medlemsstaternes område, tilbagesendes på en human måde og under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og folkeretten. Klare og gennemsigtige regler, der gælder i alle

---

25 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L 222, 22.5.2024, s. 1).

26 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2008/115/oj).

27 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (omarbejdning), Bruxelles, den 12.9.2018 (COM(2018) 634 final, 2018/0329 (COD)).

28 Kommissionens henstilling (EU) 2017/2338 af 16. november 2017 om en fælles "håndbog om tilbagesendelse" til brug for medlemsstaternes myndigheder med ansvar for tilbagesendelsesopgaver (EUT L 339 af 19.12.2017, s. 83, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2017/2338/oj).

29 Kommissionens henstilling (EU) 2023/682 af 16. marts 2023 om gensidig anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse og fremskyndelse af tilbagesendelser ved gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF (C(2023) 1763, EUT L 86 af 24.3.2023, s. 58, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2023/682/oj).

medlemsstater, bør skabe sikkerhed for den berørte tredjelandsstatsborger og de kompetente myndigheder. Det er vigtigt at forenkle, lette og fremskynde tilbagesendelsesprocedurerne og sikre, at tilbagesendelsen ikke hindres af uautoriserede bevægelser til andre medlemsstater.

(9) Anvendelsen af reglerne i henhold til denne forordning bør ikke berøre reglerne om adgang til international beskyttelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348[30]. Hvor det er relevant, suppleres reglerne i denne forordning af de specifikke regler, der forbinder negative asylafgørelser og afgørelser om tilbagesendelse, med hensyn til at træffe afgørelser og til retsmidler i forordning (EU) 2024/1348 og af grænseproceduren ved tilbagesendelse, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349[31].

(10) Denne forordning respekterer tredjelandsstatsborgeres grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som navnlig anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("chartret") og Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 ("Genèvekonventionen"). Den bør anvendes i overensstemmelse med chartret og de generelle principper i EU-retten og relevant folkeret.

(11) Princippet om non-refoulement og forbuddet mod kollektiv udvisning, jf. chartrets artikel 19, bør overholdes ved anvendelsen af denne forordning. Ingen må udsendes, udvises eller udleveres til et tredjeland, hvor der er en alvorlig risiko for at blive idømt dødsstraf eller udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende straf eller behandling.

(12) Den medlemsstat, på hvis område en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold opdages, er ansvarlig for at sikre vedkommendes tilbagesendelse. Når medlemsstaterne opdager en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold, bør de ved at søge i de relevante EU-databaser og nationale databaser hurtigt identificere vedkommende og kontrollere, om vedkommende eventuelt udgør en sikkerhedsrisiko. Medlemsstaterne bør kontrollere eventuelle sårbarheder og om nødvendigt foretage et sundhedstjek.

(13) De kompetente myndigheder bør kontrollere overholdelsen af princippet om non-refoulement på grundlag af en individuel vurdering under hensyntagen til alle relevante omstændigheder. Den pågældende tredjelandsstatsborger bør hurtigst muligt fremlægge dokumentation vedrørende sine personlige omstændigheder. Det bør være muligt at basere sig på en eksisterende grundig vurdering af alle relevante omstændigheder, der er foretaget i tidligere faser af proceduren. Ændringer i omstændighederne og nye elementer, der påviser en risiko, bør undersøges.

(14) Det er nødvendigt, at medlemsstaterne kan samarbejde mere fleksibelt, herunder gennem nye bilaterale aftaler eller ordninger, og på en mere målrettet måde for at forhindre, at tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold tager fra den ene medlemsstat til den anden, og samtidig beskytte Schengenområdet uden kontrol ved de indre grænser.

---

30 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L 222, 22.5.2024, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

31 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 af 14. maj 2024 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148 (EUT L, 2024/1349, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1349/oj).

(15) Når det er fastslået, at tredjelandsstatsborgeren ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, ophold eller bopæl på medlemsstaternes område, bør der hurtigt træffes en afgørelse om tilbagesendelse på grundlag af en individuel vurdering, idet alle forhold og omstændigheder tages i betragtning.

(16) Det er nødvendigt at sikre, at de væsentlige elementer i en afgørelse om tilbagesendelse truffet af en medlemsstat indlæses i en særlig formular – en europæisk tilbagesendelsesordre – og stilles til rådighed i Schengeninformationssystemet sammen med indberetningen om tilbagesendelse eller gennem bilateral udveksling af oplysninger med en anden medlemsstat. Den europæiske tilbagesendelsesordre bør være til støtte for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelser om tilbagesendelse, der er truffet af en anden medlemsstat, når tredjelandsstatsborgeren uden tilladelse tager til en anden medlemsstat.

(17) Ofte, og navnlig i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren ikke samarbejder, er det vanskeligt for de kompetente myndigheder at fastslå tilbagesendelseslandet på det tidspunkt, hvor afgørelsen om tilbagesendelse træffes. I disse tilfælde bør de kompetente myndigheder fastslå tilbagesendelseslandet på grundlag af de foreliggende oplysninger og i afgørelsen om tilbagesendelse angive det eller de mest sandsynlige lande.

(18) Hvis en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på en medlemsstats område, er genstand for en eksigibel afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat, bør denne afgørelse anerkendes og fuldbyrdes. Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse bør lette og fremskynde tilbagesendelsesprocessen på grundlag af øget samarbejde og gensidig tillid mellem medlemsstaterne. Dette kan også bidrage til at afskrække tredjelandsstatsborgere fra irregulær migration og modvirke uautoriserede sekundære bevægelser inden for Unionen samt begrænse forsinkelser i tilbagesendelsesprocessen. Klager over afgørelser om tilbagesendelse bør indgives i den medlemsstat, der har truffet afgørelsen.

(19) Fra datoen for anvendelsen af denne forordning bør medlemsstaterne indføre retlige og tekniske ordninger for at sikre, at den europæiske tilbagesendelsesordre kan gøres tilgængelig via Schengeninformationssystemet. Senest den 1. juli 2027, dvs. lidt over et år efter anvendelsesdatoen for forordning (EU) 2024/1351, bør Kommissionen undersøge, om medlemsstaterne har indført passende retlige og tekniske ordninger for effektivt at behandle europæiske tilbagesendelsesordrer via Schengeninformationssystemet. Kommissionen bør på grundlag heraf vedtage en gennemførelsesafgørelse, hvorved det gøres obligatorisk at anerkende eksigible afgørelser om tilbagesendelse understøttet af en europæisk tilbagesendelsesordre.

(20) Virkningerne af nationale tilbagesendelsesforanstaltninger bør fortsat gives en EU-dimension, ved at der indføres et indrejseforbud, som forbyder indrejse i og ophold på alle medlemsstaternes område. Varigheden af et indrejseforbud bør fastsættes under behørig hensyntagen til alle relevante omstændigheder i den enkelte sag og bør i princippet ikke overstige 10 år. Når en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold opdages i forbindelse med udrejsekontrol ved de ydre grænser, kan det være hensigtsmæssigt at pålægge et indrejseforbud for at forebygge fremtidig genindrejse og dermed mindske risikoen for ulovlig immigration.

(21) Tredjelandsstatsborgere kan sendes tilbage ved hjælp af tvangsforanstaltninger i form af udsendelse eller ved frivilligt at overholde forpligtelsen til at forlade landet. De to typer tilbagesendelser bør kædes sammen for at undgå huller i systemet. Selv om

samarbejdende tredjelandsstatsborgere fortsat primært bør sendes tilbage ved frivillig tilbagevenden, skal det med skærpede regler om udsendelse sikres, at det har en direkte og umiddelbar konsekvens for tredjelandsstatsborgere, hvis de ikke overholder den pålagte udrejsefrist. Tvangsforanstaltninger bør træffes i overensstemmelse med proportionalitets- og effektivitetsprincippet for så vidt angår de anvendte midler og de forfulgte mål.

(22) Der er behov for fælles regler for at sikre, at tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko og ikke har ret til at opholde sig i Unionen, identificeres effektivt og hurtigt sendes tilbage. Det er nødvendigt at sikre, at der foretages relevant kontrol for at identificere tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, og foretage en påtegning, bl.a. på basis af den screeningproces, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356[32]. For tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, bør udsendelse være reglen, og det bør være muligt at fravige de generelle regler med henblik på at fastsætte længere indrejseforbud, længere perioder med frihedsberøvelse og anvendelse af særlige faciliteter for frihedsberøvede, således at de personer, der udgør en trussel for Unionens sikkerhed, hurtigt udsendes.

(23) Nye regler bør udvide medlemsstaternes muligheder for at sikre tilbagesendelse til tredjelande ved hjælp af yderligere værktøjer. Det bør være muligt at indføre specifikke aftaler eller ordninger med tredjelande med henblik på at give medlemsstaterne flere muligheder for tilbagesendelse, forudsat at det pågældende tredjeland overholder de internationale menneskerettighedsstandarder og princippet om non-refoulement. Aftalen eller ordningen bør navnlig fastsætte de nærmere bestemmelser for overførsel, betingelserne for opholdet i landet, de nærmere bestemmelser for den videre tilbagesendelse til oprindelseslandet, konsekvenserne i tilfælde af overtrædelser eller væsentlige ændringer, der har negativ indvirkning på situationen i tredjelandet, og en uafhængig tilsynsinstans eller -mekanisme til at vurdere gennemførelsen af aftalen eller ordningen. Sådanne aftaler eller ordninger udgør en gennemførelse af EU-retten, jf. chartrets artikel 51, stk. 1.

(24) Forudsætningen for et velfungerende Schengenområde uden indre grænser er, at medlemsstaterne sikrer en effektiv anvendelse af de relevante EU-regler. Ved Rådets forordning (EU) 2022/922 indføres der en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne ved hjælp af periodiske, uanmeldte og tematiske evalueringer, herunder med hensyn til effektiv tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold og overholdelse af de grundlæggende rettigheder. Denne mekanisme gør det muligt hurtigt at indkredse mangler, der kan stå i vejen for, at Schengenområdet fungerer korrekt, og sikrer, at disse mangler afhjælpes behørigt.

(25) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af tilbagesendelsesprocedurer, jf. artikel 24 i EU's charter om grundlæggende rettigheder og De Forenende Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling på kort, mellemlang eller lang sigt, sikkerhedshensyn og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til

[32] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (EUT L 2024/1356, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj).

vedkommendes alder og modenhed, herunder vedkommendes baggrund. Uledsagede mindreårige bør gennem alle trin i tilbagesendelsesprocessen ledsages af en repræsentant.

(26) Hvis der er tvivl om, hvorvidt en tredjelandsstatsborger er mindreårig eller ej, bør der foretages en aldersvurdering. For at sikre sammenhæng i migrationsstyringen på tværs af Unionen bør den samme procedure som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348[33] følges. Ved aldersvurderinger bør medlemsstaterne navnlig tage hensyn til relevante retningslinjer fra Den Europæiske Unions Asylagentur.

(27) For at gøre tilbagesendelsesproceduren mere effektiv bør tredjelandsstatsborgeres forpligtelser klart fastlægges. Tredjelandsstatsborgere bør i alle faser af tilbagesendelsesproceduren samarbejde med myndighederne. Tredjelandsstatsborgere bør stå til rådighed og fremlægge de oplysninger, der er nødvendige for at forberede tilbagesendelsen. Hvis forpligtelserne til at samarbejde ikke overholdes, bør det have effektive og forholdsmæssige konsekvenser, herunder f.eks. nedsættelse af de ydelser og tillæg, der tildeles i overensstemmelse med national ret, beslaglæggelse af rejsedokumenter eller forlængelse af varigheden af et indrejseforbud. De kompetente myndigheder bør underrette tredjelandsstatsborgeren om de forskellige trin i tilbagesendelsesproceduren, deres forpligtelser og konsekvenserne ved ikke at overholde disse forpligtelser.

(28) Denne forordning bør ikke berøre medlemsstaternes mulighed for om nødvendigt at pålægge tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, strafferetlige sanktioner i overensstemmelse med national strafferet.

(29) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers interesser bør der stilles en række retsmidler til rådighed til brug mod afgørelser om tilbagesendelse. Den nødvendige retshjælp bør efter anmodning stilles til rådighed for de personer, der ikke har tilstrækkelige ressourcer i tilfælde af klage eller prøvelse ved en retsinstans.

(30) For at gøre tilbagesendelsesprocedurerne mere effektive og samtidig sikre overholdelsen af retten til effektive retsmidler i overensstemmelse med chartrets artikel 47 bør klager over afgørelser om tilbagesendelse så vidt muligt indbringes for en domstol i en enkelt instans. Reglerne i denne forordning vedrørende klager og opsættende virkning bør være i overensstemmelse med retten til effektive retsmidler som fastsat i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder.

(31) Medlemsstaterne bør have de fornødne værktøjer til at vurdere, styre og forebygge risikoen for forsvinden. Med henblik en effektiv forvaltning af tilbagesendelsesprocessen bør vurderingen af denne risiko i konkrete sager strømlines gennem fælles regler, der tager sigte på at øge anvendelsen af effektive alternativer til frihedsberøvelse i medlemsstaterne.

(32) Det bør være muligt at anvende frihedsberøvelse, når det er forholdsmæssigt og nødvendigt, efter en individuel vurdering af hver enkelt sag, herunder under hensyntagen til eventuel sårbarhed, udelukkende med henblik på at forberede tilbagesendelsen. Med henblik herpå kan der anvendes frihedsberøvelse, når der er

[33] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L 222, 22.5.2024, s. 1).

risiko for, at tredjelandsstatsborgere forsvinder, når tredjelandsstatsborgere forhindrer eller undviger tilbagesendelse, udgør en sikkerhedsrisiko eller ikke respekterer alternativer til frihedsberøvelse, eller når frihedsberøvelsen er nødvendig for at fastslå eller kontrollere identitet eller nationalitet. Myndighederne bør handle med rettidig omhu, og frihedsberøvelsen bør kun opretholdes i så kort en periode som muligt og må ikke vare længere end 24 måneder. Hvis den nationale lovgivning indeholder bestemmelser om frihedsberøvelse af mindreårige, bør barnets tarv komme i første række. Andre mindre indgribende foranstaltninger til frihedsberøvelse bør anvendes, når de kan anvendes effektivt på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

(33) Tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, kræver særlige foranstaltninger, der har til formål at beskytte andres rettigheder og frihedsrettigheder. Det bør derfor være muligt at frihedsberøve sådanne tredjelandsstatsborgere i en længere periode, men frihedsberøvelsen skal overholde proportionalitetsprincippet.

(34) Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere bør behandles på en human og værdig måde med respekt for deres grundlæggende rettigheder og i overensstemmelse med folkeretten og national ret under hensyntagen til de praktiske retningslinjer fra Europarådets Komité til Forebyggelse af Tortur og Umenneskelig eller Vanærende Behandling eller Straf. Frihedsberøvelse bør som hovedregel ske i særlige faciliteter for frihedsberøvede eller særlige afdelinger af andre faciliteter. Anbringelse i fængsler er mulig, når en medlemsstat ikke råder over sådanne faciliteter, men tredjelandsstatsborgere skal holdes adskilt fra almindelige indsatte.

(35) De grunde til frihedsberøvelse, der er fastsat i denne forordning, berører ikke andre grunde til frihedsberøvelse, herunder grunde til frihedsberøvelse inden for rammerne af straffesager, som finder anvendelse i henhold til national ret, og som ikke har noget at gøre med tredjelandsstatsborgerens ulovlige ophold.

(36) Enhver stats forpligtelse til at tilbagetage sine egne statsborgere udgør et grundlæggende princip om staternes suverænitet og internationalt samarbejde. Staternes forpligtelse til at tilbagetage deres egne statsborgere betragtes som et princip i den folkeretlige sædvaneret. Eksistensen af denne forpligtelse fremgår yderligere af staternes faste praksis i forbindelse med gennemførelsen af tilbagetagelsesaftaler og -ordninger i kombination med deres anerkendelse af dette princip som et nødvendigt aspekt af det internationale samarbejde om migrationsstyring.

(37) En systematisk og koordineret tilgang til tilbagetagelse blandt medlemsstaterne er afgørende for at lette tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere. Utilstrækkelig opfølgning på eksigible afgørelser om tilbagesendelse risikerer at hæmme effektiviteten af den fælles tilgang til tilbagesendelser. Eksigible afgørelser om tilbagesendelse bør systematisk følges op af alle nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af tilbagesendelsen, herunder indgivelse af anmodninger om tilbagetagelse til tredjelandes myndigheder i tilfælde, hvor der er tvivl om nationalitet, eller hvor der skal indhentes et rejsedokument.

(38) Selv om tilbagetagelse også afhænger af tredjelandes samarbejdsvilje, bør medlemsstaterne anvende en sammenhængende tilgang for at øge effektiviteten af tilbagetagelsesprocedurerne og sikre indbyrdes sammenhold. For at styrke den sammenhængende EU-tilgang bør der sikres gennemsigtighed i og koordinering af samarbejdet med tredjelande, herunder i forbindelse med forhandlinger om tilbagetagelsesinstrumenter. For at sikre effektive tilbagesendelser bør kommunikationen med relevante tredjelandsenheder med henblik på

tilbagetagelsesproceduren ikke udgøre en diplomatisk anerkendelse af de pågældende tredjelandsenheder.

(39) Effektive tilbagesendelsesprocedurer forudsætter et effektivt administrativt samarbejde og en effektiv udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Udvekslingen af oplysninger, herunder udveksling af oplysninger om tredjelandsstatsborgeres identitet og nationalitet, deres rejsedokumenter og andre relevante oplysninger, bør baseres på klare regler, herunder dem, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860[34]. Disse regler bør overholde principperne om databeskyttelse og den pågældende persons rettigheder og sikre, at sådanne oplysninger er korrekte og kun anvendes med henblik på tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration samt beskyttes mod uautoriseret adgang, videregivelse eller brug.

(40) Medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de kompetente myndigheder overholder direktiv [...] om ændring af direktiv 2012/29/EU om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse med henblik på at tilskynde til anmeldelse af kriminalitet og fremme tilliden til retssystemet.

(41) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679[35] finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger med henblik på denne forordning. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 finder anvendelse på behandling af personoplysninger i EU-institutionerne og -organerne med henblik på denne forordning. I betragtning af de vigtige samfundsinteresser, der ligger til grund for tilbagetagelse, kan overførsel af personoplysninger om tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse, herunder oplysninger om deres identitet, rejsedokumenter, andre relevante oplysninger samt i behørigt begrundede tilfælde oplysninger om deres straffedomme og helbred, være nødvendig med henblik på tilbagetagelse og reintegration. En sådan overførsel skal foretages i overensstemmelse med kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725[36], alt efter hvad der er relevant, samt med princippet om non-refoulement, proportionalitetsprincippet og nødvendighedsprincippet og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(42) Hindringer, der står i vejen for samarbejdet og kommunikationen mellem medlemsstatsmyndigheder med ansvar for asyl- og tilbagesendelsesprocedurer, udgør en væsentlig strukturel udfordring med hensyn til at sikre en mere effektiv tilbagesendelsesproces. De kompetente myndigheder, der er involveret i de forskellige faser af tilbagesendelsesprocessen, bør arbejde tæt sammen. Når medlemsstaterne udpeger retshåndhævende myndigheder som kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, bør det forstås således, at denne udpegelse er begrænset til de

---

34 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 312 af 7.12.2018, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1860/oj).

35 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

36 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

pågældende myndigheder, når de handler i deres egenskab af fuldbyrdende myndighed i afgørelser om tilbagesendelse. Retshåndhævende myndigheder, der handler i deres egenskab af undersøgelsesmyndighed i straffesager, bør ikke være omfattet af denne udpegelse.

(43) Et fælles system for tilbagesendelser bør gøre fuld brug af digitale systemer til støtte for forvaltningen af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration, som enten forvaltes operationelt på EU-plan eller af medlemsstaterne, idet der lægges vægt på effektive administrative procedurer, samarbejde, informationsudveksling og interoperabilitet.

(44) Unionen yder finansiel og operationel støtte for at sikre en effektiv gennemførelse af denne forordning. I det omfang aktiviteterne bør finansieres inden for rammerne af den tematiske facilitet under Asyl- og Migrationsfonden, kan de gennemføres under direkte, indirekte eller delt forvaltning. Medlemsstaterne bør gøre bedst mulig brug af Unionens tilgængelige finansielle instrumenter, programmer og projekter på tilbagesendelsesområdet, navnlig i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147[37], samt af den operationelle bistand fra Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896[38]. En sådan støtte bør navnlig anvendes til at etablere systemer og programmer til forvaltning af tilbagesendelser med henblik på at yde logistisk, finansiel og anden materiel eller ikkefinansiel bistand til støtte for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

(45) Indsamling og analyse af pålidelige og sammenlignelige statistikker om tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration er afgørende for overvågningen af effektiviteten af denne forordning og for at kortlægge områder, der kan forbedres, da de giver værdifuld indsigt i effektiviteten af tilbagesendelsesprocedurerne, samarbejdet med tredjelande og resultaterne af reintegrationsindsatsen. Der bør fastsættes fælles standarder og definitioner for indsamling og indberetning af relevante data for at sætte Kommissionen og medlemsstaterne i stand til at vurdere virkningen af denne forordning og bidrage til at træffe informerede beslutninger om den fremtidige politiske udvikling.

(46) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at indføre den europæiske tilbagesendelsesordre og den fælles formular til brug i forbindelse med anmodninger om tilbagetagelse. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011[39].

(47) Direktiv 2001/40/EF og 2008/115/EF samt Rådets afgørelse 2004/191/EF bør ophæves.

---

37 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 af 7. juli 2021 om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1147/oj).

38 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj).

39 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

(48) Målene for denne forordning, nemlig at forbedre effektiviteten af tilbagesendelser med henblik på at beskytte området uden indre grænser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af omfanget eller virkningerne af bestræbelserne på at sikre en fælles og sammenhængende tilgang mellem medlemsstaterne bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(49) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Da denne forordning, for så vidt som den finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399[40], udbygger Schengenreglerne, skal Danmark i henhold til artikel 4 i nævnte protokol træffe afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre forordningen i sin nationale lovgivning inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om den.

(50) For så vidt som denne forordning finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, jf. forordning (EU) 2016/399, udgør den en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF[41]; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, og med forbehold af anvendelsen af artikel 4 i protokol nr. 19 om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, er den ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Irland. [For så vidt som denne forordning ikke udgør en udvikling af Schengenreglerne, har Irland ikke desto mindre i medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og TEUF, meddelt [ved skrivelse af ...], at landet ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]

[eller]

[For så vidt som denne forordning ikke udgør en udvikling af Schengenreglerne, deltager Irland i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forhold af artikel 4 i nævnte protokol endvidere ikke i vedtagelsen af denne forordning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.]

---

[40] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 2016/399 af 15.3.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/399/oj).

[41] Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj).

(51) For så vidt angår Island og Norge, udgør denne forordning, i det omfang den finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, jf. forordning (EU) 2016/399, en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne[42], der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra C), i Rådets afgørelse 1999/437/EF.

(52) For så vidt angår Schweiz, udgør denne forordning, i det omfang den finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, jf. forordning (EU) 2016/399, en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne[43], der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra C), i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF[44].

(53) For så vidt angår Liechtenstein, udgør denne forordning, i det omfang den finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, jf. forordning (EU) 2016/399, en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra C), i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU[45].

(54) Når der i denne forordning henvises til en forpligtelse til at forlade Den Europæiske Union, bør dette forstås som en forpligtelse til at forlade alle de medlemsstater, som denne forordning finder anvendelse på, herunder i lyset af de foregående betragtninger.

(55) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 2, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav udtalelse den […] —

---

42 EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj.

43 EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

44 Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).

45 Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Kapitel I
ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1
Genstand

1. Ved denne forordning indføres der et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Unionen i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der navnlig anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("chartret"), samt gældende forpligtelser i henhold til folkeretten, herunder vedrørende beskyttelse af flygtninge og menneskerettighederne.
2. Formålet med forordningen er at sikre en effektiv tilbagesendelse og tilbagetagelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i overensstemmelse med den samlede tilgang som fastsat i artikel 3, artikel 4, litra h), og artikel 5, litra e), i forordning (EU) 2024/1351.

Artikel 2
Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstaternes område.
2. Den finder ikke anvendelse på personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2016/399.

Artikel 3
Undtagelser

1. Medlemsstaterne kan fastsætte undtagelser fra bestemmelserne i denne forordning i forbindelse med følgende tredjelandsstatsborgere:
   a. personer, der er nægtet indrejse ved de ydre grænser i henhold til artikel 14 i forordning (EU) 2016/399
   b. personer, der pågribes eller standses af de kompetente myndigheder i forbindelse med ulovlig passage af en medlemsstats ydre grænse ad land-, sø- eller luftvejen, og som ikke efterfølgende har opnået tilladelse eller ret til ophold i den pågældende medlemsstat.
2. Hvis medlemsstaterne i medfør af denne artikels stk. 1 anvender undtagelser, henholder de sig til national ret med henblik på at sikre tilbagesendelse af disse kategorier af tredjelandsstatsborgere og overholder princippet om non-refoulement. Følgende artikler finder anvendelse: Artikel 12, stk. 4, og artikel 12, stk. 5, artikel 14, stk. 2, artikel 14, stk. 6, litra c), artikel 14, stk. 6, litra e), artikel 34 og artikel 35.

Artikel 4
Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) "tredjelandsstatsborger": en person, der ikke er unionsborger i betydningen i artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, og som i henhold til EU-

retten ikke har ret til fri bevægelighed som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2016/399

2) "ulovligt ophold": tilstedeværelsen på en medlemsstats område af en tredjelandsstatsborger, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i artikel 6 i forordning (EU) 2016/399 eller andre betingelser for indrejse, ophold eller bopæl i den pågældende medlemsstat

3) "tilbagesendelsesland":

   a) et tredjeland, der er tredjelandsstatsborgerens oprindelsesland

   b) et tredjeland, der er tredjelandsstatsborgerens formelle sædvanlige opholdssted

   c) et transittredjeland på vej til Unionen i overensstemmelse med Unionens eller medlemsstaternes tilbagetagelsesaftaler eller -ordninger

   d) et andet tredjeland end det, der er omhandlet i litra a), b) og g), hvor tredjelandsstatsborgeren har ret til indrejse og ophold

   e) et sikkert tredjeland, hvor en tredjelandsstatsborgers ansøgning om international beskyttelse er blevet afvist som uantagelig som omhandlet i artikel 59, stk. 8, i forordning (EU) 2024/1348

   f) det første asylland, hvor en tredjelandsstatsborgers ansøgning om international beskyttelse er blevet afvist som uantagelig som omhandlet i artikel 58, stk. 4, i forordning (EU) 2024/1348

   g) et tredjeland, med hvilket der er indgået en aftale eller ordning, på grundlag af hvilken tredjelandsstatsborgeren accepteres, jf. denne forordnings artikel 17

4) "afgørelse om tilbagesendelse": en administrativ eller retslig afgørelse, hvorved det fastslås eller erklæres, at en tredjelandsstatsborgers ophold er ulovligt, og som pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at forlade Den Europæiske Union

5) "udsendelse": fuldbyrdelse af de kompetente myndigheders afgørelse om tilbagesendelse ved fysisk transport ud af medlemsstatens område

6) "frivillig tilbagevenden": når en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold opfylder forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område inden for den dato, der er fastsat i afgørelsen om tilbagesendelse, jf. artikel 13 i denne forordning

7) "forsvinden": den handling, hvorved en tredjelandsstatsborger ikke forbliver til rådighed for de kompetente administrative eller retslige myndigheder ved for eksempel at forlade medlemsstatens område uden tilladelse fra de kompetente myndigheder af årsager, der ikke ligger uden for tredjelandsstatsborgerens kontrol

8) "indrejseforbud": en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, hvorved indrejse i og ophold på en medlemsstats område i en nærmere angivet periode forbydes

9) "tilbagetagelsesprocedure": alle skridt, der tages af en kompetent myndighed eller, hvor det er relevant, af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning ("Frontex") i forbindelse med bekræftelsen af en tredjelandsstatsborgers nationalitet, udstedelsen af et rejsedokument til tredjelandsstatsborgeren og tilrettelæggelsen af en tilbagesendelsesoperation

10) "anmodning om tilbagetagelse": en anmodning med henblik på tilbagetagelse, som en kompetent myndighed indgiver til en kompetent myndighed i et tredjeland, og

som består af en anmodning om bekræftelse af nationalitet og en anmodning om udstedelse af et rejsedokument, alt efter hvad der er relevant

11) "tilbagesendelsesoperation": en operation, der tilrettelægges eller koordineres af en kompetent myndighed, hvorved tredjelandsstatsborgere fra en eller flere medlemsstater tilbagesendes

12) "tilbagetagelsesinstrument": et juridisk bindende eller ikkebindende instrument, der indeholder bestemmelser om samarbejdet mellem en medlemsstat eller Unionen og et tredjeland om tilbagetagelsesproceduren, såsom tilbagetagelsesaftaler eller andre internationale aftaler og ordninger

13) "anden tilladelse, der giver ret til ophold": ethvert dokument udstedt af en medlemsstat til en tredjelandsstatsborger, der giver tilladelse til ophold på dens område, og som ikke er en opholdstilladelse som omhandlet i artikel 2, nr. 16), i forordning (EU) 2016/399 eller et visum til længerevarende ophold som omhandlet i artikel 2, nr. 14), i forordning (EU) 2018/1860 og med undtagelse af det dokument, der er omhandlet i artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346[46].

Artikel 5
Grundlæggende rettigheder

Ved anvendelsen af denne forordning handler medlemsstaterne i fuld overensstemmelse med den relevante EU-ret, herunder chartret, med de relevante dele af folkeretten, med forpligtelserne vedrørende adgang til international beskyttelse, navnlig princippet om non-refoulement, og med de grundlæggende rettigheder.

Kapitel II
TILBAGESENDELSESPROCEDURE

AFDELING 1
INDLEDNING AF TILBAGESENDELSESPROCEDUREN

Artikel 6
Opdagelse og indledende kontrol

1. Medlemsstaterne træffer effektive og forholdsmæssige foranstaltninger til at opdage tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt på deres område, med henblik på at gennemføre tilbagesendelsesproceduren og til at foretage eventuel yderligere nødvendig kontrol, herunder med hensyn til sårbarhed og sikkerhed.

2. Med henblik på stk. 1 baserer de kompetente myndigheder sig på den tidligere kontrol, der er foretaget i forbindelse med tredjelandsstatsborgere, herunder screening i henhold til forordning (EU) 2024/1356 eller tilsvarende kontrol i henhold til national ret.

3. Om nødvendigt kan der foretages yderligere sikkerhedskontrol med henblik på at gennemføre tilbagesendelsesproceduren i henhold til denne forordning på grundlag af en risikovurdering og objektive kriterier, der er fastsat i national ret.

[46] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 af 14. maj 2024 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj).

AFDELING 2
PROCEDURE FOR AT BEORDRE TILBAGESENDELSE

Artikel 7
Afgørelse om tilbagesendelse

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder træffer afgørelse om tilbagesendelse af enhver tredjelandsstatsborger, der opholder sig ulovligt på deres område, jf. dog undtagelserne i artikel 8.

2. Afgørelsen om tilbagesendelse skal meddeles skriftligt og indeholde en faktisk og retlig begrundelse samt oplysninger om tilgængelige retsmidler og frister for at anvende disse retsmidler. Tredjelandsstatsborgeren underrettes uden unødigt ophold om afgørelsen om tilbagesendelse.

3. De kompetente myndigheder kan beslutte ikke at fremlægge oplysninger om de faktiske årsager eller kan beslutte at begrænse disse oplysninger, hvis det i national ret fastsættes, at retten til information skal begrænses, eller hvis det er nødvendigt af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed og for at forebygge, efterforske, opdage og retsforfølge strafbare handlinger. Med henblik på tredjelandsstatsborgeres adgang til effektive retsmidler underrettes disse i sådanne tilfælde om det væsentligste indhold af begrundelsen for afgørelsen om tilbagesendelse.

4. Når de kompetente myndigheder på grundlag af de oplysninger, de råder over på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om tilbagesendelse, ikke kan fastslå tilbagesendelseslandet, kan der i en afgørelse om tilbagesendelse midlertidigt angives et eller flere tilbagesendelseslande.

5. Medlemsstaterne tilvejebringer efter anmodning en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen om tilbagesendelse som omhandlet i stk. 2, herunder oplysninger om tilgængelige retsmidler på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

6. En afgørelse om tilbagesendelse i henhold til stk. 2 træffes i samme retsakt eller samtidig og sammen med afgørelsen om at bringe en tredjelandsstatsborgers lovlige ophold til ophør, uden at dette berører de proceduremæssige garantier, der er fastsat i kapitel IV og andre relevante bestemmelser i EU-retten og folkeretten.

7. Når der træffes afgørelse om tilbagesendelse, indsættes de vigtigste elementer heri i den formular ("den europæiske tilbagesendelsesordre"), der indføres i henhold til stk. 8, og gøres tilgængelige via Schengeninformationssystemet i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1860 eller via udveksling af oplysninger, jf. artikel 38.

8. Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt om den europæiske tilbagesendelsesordre, der er omhandlet i stk. 7. Gennemførelsesretsakten vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 49, stk. 2.

9. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes afgørelser om når som helst af menneskelige, humanitære eller andre grunde at meddele en tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område, en selvstændig opholdstilladelse eller anden tilladelse, som giver ret til ophold. I sådanne tilfælde inddrages eller suspenderes afgørelsen om tilbagesendelse, så længe opholdstilladelsen, visummet til længerevarende ophold eller en anden tilladelse, der giver ret til ophold, ikke er udløbet.

10. En medlemsstat, der træffer en afgørelse om tilbagesendelse i overensstemmelse med denne artikel, træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med denne forordning for at sikre en effektiv tilbagesendelse.

Artikel 8

Undtagelser fra forpligtelsen til at træffe en afgørelse om tilbagesendelse

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan beslutte ikke at træffe afgørelse om tilbagesendelse i et af følgende tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren:

   a. overføres til en anden medlemsstat efter proceduren i artikel 23a i forordning (EU) 2016/399

   b. overføres til en anden medlemsstat i henhold til bilaterale aftaler eller ordninger eller på grundlag af samarbejde mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 44

   c. er en person, hvis ulovlige ophold opdages i forbindelse med ind- og udrejsekontrol ved den ydre grænse i overensstemmelse med artikel 8 i forordning (EU) 2016/399 eller tilsvarende kontrol i henhold til national ret, hvis det er berettiget på grundlag af de specifikke omstændigheder i den enkelte sag og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og retten til et forsvar, og idet det så vidt muligt undgås at udsætte den pågældende tredjelandsstatsborgers udrejse.

2. Der træffes ikke afgørelse om tilbagesendelse i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, et visum til længerevarende ophold eller en anden tilladelse, der giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat eller er omfattet af en igangværende procedure for fornyelse af en opholdstilladelse, et visum til længerevarende ophold eller en anden tilladelse, der giver ret til ophold i en anden medlemsstat.

3. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, kræver medlemsstaten, at tredjelandsstatsborgeren straks rejser til denne anden medlemsstats område. Hvis tredjelandsstatsborgeren ikke efterkommer dette krav, eller hvis tredjelandsstatsborgerens øjeblikkelige udrejse er nødvendig af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, kan medlemsstaterne anmode om samarbejde fra de øvrige medlemsstater i henhold til artikel 44 eller træffe en afgørelse om tilbagesendelse i overensstemmelse med artikel 7.

4. Der træffes ikke afgørelse om tilbagesendelse i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren er genstand for en eksigibel afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat. I så tilfælde anvendes den procedure, der er beskrevet i artikel 9.

Artikel 9

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat

1. Den medlemsstat, hvori tredjelandsstatsborgeren opholder sig ulovligt ("fuldbyrdende medlemsstat"), kan anerkende en eksigibel afgørelse om tilbagesendelse, som en anden medlemsstat ("den medlemsstat, der har truffet afgørelsen") har truffet over for den pågældende tredjelandsstatsborger i henhold til artikel 7, stk. 1, på grundlag af den europæiske tilbagesendelsesordre, der er omhandlet i artikel 7, stk. 7, og den beordrer på dette grundlag udsendelse i henhold til artikel 12.

2. Senest den 1. juli 2027 vedtager Kommissionen en gennemførelsesafgørelse om anvendelsen af stk. 3 på grundlag af en vurdering af, om de retlige og tekniske ordninger, som medlemsstaterne har indført for at stille den europæiske tilbagesendelsesordre til rådighed via Schengeninformationssystemet, jf. artikel 7, stk. 7, er effektive. Kommissionen informerer Europa-Parlamentet og Rådet om resultaterne af sin vurdering. Gennemførelsesafgørelsen vedtages efter proceduren i artikel 49, stk. 2.

3. Fra offentliggørelsen af den gennemførelsesafgørelse, der er truffet i overensstemmelse med stk. 2, anerkender medlemsstaterne på grundlag af den europæiske tilbagesendelsesordre, der er omhandlet i artikel 7, stk. 7, eksigible afgørelser om tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt på deres område, som er truffet af andre medlemsstater i henhold til artikel 7, stk. 1, og de beordrer udsendelse i overensstemmelse med artikel 12.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 3 kan en medlemsstat beslutte ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat, hvis fuldbyrdelsen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper i den fuldbyrdende medlemsstat, eller hvis tredjelandsstatsborgeren skal udsendes til et andet tredjeland end angivet i den af den anden medlemsstat trufne afgørelse om tilbagesendelse.

5. Hvis en medlemsstat ikke anerkender eller fuldbyrder en afgørelse om tilbagesendelse i henhold til stk. 1 eller 3, træffer den pågældende medlemsstat en afgørelse om tilbagesendelse i overensstemmelse med artikel 7.

6. Den fuldbyrdende medlemsstat suspenderer fuldbyrdelsen af tilbagesendelsen, hvis afgørelsen ikke længere er eksigibel i den medlemsstat, der har truffet den.

7. Hvis den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om tilbagesendelse, trækker afgørelsen tilbage, eller hvis en retslig myndighed annullerer afgørelsen om tilbagesendelse, træffer den fuldbyrdende medlemsstat en afgørelse om tilbagesendelse på de betingelser, der er fastsat i artikel 7.

8. Den medlemsstat, der har truffet afgørelsen, giver den fuldbyrdende medlemsstat alle tilgængelige data og dokumenter, der er nødvendige med henblik på fuldbyrdelse af afgørelsen om tilbagesendelse, i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1860 eller på grundlag af en udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne, jf. artikel 38.

9. Den fuldbyrdende medlemsstat kan anmode Frontex om støtte til at fuldbyrde afgørelsen om tilbagesendelse i overensstemmelse med kapitel II, afdeling 8, i forordning (EU) 2019/1896. Hvis Frontex ikke yder støtte til fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse, kompenserer den medlemsstat, der har truffet afgørelsen, efter anmodning fra den fuldbyrdende medlemsstat denne med et beløb, der ikke må overstige de faktiske omkostninger, som den fuldbyrdende medlemsstat har afholdt. Kommissionen vedtager en gennemførelsesafgørelse for at fastsætte passende kriterier for fastsættelse af størrelsen af og de praktiske ordninger i forbindelse med kompensationen. Gennemførelsesafgørelsen vedtages efter proceduren i artikel 49, stk. 2.

10. Den i stk. 2 omhandlede kommissionsafgørelse offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

AFDELING 3
INDREJSEFORBUD

Artikel 10
Udstedelse af et indrejseforbud

1. Afgørelser om tilbagesendelse skal ledsages af et indrejseforbud, når:
   a. tredjelandsstatsborgeren er genstand for udsendelse i overensstemmelse med artikel 12
   b. forpligtelsen til at vende tilbage ikke er opfyldt inden for de frister, der er fastsat i henhold til artikel 13
   c. tredjelandsstatsborgeren udgør en sikkerhedsrisiko, jf. artikel 16.
2. I andre tilfælde end dem, der er anført i stk. 1, afgør de kompetente myndigheder, om en afgørelse om tilbagesendelse skal ledsages af et indrejseforbud under hensyntagen til de relevante omstændigheder, navnlig i hvor høj grad tredjelandsstatsborgeren samarbejder.
3. Indrejseforbuddet udstedes skriftligt som en del af afgørelsen om tilbagesendelse eller særskilt. Det meddeles tredjelandsstatsborgeren på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.
4. De kompetente myndigheder kan uden at træffe en afgørelse om tilbagesendelse udstede et indrejseforbud til en tredjelandsstatsborger, der har opholdt sig ulovligt på medlemsstaternes område, og hvis ulovlige ophold opdages i forbindelse med ind- og udrejsekontrol, der foretages i overensstemmelse med artikel 8 i forordning (EU) 2016/399, hvis det er begrundet i de specifikke omstændigheder i den enkelte sag og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og retten til et forsvar, idet det så vidt muligt undgås at udsætte den pågældende tredjelandsstatsborgers udrejse.
5. De kompetente myndigheder kan undlade at udstede et indrejseforbud i individuelle tilfælde af humanitære årsager, eller hvis tredjelandsstatsborgeren samarbejder behørigt med de kompetente myndigheder, herunder ved at tilmelde sig et tilbagesendelses- og reintegrationsprogram.
6. Varigheden af indrejseforbuddet fastsættes under behørig hensyntagen til alle relevante omstændigheder i den enkelte sag til højst 10 år.
7. Varigheden af indrejseforbuddet i henhold til stk. 6 kan forlænges med på hinanden følgende perioder på højst 5 år. En sådan forlængelse baseres på en individuel vurdering under behørig hensyntagen til alle relevante omstændigheder og navnlig de kompetente myndigheders behørigt begrundede årsager til, at det er nødvendigt yderligere at forhindre tredjelandsstatsborgeren i at indrejse på medlemsstaternes område.
8. Indrejseforbuddet løber fra den dato, hvor tredjelandsstatsborgeren har forladt medlemsstaternes område.

Artikel 11
Ophævelse, suspension eller afkortning af varigheden af et indrejseforbud

1. Et indrejseforbud kan ophæves, suspenderes eller afkortes, hvis tredjelandsstatsborgeren:
   a. påviser, at vedkommende frivilligt er vendt tilbage i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse

b. ikke tidligere har været genstand for en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse

c. ikke er indrejst på en medlemsstats område, mens et indrejseforbud stadig var i kraft.

2. Et indrejseforbud kan også ophæves, suspenderes eller afkortes i begrundede individuelle tilfælde, herunder af humanitære årsager, under hensyntagen til alle relevante omstændigheder.

3. Tredjelandsstatsborgeren skal have mulighed for at anmode om ophævelse, suspension eller afkortning af varigheden af et indrejseforbud.

AFDELING 4
FULDBYRDELSE AF AFGØRELSER OM TILBAGESENDELSE

Artikel 12
Udsendelse

1. En tredjelandsstatsborger, der er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse, udsendes, når:

a. vedkommende nægter at samarbejde med myndighederne under tilbagesendelsesprocessen

b. vedkommende tager til en anden medlemsstat uden tilladelse, herunder i den periode, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 13

c. vedkommende er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 16

d. vedkommende ikke har forladt medlemsstaternes område inden den dato, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 13.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan skriftligt træffe en særskilt administrativ eller retslig afgørelse om udsendelse.

3. De kompetente myndigheder vurderer, om princippet om non-refoulement er overholdt under henvisning til tilbagesendelseslandet. De kan basere sig på en eksisterende grundig vurdering af alle relevante omstændigheder i tidligere faser af proceduren. Ændringer i omstændighederne og nye elementer, der dokumenterer en risiko, skal behørigt undersøges. Den pågældende tredjelandsstatsborger fremlægger hurtigst muligt alle relevante elementer vedrørende sine personlige forhold.

4. Tvangsforanstaltninger, der træffes for at sikre udsendelse, skal være nødvendige og forholdsmæssige og må under ingen omstændigheder overstige tærsklen for rimelig magtanvendelse. De skal gennemføres i henhold til den nationale lovgivning under overholdelse af de grundlæggende rettigheder og med behørig respekt for den pågældende tredjelandsstatsborgers værdighed og fysiske integritet.

5. Ved gennemførelsen af udsendelser med fly tager medlemsstaterne hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med samlet udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF[47].

[47] Rådets beslutning 2004/573/EF af 29. april 2004 om tilrettelæggelse af samlet udsendelse med fly fra to eller flere medlemsstaters område af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af individuelle afgørelser om udsendelse (EUT L 261 af 6.8.2004, s. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2004/573/oj).

6. I behørigt begrundede tilfælde, og når tredjelandsstatsborgeren klart samarbejder, kan de kompetente myndigheder beslutte at angive en dato for, hvornår tredjelandsstatsborgeren skal forlade medlemsstaternes område i overensstemmelse med artikel 13. I sådanne tilfælde overvåger de kompetente myndigheder nøje tredjelandsstatsborgerens overholdelse af afgørelsen, herunder ved at tilrettelægge transportbistand til det relevante udrejsested i Unionen.

Artikel 13
Frivillig tilbagevenden

1. Hvis en tredjelandsstatsborger ikke er genstand for udsendelse i henhold til artikel 12, skal der i afgørelsen om tilbagesendelse angives en dato for, hvornår tredjelandsstatsborgeren skal forlade medlemsstaternes område, og tredjelandsstatsborgerens mulighed for at forlade medlemsstaternes område tidligere skal angives.
2. Den dato, der er omhandlet i stk. 1, skal fastsættes under behørig hensyntagen til de særlige omstændigheder i den enkelte sag. Fristen for tredjelandsstatsborgerens udrejse må ikke overstige 30 dage fra datoen for meddelelsen af afgørelsen om tilbagesendelse.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte en længere frist eller forlænge fristen til at forlade deres område i overensstemmelse med stk. 1 under hensyntagen til de særlige omstændigheder i den enkelte sag såsom familiemæssig tilknytning, børn, der går i skole, deltagelse i et program til støtte for tilbagevenden og reintegration i henhold til artikel 46, stk. 3, og overholdelse af forpligtelsen til at samarbejde, jf. artikel 21. Enhver forlængelse af fristen for at udrejse skal meddeles tredjelandsstatsborgeren skriftligt.
4. Tredjelandsstatsborgeren skal forlade medlemsstaternes område inden udløbet af den frist, der er fastsat i henhold til stk. 1. I modsat fald skal tredjelandsstatsborgeren udsendes i overensstemmelse med artikel 12

Artikel 14
Betingelser for udsættelse af udsendelse

1. Udsendelse i henhold til artikel 12 skal udsættes i følgende tilfælde:
   a. hvis det vil være i strid med princippet om non-refoulement eller
   b. hvis og så længe afgørelsen om tilbagesendelse er suspenderet i overensstemmelse med artikel 28.
2. Udsendelse i henhold til artikel 12 kan udsættes i en passende periode under hensyntagen til de særlige omstændigheder i den enkelte sag.
3. Hvis tredjelandsstatsborgeren anmoder om udsættelse af udsendelsen, skal anmodningen behørigt begrundes.
4. Når medlemsstaterne træffer en afgørelse i henhold til stk. 1 eller 2, giver de den pågældende tredjelandsstatsborger en skriftlig bekræftelse, der angiver varigheden af udsættelsen og den pågældendes rettigheder i den periode.
5. Afgørelsen om at udsætte udsendelsen i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 skal regelmæssigt tages op til revision og mindst hver 6. måned.
6. Der skal i den periode, hvor udsendelsen er blevet udsat, tages hensyn til følgende vedrørende tredjelandsstatsborgerens situation:

a. basale behov

b. familiens enhed med familiemedlemmer, der befinder sig på medlemsstatens område

c. akut lægebehandling og nødvendig behandling af sygdom

d. mindreåriges adgang til grunduddannelsessystemet afhængigt af varigheden af deres ophold

e. sårbare personers særlige behov.

7. Hvis udsendelsen udsættes, kan foranstaltningerne i artikel 31 finde anvendelse, hvis betingelserne er opfyldt.

Artikel 15
Overvågning af udsendelser

1. Medlemsstaterne indfører en uafhængig mekanisme til overvågning af overholdelsen af de grundlæggende rettigheder under udsendelsesoperationer. Medlemsstaterne sikrer den uafhængige overvågningsmekanisme passende midler.

2. Den uafhængige overvågningsmekanisme udvælger de udsendelsesoperationer, der skal overvåges, på grundlag af en risikovurdering og udfører sine aktiviteter på grundlag af skrivebordskontrol og kontrol på stedet, som kan være uanmeldt. Medlemsstaterne underretter på forhånd overvågningsorganet om kommende udsendelsesoperationer og sikrer adgang til relevante lokaliteter.

3. Overvågningsmekanismen underretter den kompetente nationale myndighed om begrundede påstande om manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder under udsendelsesoperationer. De kompetente myndigheder behandler sådanne påstande effektivt og uden unødigt ophold.

Artikel 16
Tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko

1. Denne artikel finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, hvis:

a. de udgør en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed

b. der er alvorlig grund til at antage, at de har begået en alvorlig strafbar handling som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA[48]

c. der er klare tegn på, at vedkommende har til hensigt at begå en strafbar handling som omhandlet i dette stykkes litra b) på en medlemsstats område.

2. Tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af denne artikels anvendelsesområde, skal udsendes i overensstemmelse med artikel 12.

3. Uanset de relevante bestemmelser i denne forordning kan tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af denne artikel, være:

[48] Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne – Erklæringer fra en række medlemsstater i forbindelse med rammeafgørelsens vedtagelse (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/584/oj).

a. omfattet af et indrejseforbud udstedt i overensstemmelse med artikel 10, som overstiger den maksimale varighed, der er omhandlet i artikel 10, stk. 6, med en yderligere periode på højst 10 år

b. frihedsberøvet i overensstemmelse med artikel 29, stk. 3, litra c)

c. frihedsberøvet i fængsler og holdt adskilt fra almindelige indsatte

d. frihedsberøvet i en periode, der overstiger den maksimale varighed, der er omhandlet i artikel 32, stk. 3, og som fastsættes af en retslig myndighed under hensyntagen til omstændighederne i den enkelte sag, og som prøves af en retslig myndighed mindst hver tredje måned.

4. Uanset bestemmelserne i artikel 28, stk. 2 og 3), suspenderes fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse af en tredjelandsstatsborger, der er omfattet af denne artikel, ikke, medmindre der er risiko for, at princippet om non-refoulement tilsidesættes.

Artikel 17

Tilbagesendelse til et tredjeland, med hvilket der er indgået en aftale eller ordning

1. Tilbagesendelse som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 3), litra g), af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold kræver, at der indgås en aftale eller ordning med et tredjeland. En sådan aftale eller ordning kan kun indgås med et tredjeland, der overholder internationale menneskerettighedsstandarder og -principper i overensstemmelse med folkeretten, herunder princippet om non-refoulement.

2. En aftale eller ordning i henhold til stk. 1 skal indeholde følgende:

a. de procedurer, der skal gælde for overførsel af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold fra medlemsstaternes område til det i stk. 1 omhandlede tredjeland

b. betingelserne for tredjelandsstatsborgerens ophold i tredjelandet, jf. stk. 1, herunder medlemsstatens og det pågældende tredjelands respektive forpligtelser og ansvar

c. hvis det er relevant, de nærmere bestemmelser for den videre tilbagesendelse til oprindelseslandet eller til et andet land, som tredjelandsstatsborgeren frivilligt beslutter at vende tilbage til, og konsekvenserne, hvis dette ikke er muligt

d. tredjelandets forpligtelser som omhandlet i stk. 1, andet punktum

e. et uafhængigt organ eller en uafhængig mekanisme til at overvåge den effektive anvendelse af aftalen eller ordningen

f. de konsekvenser, der skal drages i tilfælde af overtrædelser af aftalen eller ordningen eller en væsentlig ændring, der har en negativ indvirkning på tredjelandets situation.

3. Inden der indgås en aftale eller ordning i henhold til stk. 1, underretter medlemsstaterne Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom.

4. Uledsagede mindreårige og familier med mindreårige sendes ikke tilbage til et tredjeland som omhandlet i stk. 1.

AFDELING 5
TILBAGESENDELSE AF MINDREÅRIGE

Artikel 18
Barnets tarv

Barnets tarv skal være det primære hensyn ved anvendelsen af bestemmelserne i denne forordning.

Artikel 19
Aldersvurdering af mindreårige

Hvis der som følge af en tredjelandsstatsborgers udsagn, tilgængelig dokumentation eller andre relevante indikationer hersker tvivl om, hvorvidt vedkommende er mindreårig, kan den kompetente myndighed foretage en tværfaglig vurdering, herunder en psykosocial vurdering, som foretages af kvalificerede fagfolk, for at fastslå tredjelandsstatsborgerens alder. Artikel 25 i forordning (EU) 2024/1348 finder tilsvarende anvendelse på en sådan vurdering.

Artikel 20
Tilbagesendelse af uledsagede mindreårige

1. Inden der træffes afgørelse om tilbagesendelse af en uledsaget mindreårig, ydes der i overensstemmelse med barnets tarv bistand fra relevante organer, som ikke er de myndigheder, der er ansvarlige for den tvangsmæssige tilbagesendelse.

2. Der udpeges en repræsentant eller en person, der er uddannet til at varetage barnets tarv, til, alt efter hvad der er relevant, at repræsentere, bistå eller handle på vegne af en uledsaget mindreårig i forbindelse med tilbagesendelsesprocessen. Det sikres, at den udpegede repræsentant er behørigt uddannet i børnevenlig og alderssvarende kommunikation, og at vedkommende taler et sprog, som den mindreårige forstår. Denne person skal være den person, der er udpeget til midlertidigt at fungere som repræsentant i medfør af direktiv (EU) 2024/1346, hvis personen er blevet udpeget i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 27.

3. Den uledsagede mindreårige høres enten direkte eller gennem den repræsentant eller uddannede person, der er omhandlet i stk. 2, herunder i forbindelse med fastlæggelse af, hvad der er barnets tarv. Inden en uledsaget mindreårig udsendes fra en medlemsstats område, sikrer myndighederne i den pågældende medlemsstat, at vedkommende sendes tilbage til et familiemedlem, til en udpeget værge eller til passende modtagelsesfaciliteter i tilbagesendelseslandet.

Kapitel III
TREDJELANDSSTATSBORGERES FORPLIGTELSER

Artikel 21
Pligt til at samarbejde

1. Tredjelandsstatsborgere er forpligtet til at samarbejde med medlemsstaternes kompetente myndigheder i alle faser af tilbagesendelses- og tilbagetagelsesproceduren og overholde forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område. Tredjelandsstatsborgere skal uden unødigt ophold give de kompetente myndigheder oplysninger om alle relevante ændringer i deres individuelle situation, der er relevante med henblik på artikel 5.

2. Tredjelandsstatsborgere:

   a. skal forblive på den medlemsstats område, der er kompetent med hensyn til den tilbagesendelsesprocedure, som tredjelandsstatsborgeren er omfattet af, og ikke forsvinde til en anden medlemsstat

   b. skal efter anmodning fra de kompetente myndigheder og uden unødigt ophold fremlægge alle de oplysninger og al fysisk dokumentation, som de er i besiddelse af, og som er nødvendig for i forbindelse med tilbagesendelses- og tilbagetagelsesproceduren at fastslå eller kontrollere deres identitet, eller som på anden måde er relevant

   c. må ikke destruere eller på anden måde bortskaffe sådanne dokumenter, anvende kaldenavne med svigagtig hensigt, give andre falske oplysninger mundtligt eller skriftligt eller på anden måde svigagtigt modsætte sig tilbagesendelses- eller tilbagetagelsesproceduren

   d. skal give en forklaring, hvis de ikke er i besiddelse af et identitets- eller rejsedokument

   e. skal oplyse om, hvilke tredjelande de har været i transit i

   f. skal afgive biometriske oplysninger som defineret i artikel 2, stk. 1, litra s), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1358[49]

   g. skal fremlægge præcise kontaktoplysninger, herunder nuværende bopæl, adresse og telefonnummer, hvor de kan kontaktes, og, hvis de har en sådan, en e-mailadresse

   h. skal uden unødigt ophold give oplysninger om eventuelle ændringer af de kontaktoplysninger, der er omhandlet i litra g)

   i. skal i overensstemmelse med artikel 23 til stadighed være til rådighed under hele tilbagesendelses- og tilbagetagelsesproceduren og navnlig møde frem ved afrejsen med henblik på tilbagesendelse

   j. skal fremlægge alle krævede oplysninger og erklæringer i forbindelse med anmodninger, der indgives til de kompetente myndigheder i relevante tredjelande med henblik på fremskaffelse af rejsedokumenter, og om nødvendigt samarbejde med disse tredjelandsmyndigheder

   k. skal, når det er nødvendigt, give personligt møde – eller hvis det er vanskeligt, give møde pr. videokonference – for den kompetente nationale myndighed og tredjelandets myndigheder på den lokalitet, som disse myndigheder har angivet, hvis det er nødvendigt for at fastslå vedkommendes nationalitet

   l. skal, hvis de kompetente myndigheder kræver det, modtage rådgivning om tilbagesendelse og reintegration.

---

[49] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1358 af 14. maj 2024 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af biometriske oplysninger med henblik på effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandsstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 (EUT L, 2024/1358, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj).

3. Oplysningerne og de fysiske dokumenter eller, hvis de ikke foreligger, kopier heraf, jf. stk. 2, litra b), skal navnlig omfatte tredjelandsstatsborgeres erklæringer og al dokumentation, som de er i besiddelse af, vedrørende:

   a. deres navn, fødselsdato og fødested, køn og nationalitet eller nationaliteter eller det forhold, at de er statsløse

   b. deres familiemedlemmer og andre personoplysninger om tredjelandsstatsborgeren, hvis det er relevant for gennemførelsen af tilbagesendelses- eller tilbagetagelsesproceduren eller for bestemmelsen af tilbagesendelseslandet

   c. typen og antallet af og gyldighedsperioden og udstedelseslandet for tredjelandsstatsborgeres identitets- eller rejsedokumenter og andre dokumenter, som de har fremlagt, og som den kompetente myndighed anser for relevante med henblik på at identificere dem, gennemføre tilbagesendelses- eller tilbagetagelsesproceduren og bestemme tilbagesendelseslandet

   d. opholdstilladelser eller andre tilladelser, der giver tredjelandsstatsborgere ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat eller af et tredjeland

   e. en eventuel afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat

   f. land(e) og tidligere bopælssted(er), rejseruter og rejsedokumentation.

4. Hvis de kompetente myndigheder beslutter at beholde alle de dokumenter, der er nødvendige for at forberede tilbagesendelsen, jf. stk. 2, litra b), sikrer de, at tredjelandsstatsborgeren straks modtager fotokopier eller efter personens eget valg elektroniske registreringer af originalerne. I forbindelse med tilbagesendelse i henhold til artikel 13 giver de kompetente myndigheder enten sådanne dokumenter tilbage til tredjelandsstatsborgeren ved afrejsen eller ved ankomsten til tredjelandet.

5. Tredjelandsstatsborgeren skal acceptere al kommunikation fra de kompetente myndigheder, det være sig pr. telefon, e-mail eller post, under anvendelse af de seneste kontaktoplysninger, som vedkommende selv har angivet over for de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 2, litra g) og h). Medlemsstaterne fastsætter i national ret kommunikationsmetoden og det tidspunkt, hvor meddelelsen anses for at være modtaget af og givet til tredjelandsstatsborgeren, eller gør brug af digitale systemer, der er udviklet og/eller støttet af Unionen, med henblik på denne kommunikation.

6. En tredjelandsstatsborger kan ransages, eller vedkommendes personlige ejendele kan ransages, hvis det er nødvendigt og behørigt begrundet med henblik på tilbagesendelses- eller tilbagetagelsesproceduren, og uden at det berører en eventuel ransagning, der foretages af sikkerhedshensyn. Enhver ransagning af en tredjelandsstatsborger i henhold til denne forordning skal overholde de grundlæggende rettigheder, navnlig principperne om menneskelig værdighed og fysisk og psykisk integritet, og være omfattet af de garantier og retsmidler, der er fastsat i national ret.

Artikel 22

Konsekvenser i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelsen til at samarbejde

I tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelserne i artikel 21, stk. 2, litra a)-k), giver medlemsstaterne mulighed for efter en individuel vurdering at pålægge tredjelandsstatsborgeren følgende foranstaltninger, der skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning:

1) afslag på eller nedsættelse af visse ydelser og tillæg, der tildeles den pågældende tredjelandsstatsborger i henhold til medlemsstatens lovgivning, medmindre dette vil føre til, at de pågældende personer ikke er i stand til at dække deres basale behov

2) afslag på eller reducering af incitamenter til fremme af frivillig tilbagevenden, jf. artikel 13, eller nedsat bistand i forbindelse med tilbagesendelses- og reintegrationsprogrammer som omhandlet i artikel 46, stk. 3

3) beslaglæggelse af identitets- eller rejsedokumenter, forudsat at tredjelandsstatsborgeren modtager en kopi

4) afslag på eller inddragelse af en arbejdstilladelse i henhold til national lovgivning

5) forlængelse af varigheden af et indrejseforbud i overensstemmelse med artikel 10, stk. 7

6) økonomiske sanktioner.

Artikel 23

Til rådighed med henblik på tilbagesendelsesprocessen

1. For at sikre en hurtig og effektiv tilbagesendelse er tredjelandsstatsborgere, så længe tilbagesendelsesproceduren varer, omfattet af en eller flere af følgende foranstaltninger:

   a. henvisning til et geografisk område på medlemsstatens område, inden for hvilket de frit kan bevæge sig

   b. bopæl på en bestemt adresse

   c. meldepligt hos de kompetente myndigheder på specifikke tidspunkter eller med rimelige mellemrum.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse, i det omfang det er foreneligt med sårbare personers særlige behov og barnets tarv.

3. Efter anmodning kan de kompetente myndigheder give tredjelandsstatsborgeren tilladelse til:

   a. midlertidigt at forlade det geografiske område af behørigt begrundede hastende og tungtvejende familiemæssige årsager eller med henblik på nødvendig lægebehandling, som ikke er tilgængelig i det geografiske område

   b. midlertidigt at tage ophold uden for det sted, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 1, litra b)

   c. midlertidigt ikke at opfylde meldepligten.

4. Afgørelser vedrørende de tilladelser, der er anført i stk. 3, første afsnit, skal træffes objektivt og upartisk på grundlag af realiteterne i den enkelte sag, og der skal gives en begrundelse, hvis der ikke gives en sådan tilladelse.

5. Tredjelandsstatsborgeren er ikke forpligtet til at anmode om tilladelse til at deltage i aftaler med myndigheder og domstole, hvis den pågældende tredjelandsstatsborgers tilstedeværelse er nødvendig. Tredjelandsstatsborgeren skal underrette de kompetente myndigheder om sådanne aftaler.

6. De afgørelser, der træffes i henhold til stk. 1, litra b) og c), skal træffes skriftligt, være forholdsmæssige og tage hensyn til den pågældende tredjelandsstatsborgers særlige omstændigheder.

Kapitel IV
GARANTIER OG RETSMIDLER

AFDELING 1
PROCEDUREMÆSSIGE GARANTIER

Artikel 24
Ret til information

1. Tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af tilbagesendelsesproceduren, skal uden unødigt ophold underrettes om følgende:

   a. tilbagesendelsesprocedurens formål, varighed og faser samt oplysninger om de retsmidler, der er til rådighed, og fristerne for at anvende disse retsmidler

   b. tredjelandsstatsborgeres rettigheder og forpligtelser under tilbagesendelsesproceduren, jf. artikel 21 og artikel 23, konsekvenserne af manglende overholdelse i henhold til artikel 22, det forhold, at der findes en indberetning om tilbagesendelse af personen i Schengeninformationssystemet og anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 9

   c. rådgivning om og programmer for tilbagesendelse og reintegration i henhold til artikel 46

   d. deres proceduremæssige rettigheder og forpligtelser under hele tilbagesendelsesproceduren i overensstemmelse med denne forordning og national ret, navnlig retten til juridisk bistand og repræsentation i henhold til artikel 25.

2. Oplysningerne skal gives uden unødigt ophold i et enkelt og tilgængeligt sprog og på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, herunder ved skriftlig eller mundtlig oversættelse og tolkning efter behov. De skal gives ved hjælp af standardinformationsark, enten i papirform eller elektronisk form. Når der er tale om mindreårige, formidles oplysningerne på en børnevenlig og alderssvarende måde og med inddragelse af den person, der har forældremyndigheden, eller den repræsentant, der er omhandlet i artikel 20, stk. 2. Tredjelandsstatsborgeren skal have mulighed for at bekræfte, at vedkommende har modtaget oplysningerne.

Artikel 25
Juridisk bistand og repræsentation

1. I tilfælde af klage eller prøvelse ved en retslig myndighed i overensstemmelse med artikel 27 sikrer medlemsstaterne efter anmodning fra tredjelandsstatsborgeren, at der stilles gratis juridisk bistand og repræsentation til rådighed i det omfang, det er nødvendigt for at sikre retten til effektive retsmidler og til en upartisk domstol.

2. Uledsagede mindreårige får automatisk gratis juridisk bistand og repræsentation.

3. Den juridiske bistand og repræsentation skal bestå i udarbejdelse af en klage eller anmodning om prøvelse, herunder som minimum udarbejdelse af de procesdokumenter, der kræves i henhold til national ret, og i tilfælde af et retsmøde deltagelse i dette retsmøde ved en retslig myndighed for at sikre en effektiv udøvelse af retten til et forsvar. En sådan bistand berører ikke den bistand, der ydes i henhold til forordning (EU) 2024/1348.

4. Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes af juridiske rådgivere eller af andre personer med passende kvalifikationer, som er godkendt eller har tilladelse i henhold til national ret, og hvis interesser ikke strider mod eller potentielt kunne stride mod tredjelandsstatsborgerens interesser.

5. Medlemsstaterne kan nægte at yde gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med klageproceduren, hvis:

   a. tredjelandsstatsborgeren anses for at råde over tilstrækkelige midler til at bekoste juridisk bistand og repræsentation for egen regning

   b. det vurderes, at klagesagen er udsigtsløs eller urimelig

   c. klagesagen behandles eller domstolsprøvelsen sker i anden instans eller derover i henhold til national ret, herunder genbehandling eller fornyet prøvelse

   d. tredjelandsstatsborgeren allerede bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver.

6. En tredjelandsstatsborger, der anmoder om gratis juridisk bistand og repræsentation, skal oplyse om sin økonomiske situation.

7. Med undtagelse af bistand til uledsagede mindreårige og i overensstemmelse med det væsentligste indhold af retten til effektive retsmidler kan medlemsstaterne:

   a. pålægge økonomiske eller tidsmæssige begrænsninger for ydelse af gratis juridisk bistand og repræsentation, forudsat at sådanne begrænsninger ikke er vilkårlige og ikke uretmæssigt begrænser adgangen til gratis juridisk bistand og repræsentation eller er til skade for udøvelsen af retten til et forsvar

   b. anmode om hel eller delvis godtgørelse af eventuelle afholdte omkostninger, hvis tredjelandsstatsborgerens økonomiske situation er blevet forbedret under tilbagesendelsesproceduren, eller hvis afgørelsen om at yde gratis juridisk bistand og repræsentation blev truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra tredjelandsstatsborgeren

   c. fastsætte bestemmelser om, at behandlingen af tredjelandsstatsborgere for så vidt angår gebyrer og andre udgifter og godtgørelser skal være den samme som, men ikke gunstigere end den behandling, der generelt gives deres egne statsborgere for så vidt angår juridisk bistand.

8. Medlemsstaterne fastsætter særlige processuelle regler for den måde, hvorpå anmodninger om gratis juridisk bistand og repræsentation skal fremsættes og behandles, eller anvender gældende regler for indenlandske krav af tilsvarende karakter, forudsat at disse regler ikke gør adgangen til gratis juridisk bistand og repræsentation uforholdsmæssigt vanskelig eller umulig.

9. I tilfælde hvor en myndighed, der ikke er en retslig myndighed, beslutter ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation, fordi det vurderes, at klagesagen er udsigtsløs eller urimelig, har tredjelandsstatsborgeren ret til effektive retsmidler ved en retslig myndighed i forbindelse med denne afgørelse. Med henblik herpå skal tredjelandsstatsborgeren være berettiget til at anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation.

10. Medlemsstaterne kan endvidere fastsætte bestemmelser om gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med den administrative procedure i overensstemmelse med national ret.

AFDELING 2
RETSMIDLER

Artikel 26
Retten til effektive retsmidler

1. Den pågældende tredjelandsstatsborger skal have adgang til effektive retsmidler til prøvelse af de afgørelser, der er omhandlet i artikel 7, artikel 10 og artikel 12, stk. 2, ved en kompetent retslig myndighed.

2. De effektive retsmidler skal sikre en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både de faktiske og de retlige omstændigheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at opfyldelsen af de krav, der følger af princippet om non-refoulement, kontrolleres af den kompetente retslige myndighed efter anmodning fra tredjelandsstatsborgeren eller ex officio.

Artikel 27
Fornyet prøvelse ved en retslig myndighed

1. For at sikre retten til effektive retsmidler i overensstemmelse med artikel 26 fastsætter medlemsstaterne i deres nationale lovgivning rimelige frister for den kompetente retslige myndighed i første instans til at behandle de afgørelser, der er omhandlet i artikel 7, artikel 10 og artikel 12, stk. 2, og sikrer en passende og fuldstændig behandling af klagen. Fristen for at indgive en klage til en retslig myndighed i første instans må ikke overstige 14 dage.

2. De frister, der er omhandlet i stk. 1, begynder at løbe fra den dato, hvor en af de afgørelser, der er omhandlet i artikel 7, artikel 10 og artikel 12, stk. 2, meddeles tredjelandsstatsborgeren, eller fra en anden dato, der fastsættes i national ret, navnlig når den pågældende tredjelandsstatsborger er forsvundet.

3. Hvis en afgørelse om tilbagesendelse er baseret på eller truffet i den samme retsakt som en afgørelse om afslag på eller ophør af lovligt ophold, kan fristerne for at klage over afgørelsen om tilbagesendelse være dem, der er fastsat i national ret for at klage over en afgørelse om ophør af eller afslag på lovligt ophold.

4. Hvis der udstedes et indrejseforbud sammen med en afgørelse om tilbagesendelse som omhandlet i artikel 7, skal det påklages sammen med afgørelsen om tilbagesendelse til den samme retslige myndighed og inden for samme retslige procedure og samme frister. Hvis der udstedes et indrejseforbud særskilt fra afgørelsen om tilbagesendelse, eller det udgør den eneste afgørelse, der kan anfægtes, kan der klages over det særskilt. Fristerne for at indlede sådanne særskilte retslige procedurer er de samme som dem, der er fastsat i tilfælde, hvor indrejseforbuddet påklages sammen med afgørelsen om tilbagesendelse.

5. Hvis dokumenterne ikke fremlægges rettidigt som fastsat af den kompetente retslige myndighed i tilfælde af, at oversættelsen skal fremlægges af tredjelandsstatsborgeren, eller hvis dokumenterne ikke fremlægges i tide til, at den retslige myndighed kan sørge for, at de bliver oversat i tilfælde af, at det er den retslige myndighed, der forestår oversættelsen, kan den kompetente retslige myndighed afvise at tage disse dokumenter i betragtning.

Artikel 28
Opsættende virkning

1. Fuldbyrdelsen af afgørelser, der er truffet i henhold til artikel 7, artikel 10 og artikel 12, stk. 2, suspenderes indtil udløbet af den frist, inden for hvilken de kan udøve deres ret til effektive retsmidler ved en retslig myndighed i første instans som omhandlet i artikel 27.
2. Tredjelandsstatsborgere skal gives ret til at fremlægge en anmodning om at få suspenderet fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse inden udløbet af den frist, inden for hvilken de kan udøve deres ret til effektive retsmidler ved en retslig myndighed i første instans som omhandlet i artikel 27. En retslig myndighed har beføjelse til efter en undersøgelse af både de faktiske og de retlige omstændigheder at afgøre, om fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse skal suspenderes, indtil sagen er afgjort. Fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse suspenderes, hvis der er risiko for overtrædelse af princippet om non-refoulement.
3. Hvis der indgives en yderligere klage over en første eller efterfølgende klageafgørelse, suspenderes fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse ikke, medmindre tredjelandsstatsborgeren anmoder om suspension, og en kompetent retslig myndighed beslutter at indrømme suspension under behørig hensyntagen til de særlige omstændigheder i den enkelte sag.
4. Der skal træffes afgørelse om en anmodning om suspension af fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse inden for 48 timer. I tilfælde, hvor der er tale om komplekse faktiske eller retlige spørgsmål, kan denne frist overskrides.

Kapitel V
FOREBYGGELSE AF FORSVINDEN SAMT FRIHEDSBERØVELSE

Artikel 29
Grunde til frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne kan frihedsberøve en tredjelandsstatsborger i henhold til denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver enkelt sag, og kun i det omfang frihedsberøvelsen er forholdsmæssig.
2. Medlemsstaterne kan kun frihedsberøve en tredjelandsstatsborger med henblik på at forberede tilbagesendelsen eller gennemføre udsendelsen.
3. En tredjelandsstatsborger kan kun frihedsberøves af en eller flere af følgende grunde:
   a. risiko for, at den pågældende forsvinder, jf. artikel 30
   b. tredjelandsstatsborgeren undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen
   c. tredjelandsstatsborgeren udgør en sikkerhedsrisiko i overensstemmelse med artikel 16
   d. for at fastlægge eller kontrollere vedkommendes identitet eller nationalitet
   e. manglende overholdelse af de foranstaltninger, der er indført i medfør af artikel 31.
4. Disse grunde til frihedsberøvelse fastsættes i national ret.
5. Afgørelser om frihedsberøvelse træffes af administrative eller retslige myndigheder. Afgørelser om frihedsberøvelse skal være skriftlige og indeholde de faktiske og de

retlige grunde, de er baseret på, samt oplysninger om de retsmidler, der er til rådighed. De meddeles tredjelandsstatsborgeren på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

6. Når en tredjelandsstatsborger frihedsberøves i henhold til stk. 2, tager medlemsstaterne hensyn til synlige tegn hos, udtalelser fra eller adfærd udvist af tredjelandsstatsborgeren, der tyder på, at vedkommende er en sårbar person.

Artikel 30
Risiko for forsvinden

1. Der er i den enkelte sag risiko for, at en tredjelandsstatsborger forsvinder, medmindre andet bevises, når et af følgende kriterier er opfyldt:

   a. tredjelandsstatsborgeren er uden tilladelse taget til en anden medlemsstat eller andre medlemsstater, herunder efter transit gennem et tredjeland, eller har forsøgt at gøre det

   b. tredjelandsstatsborgeren er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om fuldbyrdelse, der er truffet af en anden medlemsstat end den, på hvis område personen i øjeblikket opholder sig ulovligt, herunder som konstateret via indberetninger i Schengeninformationssystemet i henhold til forordning (EU) 2018/1860

   c. manglende overholdelse af de foranstaltninger, der er truffet i medfør af artikel 23.

2. I tilfælde, der ikke er omfattet af stk. 1, fastlægges risikoen for, at den pågældende forsvinder, på grundlag af en samlet vurdering af de specifikke omstændigheder i den enkelte sag, og hvis et af følgende kriterier vedrørende den pågældende tredjelandsstatsborger er opfyldt:

   a. intet opholdssted, ingen fast bopæl eller ingen pålidelig adresse

   b. udtrykkelig tilkendegivelse af en hensigt om ikke at overholde tilbagesendelsesrelaterede foranstaltninger, der anvendes i henhold til denne forordning, eller handlinger, der klart viser, at den pågældende ikke har til hensigt at overholde sådanne foranstaltninger

   c. manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en afgørelse om tilbagesendelse indtil den dato, hvor tredjelandsstatsborgeren skal forlade medlemsstaternes område, jf. artikel 13

   d. manglende opfyldelse af forpligtelsen til at samarbejde med medlemsstaternes kompetente myndigheder i alle faser af procedurerne i henhold til denne forordning, jf. artikel 21, stk. 2, litra a)-k)

   e. når udrejsen er nært forestående, og der er alvorlige grunde til at tro, at tredjelandsstatsborgeren har til hensigt at overtræde forpligtelsen til at samarbejde, jf. artikel 21, stk. 2, litra l)

   f. tredjelandsstatsborgeren anvender falske eller forfalskede identitets- eller rejsedokumenter, opholdstilladelser eller visa eller dokumenter, der opfylder betingelserne for indrejse, og destruerer eller på anden måde bortskaffer sådanne dokumenter, anvender kaldenavne med svigagtig hensigt, giver andre falske oplysninger mundtligt eller skriftligt eller på anden måde svigagtigt modsætter sig tilbagesendelses- eller tilbagetagelsesproceduren

   g. tredjelandsstatsborgeren modsætter sig tilbagesendelsesproceduren med vold

h. tredjelandsstatsborgeren genindrejser i Unionen i strid med et gyldigt indrejseforbud.

Artikel 31
Alternativer til frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne fastsætter alternative foranstaltninger til frihedsberøvelse i national ret. Disse foranstaltninger træffes under hensyntagen til den pågældende tredjelandsstatsborgers individuelle omstændigheder, herunder eventuelle sårbarheder, og skal stå i et rimeligt forhold til den risiko for forsvinden, der vurderes i overensstemmelse med artikel 30.
2. Med henblik herpå træffer medlemsstaterne en af følgende foranstaltninger:
   a. pålægger en forpligtelse til regelmæssigt at melde sig hos de kompetente myndigheder med en hyppighed på op til hver tredje dag baseret på de individuelle omstændigheder
   b. pålægger en forpligtelse til at overgive identitets- eller rejsedokumenter til de kompetente myndigheder
   c. pålægger en forpligtelse til at tage bopæl på et sted udpeget af de kompetente myndigheder
   d. kræver deponering af en passende økonomisk garanti
   e. anvender elektronisk overvågning, herunder garantier og procedurer i henhold til national ret.
3. En afgørelse om at anvende de i stk. 2 omhandlede foranstaltninger skal indeholde de relevante faktiske og retlige grunde.
4. Tredjelandsstatsborgere underrettes om alle afgørelser om at anvende de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, og om konsekvenserne af manglende overholdelse af denne afgørelse, herunder i henhold til artikel 29, stk. 3, litra e), og de retsmidler, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 5.
5. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser, der træffes i henhold til denne artikels stk. 2, behandles hurtigt af en retslig myndighed efter anmodning fra den pågældende person eller ex officio og senest inden for to måneder.

Artikel 32
Frihedsberøvelsesperioden

1. Frihedsberøvelsen skal være så kort som muligt og opretholdes, så længe betingelserne i stk. 29 er opfyldt, og så længe det er nødvendigt for at sikre en vellykket tilbagesendelse.
2. Når det viser sig, at betingelserne i artikel 29 ikke længere er opfyldt, ophører frihedsberøvelsen med at være berettiget, og tredjelandsstatsborgeren løslades. En sådan løsladelse udelukker ikke anvendelse af foranstaltninger til at forebygge risikoen for, at den pågældende forsvinder, jf. artikel 31.
3. Frihedsberøvelsen må ikke overstige 12 måneder i en given medlemsstat. Frihedsberøvelsen kan forlænges med en periode på højst 12 måneder i en given medlemsstat, hvis tilbagesendelsesproceduren sandsynligvis vil vare længere på grund af

manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandsstatsborgers side eller forsinkelser med hensyn til at indhente den nødvendige dokumentation fra tredjelande.

4. Udløbet af den maksimale frihedsberøvelsesperiode i henhold til stk. 3 er ikke til hinder for anvendelse af foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 31.

Artikel 33
Prøvelse af den frihedsberøvende foranstaltning

1. Frihedsberøvelsen skal tages op til fornyet overvejelse med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned enten efter anmodning fra den pågældende tredjelandsstatsborger eller ex officio.

2. Frihedsberøvelse af uledsagede mindreårige skal tages op til fornyet overvejelse ex officio med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned.

3. Hvis de administrative myndigheder har truffet afgørelse om frihedsberøvelse eller har forlænget frihedsberøvelsen, sikrer medlemsstaterne, at alle relevante kendsgerninger, beviser og bemærkninger, der fremsættes under sagen, er underlagt domstolskontrol, ved at fastsætte, at:

   a. enhver domstolsprøvelse af frihedsberøvelsens lovlighed afsluttes så hurtigt som muligt efter frihedsberøvelsens begyndelse og senest 15 dage derefter eller

   b. den pågældende tredjelandsstatsborger får ret til at indlede en procedure ved en domstol, hvor frihedsberøvelsens lovlighed prøves, og som skal afsluttes så hurtigt som muligt efter indledningen af den relevante procedure og senest 15 dage derefter. I sådanne tilfælde underretter medlemsstaterne omgående den pågældende tredjelandsstatsborger om muligheden for at indlede en sådan procedure.

Artikel 34
Forholdene under frihedsberøvelsen

1. Frihedsberøvelse skal som hovedregel finde sted i særlige faciliteter, herunder i særlige afdelinger af andre faciliteter. Når en medlemsstat ikke kan sikre frihedsberøvelse i sådanne faciliteter og er nødt til at anbringe tredjelandsstatsborgere i et fængsel, skal de holdes adskilt fra almindelige indsatte.

2. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal have adgang til udendørsområder.

3. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal efter anmodning have tilladelse til i tide at sætte sig i forbindelse med retlige repræsentanter, familiemedlemmer og kompetente konsulære myndigheder.

4. Der skal lægges særlig vægt på frihedsberøvede sårbare personers særlige behov, og der skal sørges for særlig indkvartering. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal sikres akut lægebehandling og absolut nødvendig behandling af sygdom.

5. Retlige repræsentanter, familiemedlemmer, kompetente konsulære myndigheder og relevante og kompetente nationale, internationale og ikkestatslige organisationer og organer skal have mulighed for at besøge alle faciliteter for frihedsberøvede og kommunikere med tredjelandsstatsborgerne og besøge dem under forhold, der respekterer privatlivets fred. Det kan kræves, at der skal indhentes tilladelse til sådanne besøg.

6. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal have skriftlige oplysninger om de regler, der anvendes i faciliteten, og om deres rettigheder og forpligtelser i et klart og forståeligt

sprog og på et sprog, de forstår. Sådanne oplysninger skal omfatte oplysninger om deres ret i henhold til national lovgivning til at kontakte de personer og organer, der er omhandlet i stk. 3 og 5.

Artikel 35
Betingelserne for frihedsberøvelse af mindreårige og familier

1. Uledsagede mindreårige og familier med mindreårige børn må kun frihedsberøves som en sidste udvej og i det kortest mulige passende tidsrum og under hensyntagen til barnets tarv.
2. Familier og uledsagede mindreårige, der frihedsberøves som forberedelse til tilbagesendelse, skal indkvarteres særskilt, så de sikres tilstrækkelig beskyttelse af privatlivets fred. Personalet skal være tilstrækkeligt uddannet, og der skal være faciliteter, der er tilpasset behovene hos personer i deres alder og af deres køn, herunder passende hygiejneforhold, fødevarer, sundhedsydelser og anden infrastruktur.
3. Frihedsberøvede mindreårige skal have mulighed for at deltage i fritidsaktiviteter, herunder leg og rekreative aktiviteter, der passer til deres alder, og skal have adgang til den mest hensigtsmæssige form for undervisning i forhold til varigheden af deres frihedsberøvelse.

Kapitel VI
TILBAGETAGELSE

Artikel 36
Tilbagetagelsesprocedure

1. Efter at de kompetente myndigheder har truffet en afgørelse om tilbagesendelse, der kan fuldbyrdes, og uanset artikel 28, indleder de, hvor det er relevant, med støtte fra Frontex systematisk og uden unødigt ophold tilbagetagelsesproceduren.
2. Når der skal indhentes et rejsedokument fra et tredjelands myndigheder, indgiver de kompetente myndigheder en anmodning om tilbagetagelse. Anmodningen om tilbagetagelse skal, hvor det er relevant, omfatte en anmodning om bekræftelse af nationalitet og en anmodning om udstedelse af et rejsedokument. Anmodninger om tilbagetagelse skal indgives uden ophold og om muligt ved hjælp af en standardformular, jf. stk. 6.
3. De kompetente myndigheder kan indgive anmodningen om et rejsedokument separat, hvis det af juridiske eller operationelle årsager er at foretrække, herunder på grund af gyldighedsperioden for det rejsedokument, der skal udstedes, og det forhold, at tredjelandsstatsborgeren ikke er til rådighed og kan modtage rejsedokumentet umiddelbart efter bekræftelsen af den pågældendes nationalitet. Hvis det er relevant, anvendes det europæiske rejsedokument til brug ved tilbagesendelse i overensstemmelse med det gældende tilbagetagelsesinstrument og forordning (EU) 2016/1953[50].

[50] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1953 af 26. oktober 2016 om indførelse af et europæisk rejsedokument til brug ved tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold og om ophævelse af Rådets henstilling af 30. november 1994 (EUT L 311 af 17.11.2016, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/1953/oj).

4. Oplysninger om resultatet af anmodningen om bekræftelse af nationalitet og det indhentede rejsedokument uploades til Schengeninformationssystemet af den pågældende kompetente myndighed. Disse oplysninger og rejsedokumentet stilles efter anmodning til rådighed for de kompetente myndigheder i andre medlemsstater.

5. Medlemsstaterne kan indgå passende ordninger med henblik på at lette tilrettelæggelsen af samtaler i en anden medlemsstat for at identificere en tredjelandsstatsborger, herunder med henblik på gennemførelsen af artikel 44.

6. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage en gennemførelsesretsakt i overensstemmelse med artikel 49, stk. 2, med henblik på den standardformular, der skal anvendes til at indgive anmodninger om tilbagetagelse som omhandlet i stk. 2. Af standardformularen fremgår:

   a. formatet på anmodningerne om tilbagetagelse

   b. enkeltdelene i en anmodning om tilbagetagelse, herunder anmodningen om bekræftelse af nationalitet og anmodningen om udstedelse af et rejsedokument.

7. Tilbagetagelsesproceduren i tredjelande skal støttes af særlige EU-forbindelsesofficerer for tilbagesendelse, der finansieres af Unionen. Disse forbindelsesofficerer indgår i EU-delegationernes struktur og koordinerer nøje med Kommissionen for at virkeliggøre de relevante EU-politiske prioriteter.

Artikel 37
Kommunikation med ikkeanerkendte enheder i tredjelande

1. De kompetente myndigheder kan om nødvendigt kommunikere med ikkeanerkendte enheder i tredjelande, der er ansvarlige for et eller flere trin i tilbagetagelsesproceduren.

2. Denne kommunikation skal begrænses til, hvad der er nødvendigt for at gennemføre tilbagetagelsesproceduren, og må ikke udgøre en diplomatisk anerkendelse af de pågældende enheder.

Kapitel VII
DELING OG OVERFØRSEL AF PERSONOPLYSNINGER

Artikel 38
Informationsdeling mellem medlemsstaterne

1. Medlemsstaterne gør brug af alle passende midler til at samarbejde og udveksle oplysninger for at gennemføre denne forordning.

2. Udvekslingen af oplysninger skal ske på anmodning af en medlemsstat og må kun finde sted mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder.

3. Medlemsstaterne meddeler efter anmodning hinanden oplysninger om en person, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, med henblik på gennemførelse af tilbagesendelsesproceduren og tilbagetagelsesproceduren og ydelse af bistand til reintegration.

4. Hvis de oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, kan udveksles gennem de EU-informationssystemer, der er omhandlet i artikel 4, nr. 15), i Europa-Parlamentets og

Rådets forordning (EU) 2019/818[51], eller via supplerende oplysninger i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1860, udveksles sådanne oplysninger kun ved hjælp af disse midler.

5. De oplysninger, der anmodes om, skal være tilstrækkelige, relevante, nøjagtige og begrænset til, hvad der er nødvendigt med henblik på det tilsigtede formål, og de skal begrundes.

6. De i stk. 3 omhandlede oplysninger skal navnlig omfatte:

   a. de oplysninger, der er nødvendige for at fastslå tredjelandsstatsborgerens identitet og, hvor det er relevant, dennes familiemedlemmers, slægtninges og andre familierelationers identitet, navnlig efternavn(e), fornavn(e), eventuelt tidligere navn(e) og andre navn(e) (kaldenavn(e), pseudonym(er)), fødselsdato, fødested og fødeland, køn

   b. oplysninger vedrørende de biometriske oplysninger om tredjelandsstatsborgeren, der er optaget i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1358, navnlig ansigtsbillede(r), fingeraftryksoplysninger, dato for optagelse af biometriske oplysninger, det Eurodac-referencenummer, som oprindelsesmedlemsstaten bruger

   c. oplysninger om tredjelandsstatsborgerens nationalitet og rejsedokument(er), navnlig nuværende nationalitet(er) og tidligere nationalitet(er), rejsedokumentets type og nummer og udstedelseslandet, rejsedokumentets udstedelses- og udløbsdato

   d. oplysninger om tredjelandsstatsborgerens bopæl, rejseruter, talte sprog og kontaktoplysninger (e-mailadresse(r) og telefonnummer/-numre)

   e. oplysninger om opholdsdokumenter eller visa udstedt af en medlemsstat eller et tredjeland

   f. oplysninger vedrørende tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgeren, navnlig flyoplysninger, andre rejsearrangementer, angivelse af, om tredjelandsstatsborgeren er en særlig farlig person, der gør det nødvendigt at træffe særlige foranstaltninger under tilbagesendelsesoperationen, oplysninger vedrørende ledsagelse

   g. oplysninger om tredjelandsstatsborgerens reintegration, navnlig familiens sammensætning, ægteskabelig status, kontaktoplysninger for familiemedlemmer i tilbagesendelseslandet, erhvervserfaring, uddannelsesniveau, eksamensbeviser

   h. begrundelse for den trufne afgørelse om tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgeren

   i. oplysninger om, hvorvidt tredjelandsstatsborgeren blev frihedsberøvet, eller om der blev anvendt alternativer til frihedsberøvelse

   j. oplysninger vedrørende strafferegistre eller vedrørende den trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, som tredjelandsstatsborgeren udgør

   k. oplysninger om tredjelandsstatsborgerens sårbarhed, sundhed og medicinske behov.

7. Den anmodede medlemsstat er forpligtet til at svare så hurtigt som muligt og senest inden for tre uger.

---

[51] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/818 af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende politisamarbejde og retligt samarbejde, asyl og migration og om ændring af forordning (EU) 2018/1726, (EU) 2018/1862 og (EU) 2019/816 (EUT L 135 af 22.5.2019, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/818/oj).

8. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 3. I hver medlemsstat kan sådanne oplysninger afhængigt af deres art og den modtagende myndigheds beføjelser kun overføres til de myndigheder eller retslige myndigheder, der har ansvaret for tilbagesendelsesproceduren, tilbagetagelsesproceduren eller ydelsen af bistand til reintegration.

Artikel 39

Overførsel af oplysninger til tredjelande vedrørende tredjelandsstatsborgere med henblik på tilbagetagelse og reintegration

1. De oplysninger, der er omhandlet i artikel 38, stk. 6, litra a)-h), kan behandles og overføres af en kompetent myndighed og, hvor det er relevant, Frontex til et tredjelands kompetente myndighed, hvis den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er blevet informeret om, at vedkommendes personoplysninger kan blive delt med myndighederne i et tredjeland, forudsat at det er nødvendigt for gennemførelsen af tilbagetagelsesproceduren, jf. dog artikel 40 og 41.
2. De oplysninger, der er omhandlet i artikel 38, stk. 6, litra a), c), f) og g), kan behandles og overføres af en kompetent myndighed og, hvor det er relevant, Frontex til et tredjelands kompetente myndighed med ansvar for bistand til reintegration, hvis den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er blevet informeret om, at vedkommendes personoplysninger kan blive delt med tredjeparter med ansvar for bistand til reintegration, forudsat at det er nødvendigt for at yde bistand til reintegration, jf. dog artikel 40 og 41.
3. Hvis medlemsstaterne og Frontex overfører personoplysninger i henhold til stk. 1 eller 2, sikrer de, at denne overførsel sker i overensstemmelse med henholdsvis kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725.
4. Hvis der i henhold til stk. 1 eller 2 overføres personoplysninger, dokumenteres denne overførsel, og dokumentationen stilles efter anmodning til rådighed for den kompetente tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 og artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, herunder dato og tidspunkt for overførslen og oplysninger om det modtagende tredjelands kompetente myndighed.

Artikel 40

Overførsel af oplysninger til tredjelande vedrørende tredjelandsstatsborgeres straffedomme med henblik på tilbagetagelse og reintegration

1. Oplysninger vedrørende en eller flere straffedomme afsagt over en tredjelandsstatsborger kan i konkrete tilfælde behandles og overføres af en kompetent myndighed og, hvor det er relevant, Frontex til et tredjelands kompetente myndighed, hvis følgende betingelser er opfyldt:
   a. den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er inden for de seneste 25 år blevet dømt for en terrorhandling eller inden for de seneste 15 år blevet dømt for enhver anden strafbar handling, der er opført i bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240[52], hvis den kan straffes med frihedsstraf eller en

[52] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 af 12. september 2018 om oprettelse af et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) og om ændring af forordning

anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år i henhold til domsstatens nationale lovgivning

b. overførslen af oplysninger er nødvendig for gennemførelsen af den tilbagetagelsesprocedure, der er omhandlet i artikel 36

c. den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er blevet underrettet om, at vedkommendes personoplysninger kan blive delt med myndighederne i et tredjeland med henblik på gennemførelse af tilbagetagelsesproceduren

d. den kompetente myndighed og, hvor det er relevant, Frontex har forud for overførslen sikret sig, at overførslen af oplysninger ikke risikerer at være i strid med princippet om non-refoulement

e. den kompetente myndighed og, hvor det er relevant, Frontex har forud for overførslen sikret sig, at overførslen af oplysninger ikke er i strid med chartrets artikel 50.

2. Oplysninger vedrørende en eller flere straffedomme afsagt over en tredjelandsstatsborger kan i konkrete tilfælde behandles og overføres af en kompetent myndighed og, hvor det er relevant, Frontex til en tredjepart med ansvar for bistand til reintegration, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a. den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er inden for de seneste 25 år blevet dømt for en terrorhandling eller inden for de seneste 15 år blevet dømt for enhver anden strafbar handling, der er opført i bilaget til forordning (EU) 2018/1240, hvis den kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år i henhold til domsstatens nationale lovgivning

b. overførslen af oplysninger er nødvendig for at yde skræddersyet og ikkeøkonomisk bistand til reintegration, jf. artikel 46

c. den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er blevet underrettet om, at vedkommendes personoplysninger kan blive delt med en tredjepart med ansvar for bistand til reintegration med henblik på at yde skræddersyet og ikkeøkonomisk bistand til reintegration

d. den kompetente myndighed og, hvor det er relevant, Frontex har forud for overførslen sikret sig, at overførslen af oplysninger ikke risikerer at være i strid med princippet om non-refoulement.

3. Hvis medlemsstaterne og Frontex overfører personoplysninger i henhold til stk. 1 eller 2, sikrer de, at denne overførsel sker i overensstemmelse med henholdsvis kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725.

4. Hvis der i henhold til stk. 1 eller 2 overføres personoplysninger, dokumenteres denne overførsel, og dokumentationen stilles efter anmodning til rådighed for den kompetente tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 og artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, herunder dato og tidspunkt for overførslen og oplysninger om det modtagende tredjelands kompetente myndighed, begrundelsen for, at overførslen er i overensstemmelse med stk. 1 eller 2, og de overførte personoplysninger.

(EU) nr. 1077/2011, (EU) nr. 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 og (EU) 2017/2226 (EUT L 236 af 19.9.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj).

Artikel 41

Overførsel af tredjelandsstatsborgeres helbredsoplysninger til tredjelande med henblik på gennemførelse af tilbagesendelsesoperationen og reintegration

1. Oplysninger om den lægehjælp, der skal ydes til en tredjelandsstatsborger, kan i konkrete tilfælde behandles og overføres af en kompetent myndighed og, hvor det er relevant, Frontex til et tredjelands kompetente myndighed, hvis følgende betingelser er opfyldt:

   a. overførslen af oplysninger er nødvendig for gennemførelsen af tilbagesendelsesoperationen

   b. den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er blevet underrettet om, at vedkommendes personoplysninger kan blive delt med myndighederne i et tredjeland med henblik på gennemførelse af tilbagesendelsesoperationen

   c. den kompetente myndighed og, hvor det er relevant, Frontex har forud for overførslen sikret sig, at overførslen af oplysninger ikke risikerer at være i strid med princippet om non-refoulement.

2. Oplysninger vedrørende en tredjelandsstatsborgers helbred kan i konkrete tilfælde behandles og overføres af en kompetent myndighed og, hvor det er relevant, Frontex til en tredjepart med ansvar for bistand til reintegration, hvis følgende betingelser er opfyldt:

   a. overførslen af oplysninger er nødvendig med henblik på at yde bistand til reintegration, jf. artikel 46, som er skræddersyet til tredjelandsstatsborgerens lægelige behov

   b. den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er blevet underrettet om, at vedkommendes personoplysninger kan blive delt med en tredjepart med ansvar for bistand til reintegration, således at denne bistand kan skræddersys til vedkommendes medicinske behov, og har givet sit tilsagn til overførslen.

3. Hvis medlemsstaterne og Frontex overfører personoplysninger i henhold til stk. 1 eller 2, sikrer de, at denne overførsel sker i overensstemmelse med henholdsvis kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725.

4. Hvis der i henhold til stk. 1 eller 2 overføres personoplysninger, dokumenteres denne overførsel, og dokumentationen stilles efter anmodning til rådighed for den kompetente tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 og artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, herunder dato og tidspunkt for overførslen og oplysninger om det modtagende tredjelands kompetente myndighed, begrundelsen for, at overførslen er i overensstemmelse med stk. 1 eller 2, og de overførte personoplysninger.

Kapitel VIII
FÆLLES SYSTEM FOR TILBAGESENDELSER

Artikel 42

Enkeltdelene i et fælles system for tilbagesendelser

1. Et fælles system for tilbagesendelser i henhold til denne forordning skal bestå af:

   a. en fælles procedure for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold i Unionen, herunder en fælles tilbagetagelsesprocedure som en integreret del heraf

b. et system for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse mellem medlemsstaterne

c. de nødvendige ressourcer og tilstrækkeligt kompetent personale i medlemsstaterne til gennemførelse af denne forordning, herunder i forbindelse med frihedsberøvelse

d. digitale systemer til forvaltning af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere

e. samarbejde mellem medlemsstaterne

f. EU-organer, -kontorer og -agenturer, der i henhold til artikel 43, stk. 4, og i overensstemmelse med deres respektive mandater yder støtte.

2. Unionen og medlemsstaterne fastlægger fælles prioriteter på området tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration og sikrer den nødvendige opfølgning under hensyntagen til den europæiske strategi for asylforvaltning og migrationsstyring, der er vedtaget i henhold til artikel 8 i forordning (EU) 2024/1351, gennemførelsen af grænseproceduren for tilbagesendelse i henhold til forordning (EU) 2024/1351, vurderingen af graden af tredjelandes samarbejde med medlemsstaterne om tilbagetagelse i overensstemmelse med artikel 25a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009[53] og Unionens tilbagetagelsesinstrumenter og alle andre EU-instrumenter, der er relevante for samarbejdet om tilbagetagelse.

3. Unionen og medlemsstaterne sikrer et loyalt samarbejde og en tæt koordinering mellem de kompetente myndigheder og mellem Unionen og medlemsstaterne samt synergi mellem interne og eksterne komponenter under hensyntagen til deres fælles interesse i, at Unionens asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker fungerer effektivt.

Artikel 43
Kompetente myndigheder og ressourcer

1. Hver medlemsstat udpeger i overensstemmelse med national ret de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for at opfylde de forpligtelser, der følger af denne forordning.

2. Hver medlemsstat tildeler de kompetente myndigheder de nødvendige ressourcer, herunder behørigt uddannet personale, der har modtaget vejledning med henblik på at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

3. Medlemsstaterne sikrer tilstrækkelig kapacitet til frihedsberøvelse under hensyntagen til de faktiske behov og de forventede tilbagesendelser i de næste 12 måneder, navnlig med henblik på at sikre velforberedte systemer og beredskabsplanlægningen i henhold til artikel 7 i forordning (EU) 2024/1351.

4. Medlemsstaterne kan støttes af en anden medlemsstats kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 44 og relevant personale i EU-agenturer, herunder i overensstemmelse med artikel 45.

[53] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/810/oj).

Artikel 44

Samarbejde mellem medlemsstaterne

1. De kompetente myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 43, samarbejder og yder bistand med henblik på:

   a. at tillade transit gennem deres område for at hjælpe med at fuldbyrde en afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat eller fremskaffe rejsedokumenter

   b. at yde logistisk, økonomisk eller anden materiel bistand eller bistand i naturalier

   c. at lede eller støtte de politiske drøftelser og udvekslinger med myndighederne i tredjelande med henblik på at lette tilbagetagelsen

   d. at kontakte de kompetente myndigheder i tredjelande med henblik på at kontrollere identiteten på tredjelandsstatsborgere og opnå et gyldigt rejsedokument

   e. på vegne af den anmodende medlemsstat at forestå den praktiske tilrettelæggelse af fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse

   f. at lette overførslen som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra b)

   g. at støtte en tredjelandsstatsborgers udrejse til den medlemsstat, hvor vedkommende har ret til ophold, jf. artikel 8, stk. 1, første afsnit.

Artikel 45

Støtte fra Frontex

1. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med forordning (EU) 2019/1896 anmode om, at deres kompetente myndigheder bistås af eksperter, der er udsendt eller støttet af Frontex, herunder forbindelsesofficerer for tilbagesendelse og andre forbindelsesofficerer.

2. Medlemsstaterne forelægger Frontex relevante oplysninger med hensyn til deres planlagte behov for støtte fra Frontex med henblik på den nødvendige planlægning af agenturets støtte i overensstemmelse med Unionens prioriteter på området tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration, gennemførelsen af grænseproceduren for tilbagesendelse i henhold til forordning (EU) 2024/1349, den europæiske asyl- og migrationsstrategi som omhandlet i artikel 8 i forordning (EU) 2024/1351 og prioriteterne i forbindelse med den regelmæssige vurdering af tilbagetagelsessamarbejdet i henhold til artikel 25a i forordning (EF) nr. 810/2009.

Artikel 46

Støtte til tilbagesendelse og reintegration

1. Medlemsstaterne opretter strukturer, der tilbyder rådgivning vedrørende tilbagevenden og reintegration, for at give tredjelandsstatsborgere oplysninger og vejledning vedrørende mulighederne i forbindelse med tilbagesendelse og reintegration, herunder programmer som omhandlet i stk. 3, så tidligt i tilbagesendelsesprocessen som muligt. Rådgivning vedrørende tilbagesendelse og reintegration kan kombineres med anden rådgivning i forbindelse med andre migrationsprocedurer i medlemsstaten.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der også gives oplysninger om tilbagesendelse og reintegration, inden der træffes afgørelse om tilbagesendelse, navnlig når artikel 37 i forordning (EU) 2024/1348 finder anvendelse.

3. Medlemsstaterne udarbejder nationale programmer til støtte for tilbagesendelse og reintegration og gør som hovedregel brug af Unionens programmer. Nationale programmer og bistand til reintegration, der ydes af Unionen, skal omfatte logistisk, økonomisk og anden materiel bistand eller bistand i naturalier eller incitamenter, herunder den bistand til reintegration i tilbagesendelseslandet, der ydes til en tredjelandsstatsborger.

4. Bistand til reintegration er ikke en individuel rettighed og er ikke en forudsætning for tilbagetagelsesproceduren.

5. Den bistand, der ydes gennem programmerne for tilbagesendelse og reintegration, skal afspejle graden af tredjelandsstatsborgerens samarbejde og overholdelse af reglerne og kan over tid mindskes. Følgende kriterier skal tages i betragtning ved fastlæggelsen af arten og omfanget af bistand til tilbagesendelse og reintegration, hvor det er relevant:

   a. den pågældende tredjelandsstatsborgers samarbejde under tilbagesendelses- og tilbagetagelsesproceduren, jf. artikel 21

   b. om tredjelandsstatsborgeren vender tilbage frivilligt eller er genstand for udsendelse

   c. om tredjelandsstatsborgeren er statsborger i et tredjeland, der er opført i bilag II til forordning (EU) 2018/1806

   d. om tredjelandsstatsborgeren er blevet dømt for en strafbar handling

   e. om tredjelandsstatsborgeren har særlige behov, fordi der er tale om en sårbar person, en mindreårig eller en uledsaget mindreårig, eller den pågældende er en del af en familie.

6. Den bistand, der er omhandlet i denne artikel, ydes ikke til tredjelandsstatsborgere, der allerede har modtaget en anden eller samme støtte fra en medlemsstat eller Unionen. Unionen, medlemsstaterne og Frontex sikrer sammenhæng og koordinering i forbindelse med bistand til reintegration.

Kapitel IX
AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 47
Nødsituationer

1. I tilfælde af, at et usædvanligt stort antal tredjelandsstatsborgere, der skal tilbagesendes, medfører en uforudset stor byrde, hvad angår kapaciteten i en medlemsstats faciliteter for frihedsberøvede, eller for dens administrative personale eller retspersonale, kan denne medlemsstat, så længe den usædvanlige situation varer ved, beslutte at tillade længere frister til domstolsprøvelse end de i artikel 33, stk. 3, fastsatte og at træffe hasteforanstaltninger med hensyn til forholdene under frihedsberøvelse, som afviger fra dem, der er fastsat i artikel 34, stk. 1, og artikel 35, stk.2.

2. Når der tages sådanne ekstraordinære foranstaltninger i brug, underretter den pågældende medlemsstat uden ophold Kommissionen. Den underretter også Kommissionen, så snart årsagerne til anvendelsen af disse ekstraordinære foranstaltninger ikke længere foreligger.

3. Intet i denne artikel må fortolkes som en tilladelse til medlemsstaterne til at fravige deres generelle forpligtelse til at træffe enhver hensigtsmæssig foranstaltning af generel eller særlig karakter for at sikre, at deres forpligtelser i henhold til denne forordning opfyldes.

Artikel 48
Statistikker

1. Med forbehold af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007[54] meddeler medlemsstaterne hvert kvartal Kommissionen (Eurostat) følgende data:

   a. antallet af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af anerkendte afgørelser om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat

   b. antallet af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af alternative foranstaltninger til frihedsberøvelse

   c. antallet af tredjelandsstatsborgere, der er frihedsberøvet.

2. De meddelte data opdeles efter alder, køn og nationalitet. Dataene skal vedrøre en referenceperiode på et kvartal. Medlemsstaterne indberetter data til Kommissionen (Eurostat) for tre kalendermåneder, der udgør et kvartal, senest to måneder efter udgangen af hvert kvartal. Den første referenceperiode er [andet kvartal efter denne forordnings ikrafttræden].

3. Medlemsstaterne meddeler hver måned Frontex følgende data samt de tilsvarende datasæt for hvert tredjeland:

   a. antallet af indgivne anmodninger om tilbagetagelse

   b. antallet af anmodninger om bekræftelse af nationalitet og antallet af modtagne positive og negative svar på anmodninger om bekræftelse af nationalitet

   c. antallet af anmodninger om udstedelse af rejsedokumenter, antallet af rejsedokumenter udstedt af tredjelandsmyndigheder og antallet af negative svar på anmodninger om rejsedokumenter

   d. antallet af modtagere af bistand til reintegration fordelt efter tredjeland.

   Frontex giver Kommissionen adgang til de data, der er omhandlet i dette stykke.

4. De data, der er omhandlet i stk. 1 og 3, fordelt efter medlemsstat, kan meddeles tredjelande med henblik på at overvåge gennemførelsen og overholdelsen af princippet om tilbagetagelse herunder inden for rammerne af Unionens tilbagetagelsesinstrumenter.

Artikel 49
Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

---

[54] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2007/862/oj).

Artikel 50
Rapportering

1. Senest den [dato] og hvert femte år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning i medlemsstaterne og foreslår ændringer, hvis det er relevant.
2. Medlemsstaterne fremsender senest ni måneder inden udløbet af denne frist på Kommissionens anmodning de oplysninger til den, der er nødvendige for udarbejdelsen af dens rapport.

Artikel 51
Ophævelse

1. Direktiv 2008/115/EF ophæves for de medlemsstater, der er bundet af denne forordning. Direktiv 2001/40/EF og Rådets afgørelse 2004/191/EF ophæves med virkning fra offentliggørelsen af den i artikel 9, stk. 2, omhandlede gennemførelsesafgørelse for de medlemsstater, der er bundet af denne forordning.
2. Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilaget.

Artikel 52
Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den […].

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

OVERSIGT OVER RETLIGE, FINANSIELLE OG DIGITALE VIRKNINGER

1. FORSLAGETS/INITIATIVETS RAMME 3
1.1. Forslagets/initiativets betegnelse 3
1.2. Berørt(e) politikområde(r) 3
1.3. Mål 3
1.3.1. Generelt/generelle mål 3
1.3.2. Specifikt/specifikke mål 3
1.3.3. Forventet/forventede resultat(er) og virkning(er) 3
1.3.4. Resultatindikatorer 3
1.4. Forslaget/initiativet vedrører 4
1.5. Begrundelse for forslaget/initiativet 4
1.5.1. Behov, der skal opfyldes på kort eller lang sigt, herunder en detaljeret tidsplan for iværksættelsen af initiativet 4
1.5.2. Merværdien af et EU-tiltag (f.eks. som følge af koordineringsfordele, retssikkerhed, større effekt eller komplementaritet). Ved "merværdien af et EU-tiltag" forstås her merværdien af en indsats på EU-plan i forhold til den værdi, som medlemsstaterne ville have skabt enkeltvis 4
1.5.3. Erfaringer fra tidligere foranstaltninger af lignende art 4
1.5.4. Forenelighed med den flerårige finansielle ramme og mulige synergivirkninger med andre relevante instrumenter 5
1.5.5. Vurdering af de forskellige finansieringsmuligheder, der er til rådighed, herunder muligheden for omfordeling 5
1.6. Varigheden af forslaget/initiativet og af dets finansielle virkninger 6
1.7. Planlagt(e) budgetgennemførelsesmetode(r) 6
2. FORVALTNINGSFORANSTALTNINGER 8
2.1. Bestemmelser om overvågning og rapportering 8
2.2. Forvaltnings- og kontrolsystem(er) 8
2.2.1. Begrundelse for den/de foreslåede budgetgennemførelsesmetode(r), finansieringsmekanisme(r), betalingsvilkår og kontrolstrategi 8
2.2.2. Oplysninger om de konstaterede risici og det/de interne kontrolsystem(er), der etableres for at afbøde dem 8
2.2.3. Vurdering af og begrundelse for kontrolforanstaltningernes omkostningseffektivitet (forholdet mellem kontrolomkostningerne og værdien af de forvaltede midler) samt vurdering af den forventede risiko for fejl (ved betaling og ved afslutning) 8
2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af svig og uregelmæssigheder 9
3. FORSLAGETS/INITIATIVETS ANSLÅEDE FINANSIELLE VIRKNINGER 10
3.1. Berørt(e) udgiftsområde(r) i den flerårige finansielle ramme og udgiftspost(er) på budgettet 10
3.2. Forslagets anslåede finansielle virkninger for bevillingerne 12

3.2.1. Sammenfatning af de anslåede virkninger for aktionsbevillingerne 12
3.2.1.1. Bevillinger fra vedtaget budget 12
3.2.1.2. Bevillinger fra eksterne formålsbestemte indtægter 17
3.2.2. Anslåede resultater finansieret med aktionsbevillinger 22
3.2.3. Sammenfatning af de anslåede virkninger for administrationsbevillingerne 24
3.2.3.1. Bevillinger fra vedtaget budget 24
3.2.3.2. Bevillinger fra eksterne formålsbestemte indtægter 24
3.2.3.3. Bevillinger i alt 24
3.2.4. Anslået behov for menneskelige ressourcer 25
3.2.4.1. Finansieret over vedtaget budget 25
3.2.4.2. Finansieret over eksterne formålsbestemte indtægter 26
3.2.4.3. Samlet behov for menneskelige ressourcer 26
3.2.5. Oversigt over de anslåede virkninger for de digitale teknologirelaterede investeringer 28
3.2.6. Forenelighed med indeværende flerårige finansielle ramme 28
3.2.7. Bidrag fra tredjemand 28
3.3. Anslåede virkninger for indtægterne 29
4. DIGITALE DIMENSIONER 29
4.1. Krav vedrørende digital relevans 30
4.2. Data 30
4.3. Digitale løsninger 31
4.4. Vurdering af interoperabilitet 31
4.5. Foranstaltninger til støtte for digital gennemførelse 32

1. FORSLAGETS/INITIATIVETS RAMME

1.1. Forslagets/initiativets betegnelse

Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING om et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Den Europæiske Union.

1.2. Berørt(e) politikområde(r)

Migration

1.3. Mål

1.3.1. Generelt/generelle mål

Det overordnede mål med dette forslag er at øge effektiviteten af tilbagesendelsesprocessen ved at give medlemsstaterne klare, moderne, forenklede og fælles regler for effektiv forvaltning af tilbagesendelser og gøre processen klarere både for de kompetente myndigheder og den pågældende tredjelandsstatsborger.

1.3.2. Specifikt/specifikke mål

Specifikt mål nr. 1

Skabe en mere ensartet tilgang blandt medlemsstaternes regler om tilbagesendelser, overvinde divergerende praksis ved at etablere et fælles EU-system for tilbagesendelser og undgå, at tilbagesendelsesreglerne kan omgås af tredjelandsstatsborgere.

Specifikt mål nr. 2

Strømline tilbagesendelsesproceduren og gøre tilbagesendelsesreglerne nemme og effektive at anvende, samtidig med at der skabes større klarhed, herunder om retssikkerhedsgarantier.

Specifikt mål nr. 3

Tilskynde de pågældende tredjelandsstatsborgere til at samarbejde gennem en kombination af forpligtelser, incitamenter til at samarbejde og konsekvenser i tilfælde af manglende samarbejde.

1.3.3. Forventet/forventede resultat(er) og virkning(er)

Angiv, hvilke virkninger forslaget/initiativet forventes at få for modtagerne/målgrupperne.

En forbedret retlig struktur, der er udformet med henblik på at fremskynde og strømline tilbagesendelsesprocesserne og samtidig beskytte de grundlæggende rettigheder. Forslaget har til formål at øge den proceduremæssige effektivitet gennem fælles regler og indføre proceduremæssig forenkling samt lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelser om tilbagesendelse truffet af andre medlemsstater, hvilket vil fremme større sammenhæng og klarhed i gennemførelsen. Det forventes at fremskynde tilbagesendelsesprocessen med det slutresultat, at antallet af tilbagesendelser øges.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING om et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Den Europæiske Union imødekommer de politiske opfordringer til en ny tilgang til forvaltning af tilbagesendelser i EU.

Den vil sikre, at centrale nyskabelser, f.eks. forpligtelsen til at samarbejde, vurdering af risikoen for, at den pågældende forsvinder, frihedsberøvelse og alternativer til frihedsberøvelse, gennemføres på en sammenhængende måde i alle medlemsstater. Selv om dette på kort sigt vil kræve tilpasning i nogle medlemsstaters praksis, forventes der betydelige effektivitetsgevinster, efterhånden som der opnås mere klarhed om reglerne.

Ifølge initiativet vil de centrale elementer i medlemsstaternes afgørelser om tilbagesendelse blive indsat i en fælles formular kaldet "den europæiske tilbagesendelsesordre" for at støtte anerkendelsen af afgørelser om tilbagesendelse, sende et stærkt signal til tredjelandsstatsborgere og bidrage til at håndtere sekundære bevægelser.

De forpligtelser, der pålægges tredjelandsstatsborgere, vil være sammenhængende i alle medlemsstater, og det vil bidrage til at afhjælpe nogle af forvridningerne i det nuværende system, hvor forskelle mellem medlemsstaterne udnyttes af tredjelandsstatsborgere. Forordningen forventes at danne grundlag for et mere sammenhængende tilbagesendelsessystem på EU-plan, som finder direkte anvendelse og er rettet mod medlemsstaterne, Unionen, agenturerne og tredjelandsstatsborgere. Forslaget vil lette en bedre og mere sammenhængende og strategisk anvendelse af Frontex' støtte til tilbagesendelse, f.eks. i forbindelse med fælles tilbagesendelsesoperationer. Initiativet fastlægger en fælles proceduremæssig tilgang til indgivelse af anmodninger om tilbagetagelse og øger gennemsigtigheden og koordineringen i tilgangen over for tredjelande med hensyn til tilbagetagelse. Med forslaget indføres der en mulighed for en standardformular til anmodninger om tilbagetagelse med angivelse af formatet og de væsentlige elementer i en anmodning om tilbagetagelse, navnlig anmodningen om bekræftelse af statsborgerskab og anmodningen om udstedelse af rejsedokumenter. Dette vil fremme en sammenhængende samarbejdsbaseret tilgang over for tredjelandes myndigheder og dermed bidrage til at lette og forbedre kvaliteten af dataindsamlingen og give bedre dokumentation for beslutningstagningen. Forordningen har til formål at støtte gennemførelsen af pagten. Den vil forene behovet for fælles EU-regler om tilbagesendelse og behovet for at give medlemsstaterne en vis grad af fleksibilitet. Den vil give mulighed for tilpasninger, der passer til de nationale praktiske forhold og de nationale sammenhænge i migrationsstyringen, navnlig med hensyn til forpligtelsen til at samarbejde, konsekvenserne af manglende samarbejde, valg af og de nærmere bestemmelser for alternativer til frihedsberøvelse og proceduremæssige aspekter af processen, herunder klage.

Dette forslag respekterer fuldt ud den menneskelige værdighed, retten til livet, forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, retten til frihed og sikkerhed, retten til beskyttelse af personoplysninger samt beskyttelse i tilfælde af udsendelse, navnlig non-refoulement-princippet, ikkeforskelsbehandling og retten til effektive retsmidler.

Retten til frihed og fri bevægelighed er beskyttet, eftersom frihedsberøvelse kun er berettiget af specifikke grunde, der er klart defineret i forordningen. I forordningen fastsættes også rammerne for anvendelsen af alternativer til frihedsberøvelse under hensyntagen til, at alternativer til frihedsberøvelse er mindre indgribende end frihedsberøvelse, men ikke desto mindre indebærer frihedsbegrænsninger.

I henhold til denne forordning skal der tages behørigt hensyn til sårbare personers behov, herunder mindreåriges, i tilbagesendelsesprocessen. Denne forordning sikrer,

at barnets tarv kommer i første række ved anvendelsen af denne forordning. Der gælder særlige regler for mindreårige i tilbagesendelsesprocessen, navnlig med hensyn til forholdene under frihedsberøvelse. Nogle af de vigtigste nyskabelser i den nye lovgivning om pagten, navnlig med hensyn til aldersvurderinger af mindreårige og praksis med at udpege en repræsentant til at ledsage en uledsaget mindreårig, vil nu også finde anvendelse på tilbagesendelsesproceduren gennem denne forordning.

1.3.4. Resultatindikatorer

Angiv indikatorerne til overvågning af fremskridt og resultater.

Senest den [dato] og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning i medlemsstaterne.

Følgende hovedindikatorer vil gøre det muligt at overvåge gennemførelsen og opfyldelsen af de specifikke mål:

Specifikt mål nr. 1: Skabe en mere ensartet tilgang blandt medlemsstaternes regler om tilbagesendelser, overvinde divergerende praksis og behovet for tolkning ved at etablere en fælles EU-ordning for tilbagesendelser og undgå, at tilbagesendelsesreglerne kan omgås af tredjelandsstatsborgere

– antal tredjelandsstatsborgere, der er genstand for afgørelser om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat

– årlig andel af fælles tilbagesendelsesoperationer ud af det antal samlede tilbagesendelser gennemført ved charteroperationer organiseret med bistand fra Frontex.

Specifikt mål nr. 2: Strømline tilbagesendelsesproceduren og gøre tilbagesendelsesreglerne nemme og effektive at anvende, samtidig med at definitionerne opdateres og forbedres, og der skabes større klarhed, herunder om retssikkerhedsgarantierne.

statistiske data om øgede tilbagesendelsesrater.

Specifikt mål nr. 3: Tilskynde de pågældende tredjelandsstatsborgere til at samarbejde gennem en kombination af forpligtelser, incitamenter til at samarbejde og konsekvenser i tilfælde af manglende samarbejde.

– årlige data om effektive tilbagesendelser (opdelt efter tvungne og frivillige)

– antal tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af alternative foranstaltninger til frihedsberøvelse.

– antal tredjelandsstatsborgere, der er genstand for frihedsberøvelse.

1.4. Forslaget/initiativet vedrører

☒ en ny foranstaltning

☐ en ny foranstaltning som opfølgning på et pilotprojekt/en forberedende foranstaltning[55]

☐ en forlængelse af en eksisterende foranstaltning

[55] Jf. finansforordningens artikel 58, stk. 2, litra a) henholdsvis b).

☐ en sammenlægning eller en omlægning af en eller flere foranstaltninger til en anden/en ny foranstaltning

1.5. Begrundelse for forslaget/initiativet

1.5.1. Behov, der skal opfyldes på kort eller lang sigt, herunder en detaljeret tidsplan for iværksættelsen af initiativet

Efter medlovgivernes vedtagelse af forslaget (potentielt mål i 2026) kræver udrulningen af gennemførelsen af lovgivningsinitiativet tekniske og proceduremæssige foranstaltninger på EU-plan og nationalt plan, som bør begynde, når lovgivningen træder i kraft.

Gennemførelsen af forordningen vil kræve, at der vedtages to gennemførelsesretsakter inden for 3-6 måneder fra datoen for forordningens anvendelse – en om fastlæggelsen af en fælles formular til den europæiske tilbagesendelsesordre og en om fastlæggelsen af den standardformular, der skal anvendes til at indgive anmodninger om tilbagetagelse.

Medlemsstaterne skal give Frontex de nødvendige oplysninger om planlagte behov for støtte for at sikre, at Frontex kan planlægge sin støtte strategisk.

Frontex' relevante ressourcer – navnlig menneskelige og finansielle ressourcer – bør øges med tiden i takt med styrkelsen af mandatet og den øgede efterspørgsel efter støtte til tilbagesendelser. Efter ikrafttrædelsen vil gennemførelsen af aktiviteterne blive udrullet gradvist for at følge den forventede gradvise stigning i efterspørgslen efter Frontex' tjenester og aktiviteter samt den nødvendige tid til at absorbere nye ressourcer.

1.5.2. Merværdien af et EU-tiltag (f.eks. som følge af koordineringsfordele, retssikkerhed, større effekt eller komplementaritet). Ved "merværdien af et EU-tiltag" forstås her merværdien af en indsats på EU-plan i forhold til den værdi, som medlemsstaterne ville have skabt enkeltvis

Begrundelse for en indsats på EU-plan (forudgående)

Sikker og værdig tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold er et væsentligt element i EU's samlede tilgang til asyl og migration. Effektiv tilbagesendelse er afgørende for at opretholde troværdigheden af migrations- og asylpolitikkerne. På EU-plan_er tilbagesendelsespolitikken reguleret ved direktiv 2008/115/EF[56] (i det følgende benævnt "tilbagesendelsesdirektivet"). Flere udfordringer underminerer i øjeblikket tilbagesendelsesaktiviteternes effektivitet, og de varierer fra ineffektive procedurer på nationalt plan til utilstrækkeligt samarbejde fra tredjelandes side om tilbagetagelse af deres statsborgere. På trods af en betydelig indsats på politisk og operationelt plan er der på nuværende tidspunkt langt fra nået et tilfredsstillende gennemførelsesniveau for tilbagesendelsesaktiviteterne: Kun ca. 20 % af de tredjelandsstatsborgere, der har fået påbud om at forlade Unionen, faktisk forlader Unionen.

Denne forordning har til formål at udstyre alle medlemsstater med gnidningsløse og effektive procedurer og undgå, at tredjelandsstatsborgere flytter mellem

[56] Direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

medlemsstaterne med det formål at lægge hindringer i vejen for tilbagesendelsesprocessen.

De nye procedurer vil, uanset hvilken medlemsstat der anvender dem, være underlagt de samme regler for at sikre, at de er effektive, og for at sikre klarhed og retssikkerhed for den enkelte.

Medlemsstaterne kan ikke hver for sig fastsætte fælles regler for at mindske incitamenterne til uautoriserede bevægelser mellem dem. Målene i dette forslag kan derfor ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne alene og kan på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre opfyldes på EU-plan. Unionen skal derfor handle og kan vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union.

Forventet merværdi på EU-plan (efterfølgende)

Forslaget til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING om et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Den Europæiske Union imødekommer de politiske opfordringer til en ny tilgang til forvaltning af tilbagesendelser i EU.

Forslaget indeholder en moderniseret retlig ramme, der ajourfører lovgivningen om tilbagesendelse fra 2008, tilpasser den til udviklingen på migrationsområdet, herunder pagten om migration og asyl, og gør den egnet til nutidens behov og udfordringer. Det har til formål at forenkle og øge effektiviteten af tilbagesendelsesprocessen og samtidig sikre fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og dermed styrke EU's engagement i en afbalanceret og troværdig migrationspolitik. Forslaget har til formål at udstyre medlemsstaterne med de nødvendige redskaber til at sikre effektive tilbagesendelser af tredjelandsstatsborgere uden lovligt ophold i Unionen ved at udnytte mulighederne for samarbejde på EU-plan fuldt ud. Minimumsgarantierne for de berørte tredjelandsstatsborgeres rettigheder vil også blive harmoniseret, og det vil tilskynde til større gensidig tillid til medlemsstaternes tilbagesendelsessystemer. De grundlæggende rettigheder for personer, der skal sendes tilbage, beskyttes gennem klare retssikkerhedsgarantier, der sikrer, at afgørelser om tilbagesendelse er underlagt kontrol, herunder retten til at klage, og sikrer overholdelse af non-refoulement-princippet under behørig hensyntagen til sårbare personer og barnets tarv. Forslaget forventes at fremskynde tilbagesendelsesprocessen med det slutresultat, at antallet af tilbagesendelser øges.

1.5.3. Erfaringer fra tidligere foranstaltninger af lignende art

Siden vedtagelsen af tilbagesendelsesdirektivet i 2008 er der sket en omfattende reform af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed og EU's migrationspolitik, idet man er gået fra at fastsætte minimumsstandarder til at forbedre sammenhængen og den operationelle praksis i hele EU. Som reaktion herpå blev der i 2018 fremsat et forslag om revision af tilbagesendelsesdirektivet[57] med det formål at ajourføre de retlige rammer og forbedre effektiviteten. Selv om Rådet nåede frem til en delvis

[57] Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (omarbejdning) (COM(2018) 634 final).

generel indstilling i 2019[58], førte interne drøftelser i Europa-Parlamentet imidlertid ikke til en fælles holdning[59], og forhandlingerne gik i stå i det meste af den seneste Kommissions mandatperiode.

I september 2020 foreslog Kommissionen pagten om migration og asyl[60]. Et af pagtens centrale mål er oprettelsen af et fælles EU-system for tilbagesendelser, der sikrer effektive tilbagesendelser under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder. Den 14. maj 2024 blev lovgivningen om pagten vedtaget. Et af pagtens centrale mål er oprettelsen af et fælles EU-system for tilbagesendelser, der sikrer effektive tilbagesendelser under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder.

1.5.4. Forenelighed med den flerårige finansielle ramme og mulige synergivirkninger med andre relevante instrumenter

Det Europæiske Råd opfordrede i oktober 2024 Kommissionen til hurtigst muligt at fremsætte et nyt forslag om tilbagesendelse.

I Kommissionens politiske retningslinjer for 2024-2029 bebudede kommissionsformand von der Leyen, at der ville blive fremlagt et nyt lovgivningsforslag om tilbagesendelser.

Forslaget følger op på pagten om migration og asyl, hvori tilbagesendelser anerkendes som en væsentlig del af den samlede tilgang til migration.

De investeringer, der kræves på EU-plan og i medlemsstaterne, er forenelige med den flerårige finansielle ramme for 2021-2027. De investeringer, der kræves på EU-plan og i medlemsstaterne, er støtteberettigede under Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (AMIF) i den flerårige finansielle ramme (FFR) for 2021-2027. Finansiering efter 2027 vil falde ind under forhandlingerne om den næste FFR.

1.5.5. Vurdering af de forskellige finansieringsmuligheder, der er til rådighed, herunder muligheden for omfordeling

Inden for den nuværende FFR kan de investeringer, der kræves i medlemsstaterne, dækkes ved omfordeling inden for det eksisterende program AMIF. Omkostningerne efter 2027 er vejledende og foregriber ikke det disponible budget for initiativet under den fremtidige FFR. Forslaget vil imidlertid også skabe synergier med EU-agenturernes aktiviteter, navnlig med Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning. I de seneste år er tendensen gået i retning af en eksponentiel vækst i medlemsstaternes efterspørgsel efter bistand fra Frontex til tilbagesendelser, og det har ført til årlige budgetforhøjelser over de oprindeligt programmerede niveauer. Da forslaget vil medføre en betydelig forøgelse af Frontex' aktiviteter på tilbagesendelsesområdet, skal forslaget understøttes af finansielle og menneskelige forstærkninger. De bevillinger, der er nødvendige for at finansiere denne styrkelse, er ikke blevet planlagt under Frontex' FFR-tildeling, da der er tale om et nyt forslag,

58 Rådet for Den Europæiske Union (2019), Migration Policy: Rådet enigt om en delvis forhandlingsposition vedrørende tilbagesendelsesdirektivet, Rådet for Den Europæiske Union, Bruxelles, https://www.consilium.europa.eu/en/press/2019/06/07/migration-policy-council-agrees-partial-negotiating-position-on-return-directive.

59 Europa-Parlamentet, Proposal for a Recast of the Return Directive, Legislative Train Schedule, Europa-Parlamentet, Bruxelles, https://www.europarl.europa.eu/legislative-train/theme-a-new-era-for-european-defence-and-security/file-proposal-for-a-recast-of-the-return-directive.

60 Europa-Kommissionen (2020), Pagten om migration og asyl, Europa-Kommissionen, Bruxelles, https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/pact-migration-and-asylum_da.

hvis beløb ikke var kendt på tidspunktet for forslaget. Det foreslås at forhøje Frontex' tilbagesendelsesbudget, hvis det er nødvendigt, i 2025, 2026 og 2027 ved at anvende ressourcer internt inden for Frontex' budget afhængigt af det faktiske forbrug. Finansiering efter 2027 vil falde ind under forhandlingerne om den næste FFR.

1.6 Varigheden af forslaget/initiativet og af dets finansielle virkninger

☐ **Begrænset varighed**

– ☐ gældende fra [DD/MM]ÅÅÅÅ til [DD/MM]ÅÅÅÅ

– ☐ finansielle virkninger fra ÅÅÅÅ til ÅÅÅÅ for forpligtelsesbevillinger og fra ÅÅÅÅ til ÅÅÅÅ for betalingsbevillinger.

☒ **Ubegrænset varighed**

– iværksættelse med en indkøringsperiode fra ÅÅÅÅ til ÅÅÅÅ

– derefter gennemførelse i fuldt omfang.

1.7. Planlagt(e)budgetgennemførelsesmetode(r)[61]

☒ **Direkte forvaltning** ved Kommissionen

– ☐ i dens tjenestegrene, herunder ved dens personale i EU's delegationer

– ☐ i forvaltningsorganerne

☒ **Delt forvaltning** i samarbejde med medlemsstaterne

☒ **Indirekte forvaltning** ved at overdrage budgetgennemførelsesopgaver til:

– ☐ tredjelande eller organer, som tredjelande har udpeget

– ☐ internationale organisationer og deres agenturer (angives nærmere)

– ☐ Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond

– ☒ de organer, der er omhandlet i finansforordningens artikel 70 og 71

– ☐ offentligretlige organer

– ☐ privatretlige organer, der har fået overdraget offentlige tjenesteydelsesopgaver, i det omfang de har fået stillet tilstrækkelige finansielle garantier

– ☐ privatretlige organer, undergivet lovgivningen i en medlemsstat, som har fået overdraget gennemførelsen af et offentlig-privat partnerskab, og som har fået stillet tilstrækkelige finansielle garantier

– ☐ organer eller personer, der har fået overdraget gennemførelsen af specifikke aktioner i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union, og som er anført i den relevante basisretsakt

– ☐ organer, der er etableret i en medlemsstat og undergivet lovgivningen i en medlemsstat eller EU-lovgivningen, og som i overensstemmelse med sektorspecifikke regler kan få overdraget gennemførelsen af EU-midler eller budgetgarantier, i det omfang de kontrolleres af offentligretlige organer eller af

[61] Forklaringer vedrørende budgetgennemførelsesmetoder og henvisninger til finansforordningen findes på webstedet BUDGpedia: https://myintracomm.ec.europa.eu/corp/budget/financial-rules/budget-implementation/Pages/implementation-methods.aspx.

privatretlige organer, der har fået overdraget offentlige tjenesteydelsesopgaver, og har fået stillet tilstrækkelige finansielle garantier i form af kontrolorganernes solidariske hæftelse eller ækvivalente finansielle garantier, som for hver foranstaltning kan begrænses til EU-støttens maksimale beløb.

2. FORVALTNINGSFORANSTALTNINGER

2.1. Bestemmelser om overvågning og rapportering

Angiv hyppighed og betingelser.

Gennemførelsen og anvendelsen af forordningen vil blive gennemgået og evalueret regelmæssigt gennem rapportering.

Kommissionen bør foretage en evaluering af denne forordning senest fem år efter datoen for dens ikrafttræden og derefter hvert femte år på grundlag af de statistikker og oplysninger, der er indsamlet fra de strukturerede processer og gennemsigtighedsmekanismer i denne forordning. Kommissionen forelægger rapporten om resultaterne af evalueringen for Europa-Parlamentet og Rådet.

Den finansiering, der gennemføres under direkte og indirekte forvaltning, gennemføres under AMF's tematiske facilitet, som også er omfattet af AMF's overvågnings- og evalueringsordninger. Der vil blive indført mere moderne modeller og regler med henblik på at indsamle oplysninger om dem, der er omfattet af tilskuds- og bidragsaftaler, i samme tempo som ved delt forvaltning for at sikre offentliggørelsen af sammenlignelige data. Hvis EU-bidraget ydes ved delt forvaltning, gælder følgende regler: Finansiering, der gennemføres af medlemsstaterne ved delt forvaltning, vil følge reglerne i forordning (EU) 2021/1060 af 24. juni 2021, i det følgende benævnt forordningen om fælles bestemmelser, i forordning (EU) 2018/2016 (finansforordningen) og i forordning (EU) 2021/1147 af 7. juli 2021 om oprettelse af Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, i det følgende benævnt AMIF-forordningen. I overensstemmelse med forordningen om fælles bestemmelser har hver medlemsstat allerede indført et forvaltnings- og kontrolsystem vedrørende programmet for at sikre kvaliteten og pålideligheden af overvågningssystemet. Hvad angår delt forvaltning er der således etableret en sammenhængende og effektiv ramme for rapportering, overvågning og evaluering. Medlemsstaterne skal nedsætte et overvågningsudvalg, som Kommissionen kan deltage i som rådgiver. Overvågningsudvalg vil undersøge alle elementer, som forhindrer programmet i at opfylde målene. For alle midler under indre anliggender forelægger medlemsstaterne deres årlige performancerapporter om programgennemførelsen og fremskridt med opfyldelsen af delmål og slutmål for Kommissionen. Disse rapporter bør også vedrøre eventuelle elementer, som påvirker programmets resultater og redegøre for, hvilke foranstaltninger der er truffet får at imødegå dem.

Med hensyn til Frontex vil overvågningen og rapporteringen af forslaget følge principperne i forordningen om den europæiske grænse- og kystvagt[62] og finansforordningen[63] og være i overensstemmelse med den fælles tilgang til decentraliserede agenturer. Den europæiske grænse- og kystvagt skal navnlig hvert år sende Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet et samlet programmeringsdokument med flerårige og årlige arbejdsprogrammer og ressourceplanlægning. Dokumentet indeholder målsætninger, forventede resultater

62 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624.

63 Europol: https://www.europol.europa.eu/sites/default/files/documents/decision_of_the_europol_management_board_on_the_adoption_of_the_financial_regulation_applicable_to_europol_.pdf

og resultatindikatorer med henblik på at overvåge opfyldelsen af målsætningerne og resultaterne. Frontex skal også forelægge bestyrelsen en konsolideret årsberetning. Denne rapport skal navnlig indeholde oplysninger om opfyldelsen af de mål og resultater, der er fastsat i det samlede programmeringsdokument. Rapporten skal også sendes til Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet.

2.2. Forvaltnings- og kontrolsystem(er)

2.2.1. Begrundelse for den/de foreslåede budgetgennemførelsesmetode(r), finansieringsmekanisme(r), betalingsvilkår og kontrolstrategi

Kontrolstrategien vil være baseret på finansforordningen og forordningen om fælles procedurer. Hvad angår den del, der gennemføres ved direkte og indirekte forvaltning under den tematiske facilitet, vil forvaltnings- og kontrolsystemet tage udgangspunkt i erfaringerne med gennemførelsen af den nuværende FFR.

I forbindelse med delt forvaltning bygger forordningen om fælles procedurer på forvaltnings- og kontrolstrategien for programmeringsperioden 2014-2020, men der indføres foranstaltninger med henblik på at forenkle gennemførelsen og mindske kontrolbyrden for både støttemodtagerne og medlemsstaterne.

En del af dette forslag vil blive gennemført via budgettet for Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning ved indirekte forvaltning.

I henhold til princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning gennemføres budgettet for Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning under overholdelse af en effektiv og produktiv intern kontrol. Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning er derfor forpligtet til at gennemføre en passende kontrolstrategi, der koordineres mellem de relevante aktører, der er involveret i kontrolkæden.

Med hensyn til efterfølgende kontrol er Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning som et decentraliseret agentur navnlig underlagt:

– intern revision foretaget af Kommissionens Interne Revisionstjeneste

– Den Europæiske Revisionsrets årsberetninger med en erklæring om regnskabernes rigtighed og de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed

– årlig decharge meddelt af Europa-Parlamentet

– eventuelle undersøgelser foretaget af OLAF for navnlig at sikre, at de ressourcer, der er afsat til agenturerne, anvendes korrekt.

Som partner-GD for Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning vil GD HOME gennemføre sin kontrolstrategi for decentrale agenturer for at sikre pålidelig rapportering inden for rammerne af sin årsberetning. De decentrale agenturer har det fulde ansvar for gennemførelsen af deres budget, men GD HOME er ansvarligt for regelmæssig betaling af de årlige bidrag, der fastsættes af EU's budgetmyndigheder.

Endelig sørger Den Europæiske Ombudsmand for endnu et lag af kontrol og ansvarlighed i Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning.

2.2.2. Oplysninger om de konstaterede risici og det/de interne kontrolsystem(er), der etableres for at afbøde dem

Ved delt forvaltning vedrører den generelle risiko i forbindelse med gennemførelsen af de nuværende programmer medlemsstaternes underudnyttelse af fondene og mulige fejl som følge af de komplekse regler og svagheder i forvaltnings- og kontrolsystemerne. Forslaget til forordning om fælles bestemmelser forenkler de

lovgivningsmæssige rammer ved at harmonisere reglerne og forvaltnings- og kontrolsystemerne på tværs af de forskellige fonde, der gennemføres ved delt forvaltning. Den forenkler også kontrolkravene (f.eks. risikobaseret forvaltningskontrol, mulighed for forholdsmæssige kontrolordninger baseret på nationale procedurer, begrænsninger i revisionsarbejdet med hensyn til timing og/eller specifikke aktiviteter).

For det budget, der gennemføres af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, er der behov for en særlig intern kontrolramme baseret på Europa-Kommissionens interne kontrolramme. Enhedsprogrammeringsdokumentet skal indeholde oplysninger om de interne kontrolsystemer, mens den konsoliderede årsberetning skal indeholde oplysninger om de interne kontrolsystemers effektivitet og muligheder, herunder med hensyn til risikovurdering.

Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse og Frontex' databeskyttelsesansvarlige (en uafhængig funktion, der er direkte tilknyttet bestyrelsen) fører desuden tilsyn med Frontex' behandling af personoplysninger.

Endelig gennemfører GD HOME som partner-GD for Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning en årlig risikostyringsøvelse for at identificere og vurdere potentielle høje risici i forbindelse med agenturernes operationer. Risici, der betragtes som kritiske, indberettes årligt i GD HOME's forvaltningsplan og ledsages af en handlingsplan med angivelse af de afhjælpende foranstaltninger.

På operationelt plan identificeres følgende risici:

– belastede operationelle ressourcer som følge af stigende operationelle behov i medlemsstaterne

– mangel på tilstrækkelige finansielle og menneskelige ressourcer til at matche de operationelle behov

2.2.3. Vurdering af og begrundelse for kontrolforanstaltningernes omkostningseffektivitet (forholdet mellem kontrolomkostningerne og værdien af de forvaltede midler) samt vurdering af den forventede risiko for fejl (ved betaling og ved afslutning)

Ved delt forvaltning forventes kontrolomkostningerne potentielt at stige for medlemsstaterne. Med indførelsen af en risikobaseret tilgang til forvaltning og kontrol i forslaget til forordning om fælles bestemmelser kombineret med det øgede incitament til at vælge forenklede omkostningsordninger forventes medlemsstaternes omkostninger til kontrol at falde. For så vidt angår Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning indberettes forholdet mellem "kontrolomkostningerne og værdien af de forvaltede midler" af Kommissionen. I GD HOME's årsberetning 2023 er dette forhold angivet til 0,08 % med hensyn til indirekte forvaltede bemyndigede enheder og decentrale agenturer, herunder Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning.

2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af svig og uregelmæssigheder

GD HOME vil fortsat anvende sin strategi til bekæmpelse af svig i overensstemmelse med Kommissionens svigbekæmpelsesstrategi (CAFS) med henblik på bl.a. at sikre, at dens interne kontrol i forbindelse med bekæmpelse af svig fuldt ud er i overensstemmelse med CAFS, og at dens strategi for styring af risikoen

for svig er gearet til at finde frem til de områder, hvor der er risiko for svig, og til passende modforanstaltninger.

Hvad angår delt forvaltning skal medlemsstaterne sikre lovligheden og den formelle rigtighed af udgifterne i de regnskaber, de forelægger Kommissionen. I den forbindelse vil medlemsstaterne skulle træffe alle nødvendige skridt til at forebygge, opdage og korrigere uregelmæssigheder.

For så vidt angår indirekte forvaltning er foranstaltningerne vedrørende bekæmpelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter beskrevet i bl.a. artikel 117 i forordningen om den europæiske grænse- og kystvagt. Frontex deltager navnlig i Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svigs aktiviteter til forebyggelse af svig og underretter straks Kommissionen om tilfælde af formodet svig og andre finansielle uregelmæssigheder – i overensstemmelse med sin interne strategi for bekæmpelse af svig.

Desuden har GD HOME som partner-GD udviklet og gennemført sin egen strategi for bekæmpelse af svig på grundlag af OLAF's metode. Decentrale agenturer, herunder Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, er omfattet af strategiens anvendelsesområde.

3. FORSLAGETS/INITIATIVETS ANSLÅEDE FINANSIELLE VIRKNINGER

3.1. Berørt(e) udgiftsområde(r) i den flerårige finansielle ramme og udgiftspost(er) på budgettet

- Eksisterende budgetposter

I samme rækkefølge som udgiftsområderne i den flerårige finansielle ramme og budgetposterne

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	Budgetpost	Udgiftens art	Bidrag			
	Nummer	OB/IOB[64]	fra EFTA-lande[65]	fra kandidatlande og potentielle kandidatlande[66]	fra andre tredjelande	andre formålsbestemte indtægter
4	10 01 01 00	OB/IOB	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ
4	10 02 01 00	OB/IOB	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ
4	11 10 01 00	OB/IOB	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ

64 OB = opdelte bevillinger/IOB = ikke-opdelte bevillinger.
65 EFTA: Den Europæiske Frihandelssammenslutning.
66 Kandidatlande og, hvis det er relevant, potentielle kandidater på Vestbalkan.

3.2. Forslagets anslåede finansielle virkninger for bevillingerne

3.2.1. Sammenfatning af de anslåede virkninger for aktionsbevillingerne

– ☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af aktionsbevillinger

– ☒ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af aktionsbevillinger som anført herunder:

3.2.1.1. Bevillinger fra vedtaget budget

i mio. EUR (tre decimaler)

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme		4				
GD HOME			År **2025**	År **2026**	År **2027**	**I ALT FFR 2021-2027**
Aktionsbevillinger						
10 02 01 00	Forpligtelser	(1a)	0,000	75,044	122,240	**197,284**
	Betalinger	(2a)	0,000	8,005	8,514	**16,519**
Administrationsbevillinger finansieret over bevillingsrammen for særprogrammer						
10 01 01 00		(3)	**0,000**	**0,832**	**1,610**	**2,442**
Bevillinger I ALT	Forpligtelser	=1a+1b+3	**0,000**	**75,876**	**123,850**	**199,726**
til GD HOME	Betalinger	=2a+2b+3	**0,000**	**8,837**	**10,124**	**18,961**

Agentur/organ: Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex)	År **2025**	År **2026**	År **2027**	**I ALT 2021-2027**
Budgetpost: 11 10 01 00 / EU-budgettets bidrag til agenturet	0,148	0,599	1,124	1,871

Det foreslås at forhøje Frontex' tilbagesendelsesbudget, hvis det er nødvendigt, i 2025, 2026 og 2027 ved at anvende ressourcer internt inden for Frontex' budget afhængigt af det faktiske forbrug. Der kan kompenseres for den interne omfordeling ved en reduktion af finansieringsrammen for følgende program AMIF/budgetpost: 10 02 01 00 / i årene: 2025-2027.

			År 2025	År 2026	År 2027	I ALT FFR 2021-2027
Aktionsbevillinger I ALT (herunder bidrag til decentrale agenturer)	Forpligtelser	(4)	0,148	75,643	123,364	**199,155**
	Betalinger	(5)	0,148	8,604	9,637	**18,390**
Administrationsbevillinger finansieret over bevillingsrammen for særprogrammer I ALT		(6)	0,000	0,832	1,610	**2,442**
Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE 4	Forpligtelser	=4+6	**0,148**	**76,475**	**124,974**	**201,597**
i den flerårige finansielle ramme	Betalinger	=5+6	**0,148**	**9,436**	**11,247**	**20,832**
Bevillinger I ALT under udgiftsområde 1-6	Forpligtelser	=4+6	**0,148**	**76,475**	**124,974**	**201,597**
i den flerårige finansielle ramme (referencebeløb)	Betalinger	=5+6	**0,148**	**9,436**	**11,247**	**20,832**

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	**7**	"Administrationsudgifter"			
GD HOME		År 2025	År 2026	År 2027	I ALT FFR 2021-2027
Menneskelige ressourcer		0,958	1,146	1,334	**3,438**

Andre administrationsudgifter		0,000	0,000	0,000	**0,000**
I ALT GD HOME	Bevillinger	**0,958**	**1,146**	**1,334**	**3,438**
Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE 7 i den flerårige finansielle ramme	(Forpligtelser i alt = betalinger i alt)	**0,958**	**1,146**	**1,334**	**3,438**

		År	År	År	**I ALT FFR 2021-2027**
		2025	**2026**	**2027**	
Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE 1-7	Forpligtelser	**1,106**	**77,621**	**126,308**	**205,035**
i den flerårige finansielle ramme	Betalinger	**1,106**	**10,582**	**12,581**	**24,270**

3.2.2. Anslåede resultater finansieret med aktionsbevillinger (skal ikke udfyldes for decentrale agenturer)

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (tre decimaler)

Angiv mål og resultater			**År**		**År**		**År**		**I ALT 2021-2027**	
ò			**2025**		**2026**		**2027**			
	RESULTATER									
	Art	Gennemsnitlige omkostninger	Antal	Omkostninger	Antal	Omkostninger	Antal	Omkostninger	Antal	Omkostninger
SPECIFIKT MÅL NR. 1 *Styrke* ***den europæiske dimension i forvaltningen af tilbagesendelser og forenkle og effektivisere tilbagesendelsesprocessen***										
– Fastlægge en fælles formular til den europæiske tilbagesendelsesordre						0,087			**0**	**0,087**
– Udarbejde en standardformular til anmodninger om tilbagetagelse						0,087				**0,087**
Subtotal for specifikt mål nr. 1			**0**	**0,000**	**0**	**0,174**	**0**	**0,000**	**0**	**0,174**
SPECIFIKT MÅL NR. 2 Strømline tilbagesendelsesproceduren										
– Øget antal tvangsmæssige tilbagesendelser						17,070		34,140	**0**	**51,210**
Subtotal for specifikt mål nr. 2			**0**	**0,000**	**0**	**17,070**	**0**	**34,140**	**0**	**51,210**
SPECIFIKT MÅL NR. 3 Tilskynde de personer, der skal tilbagesendes, til at samarbejde										
– Incitament til frivillig tilbagevenden						2,800		5,600	**0**	**8,400**
– Frihedsberøvelseskapacitet						55,000		82,500	**0**	**137,500**
Subtotal for specifikt mål nr. 3			**0**	**0,000**	**0**	**57,800**	**0**	**88,100**	**0**	**145,900**
I ALT			**0**	**0,000**	**0**	**75,044**	**0**	**122,240**	**0**	**197,284**

3.2.3. Sammenfatning af de anslåede virkninger for administrationsbevillingerne

– ☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af administrationsbevillinger

– ☒ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af administrationsbevillinger som anført herunder:

3.2.3.1. Bevillinger fra vedtaget budget

VEDTAGNE BEVILLINGER	År 2025	År 2026	År 2027	I ALT 2021-2027
UDGIFTSOMRÅDE 7				
Menneskelige ressourcer	0,958	1,146	1,334	**3,438**
Andre administrationsudgifter	0,000	0,000	0,000	**0,000**
Subtotal UDGIFTSOMRÅDE 7	**0,958**	**1,146**	**1,334**	**3,438**
Uden for UDGIFTSOMRÅDE 7				
Menneskelige ressourcer	0,000	0,805	1,610	**2,415**
Andre administrationsudgifter	0,000	0,027	0,000	**0,027**
Subtotal uden for UDGIFTSOMRÅDE 7	**0,000**	**0,832**	**1,610**	**2,442**
I ALT	**0,958**	**1,978**	**2,944**	**5,880**

Bevillingerne til menneskelige ressourcer og andre administrationsudgifter vil blive dækket ved hjælp af de bevillinger, som generaldirektoratet allerede har afsat til forvaltning af foranstaltningen, og/eller ved intern omfordeling i generaldirektoratet, eventuelt suppleret med yderligere bevillinger, som det ansvarlige generaldirektorat tildeles i forbindelse med den årlige tildelingsprocedure og under hensyntagen til de budgetmæssige begrænsninger.

3.2.4. Anslået behov for menneskelige ressourcer

– ☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af menneskelige ressourcer

– ☒ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af menneskelige ressourcer som anført herunder:

3.2.4.1. Finansieret over vedtaget budget

Overslag angives i årsværk[67]

VEDTAGNE BEVILLINGER	År 2025	År 2026	År 2027
• Stillinger i stillingsfortegnelsen (tjenestemænd og midlertidigt ansatte)			
20 01 02 01 (i hovedsædet og i Kommissionens repræsentationskontorer)	4	5	6
20 01 02 03 (i EU-delegationerne)	0	0	0
01 01 01 01 (indirekte forskning)	0	0	0
01 01 01 11 (direkte forskning)	0	0	0
Andre budgetposter (angiv nærmere)	0	0	0
• Eksternt personale (i årsværk)			

67 Angiv nedenfor, hvor mange årsværk inden for det angivne antal der allerede er afsat til forvaltning af foranstaltningen og/eller kan omfordeles inden for dit generaldirektorat, og hvilke nettobehov du har.

20 02 01 (KA og UNE under den samlede bevillingsramme)		2	2	2
20 02 03 (KA, LA, UNE og JMD i EU-delegationerne)		0	0	0
Budgetpost for administrativ støtte [XX.01.YY.YY]	- i hovedsædet	0	0	0
	– i EU-delegationerne	0	5	10
01 01 01 02 (KA og UNE – indirekte forskning)		0	0	0
01 01 01 12 (KA og UNE – direkte forskning)		0	0	0
Andre budgetposter (angiv nærmere) – Udgiftsområde 7		0	0	0
Andre budgetposter (angiv nærmere) – Uden for udgiftsområde 7		0	0	0
I ALT		**6**	**12**	**18**

De menneskelige ressourcer, der kræves til initiativet, består af seks AD-tjenestemænd og 12 eksternt ansatte (ti KA og to UNE).

I øjeblikket har GD HOME fire AD-tjenestemænd og to eksternt ansatte (UNE) (fuldtidsækvivalenter), der arbejder med dette lovgivningsforslag om tilbagesendelsesspørgsmål. Som allerede nævnt og forklaret i GD HOME's forelæggelse af budgetforslaget for 2026 er der behov for yderligere tre AD-tjenestemænd for at fortsætte forhandlingerne og følge op på gennemførelsen af dette nye initiativ og det fremtidige nye økosystem for digitalisering af tilbagesendelses-, tilbagetagelses- og reintegrationsprocessen. Ud af de tre AD-tjenestemænd, der anmodes om i budgetforslaget for 2026, kræves der to AD-tjenestemænd, som skal støtte forhandlingerne/forberedelserne forud for forordningens ikrafttræden og udarbejde udkast til gennemførelsesretsakter/delegerede retsakter, og som er blevet nævnt i oversigten over retlige, finansielle og digitale virkninger for det foreliggende forslag. GD HOME præciserede i sin forelæggelse, hvorfor interne omfordelinger i øjeblikket ikke er en gennemførlig løsning (GD HOME har allerede så vidt muligt anvendt dem til at tilpasse prioriteterne til det nødvendige personale på andre arbejdsområder). Dette forslag kræver også, at der placeres ti kontraktansatte i EU-delegationerne i tredjelande, som ikke kan omfordeles inden for GD HOME, og som skal tildeles GD HOME ud over den årlige tildeling.

Personalebehov til gennemførelse af forslaget (i årsværk):

	Nuværende personale i Kommissionens tjenestegrene	**Yderligere personale***			
		Skal finansieres under udgiftsområde 7 eller Forskning	**Skal finansieres over BA-posten**	**Skal finansieres af gebyrer**	**Undtagelsesvis fra Kommissionens omfordelingspulje efter orientering fra Administrationsrådet***
Stillinger i stillingsfortegnelsen	4		Ikke relevant		2
Eksternt personale (KA, SNE og V)	2		10 AC		

Beskrivelse af opgaver, der skal udføres af:

Tjenestemænd og midlertidigt ansatte	– 2 ansatte: Støtte til forhandlingerne om lovgivningsforslaget i Europa-Parlamentet og Rådet – 1 ansatte: Udarbejdelse af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter + forhandlinger – 2 ansatte: Støtte til medlemsstaterne og Frontex i forbindelse med gennemførelsen – 1 ansatte: Udarbejdelse af en håndbog
Eksternt personale	– 1 UNE: Støtte til forhandlingerne om lovgivningsforslaget i Europa-Parlamentet og Rådet – 1 UNE: Udarbejdelse af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter + forhandlinger, udarbejdelse af en håndbog og støtte til medlemsstaterne og Frontex i forbindelse med gennemførelsen – 10 KA: Støtte til medlemsstaterne og Frontex i forbindelse med gennemførelsen af tilbagetagelse i tredjelande

3.2.5. Oversigt over de anslåede virkninger for de digitale teknologirelaterede investeringer

Obligatoriske: det bedste skøn over de investeringer i digital teknologi, som forslaget/initiativet medfører, bør medtages i nedenstående tabel.

Når det er nødvendigt for gennemførelsen af forslaget/initiativet, bør bevillingerne under udgiftsområde 7 undtagelsesvis opføres under den pågældende budgetpost.

Bevillingerne under udgiftsområde 1-6 bør afspejles som "Policy-IT-udgifter til operationelle programmer". Disse udgifter vedrører det driftsbudget, der skal anvendes til at genbruge/købe/udvikle IT-platforme/værktøjer, der er direkte knyttet til gennemførelsen af initiativet og de dertil knyttede investeringer (f.eks. licenser, undersøgelser, datalagring osv.). Oplysningerne i denne tabel skal være i overensstemmelse med oplysningerne i afsnit 4 "Digitale dimensioner".

Digitale bevillinger og IT-bevillinger I ALT	År **2024**	År **2025**	År **2026**	År **2027**	**I ALT FFR 2021-2027**
UDGIFTSOMRÅDE 7					
IT-udgifter (organisationen/institutionen)	0.000	0.000	0.000	0.000	**0.000**
Subtotal UDGIFTSOMRÅDE 7	**0.000**	**0.000**	**0.000**	**0.000**	**0.000**
Uden for UDGIFTSOMRÅDE 7					
Policy-IT-udgifter til operationelle programmer	0.000	0.000	0.000	0.000	**0.000**
Subtotal uden for UDGIFTSOMRÅDE 7	**0.000**	**0.000**	**0.000**	**0.000**	**0.000**
I ALT	**0.000**	**0.000**	**0.000**	**0.000**	**0.000**

3.2.6. Forenelighed med indeværende flerårige finansielle ramme

Forslaget/initiativet:

– ☒ kan finansieres fuldt ud gennem omfordeling inden for det relevante udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme (FFR)

De omkostninger, der dækkes af AMIF og Frontex, vil blive finansieret inden for den eksisterende FFR.

– ☐ kræver anvendelse af den uudnyttede margen under det relevante udgiftsområde i FFR og/eller anvendelse af særlige instrumenter som fastlagt i FFR-forordningen

Gør rede for behovet med angivelse af de berørte udgiftsområder og budgetposter, de beløb, der er tale om, og de instrumenter, der foreslås anvendt.

– ☐ kræver en revision af FFR

Gør rede for behovet med angivelse af de berørte udgiftsområder og budgetposter og de beløb, der er tale om.

3.2.7. Bidrag fra tredjemand

Forslaget/initiativet:

– ☒ indeholder ikke bestemmelser om samfinansiering med tredjemand

– ☐ indeholder bestemmelser om samfinansiering med tredjemand, jf. følgende overslag:

Bevillinger i mio. EUR (tre decimaler)

	År **2024**	År **2025**	År **2026**	År **2027**	I alt
Angiv det organ, der deltager i samfinansieringen					
Samfinansierede bevillinger I ALT					

3.2.8 Anslået behov for menneskelige ressourcer og bevillinger i et decentralt agentur

Personalebehov (i årsværk)

Agentur/organ: Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex)	År **2025**	År **2026**	År **2027**
Midlertidigt ansatte (AD)	2	4	7
Midlertidigt ansatte (AST)	0	1	1
Midlertidigt ansatte (lønklasse AD+AST) subtotal	*2*	*5*	*8*
Kontraktansatte	0	1	1
Udstationerede nationale eksperter	0	1	2
Kontraktansatte og udstationerede nationale eksperter subtotal	*0*	*2*	*3*
I ALT personale	**2**	**7**	**11**

Bevillinger, der dækkes af EU-budgettet, bidrag i mio. EUR (tre decimaler)

Agentur/organ: Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex)	År **2025**	År **2026**	År **2027**	**I ALT 2021-2027**
Budgetafsnit 1: Personaleudgifter	0,148	0,599	1,124	**1,871**
Budgetafsnit 2: Udgifter til infrastruktur og driftsudgifter				**0,000**
Budgetafsnit 3: Aktionsudgifter				**0,000**
I ALT bevillinger, der dækkes af EU-budgettet	**0,148**	**0,599**	**1,124**	**1,871**

Oversigt over/sammenfatning af det behov for menneskelige ressourcer og bevillinger (i mio. EUR), som forslaget/initiativet indebærer for et decentralt agentur

Agentur/organ: Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex)	År **2025**	År **2026**	År **2027**	**I ALT 2021-2027**
Midlertidigt ansatte (lønklasse AD+AST)	**2**	**5**	**8**	
Kontraktansatte	**0**	**1**	**1**	
Udstationerede nationale eksperter	**0**	**1**	**2**	
Personale i alt	**2**	**7**	**11**	
Bevillinger, der dækkes af EU-budgettet	0,148	0,599	1,124	**1,871**
Bevillinger, der dækkes af gebyrer	0,000	0,000	0,000	**0,000**
Samfinansierede bevillinger (hvis relevant)	0,000	0,000	0,000	**0,000**
Bevillinger I ALT	**0,148**	**0,599**	**1,124**	**1,871**

Det foreslås at forhøje Frontex' tilbagesendelsesbudget, hvis det er nødvendigt, i 2025, 2026 og 2027 ved at anvende ressourcer internt inden for Frontex' budget afhængigt af det faktiske forbrug. Finansiering efter 2027 vil falde ind under forhandlingerne om den næste FFR.

3.3. Anslåede virkninger for indtægterne

– ☒ Forslaget/initiativet har ingen finansielle virkninger for indtægterne

– ☐ Forslaget/initiativet har følgende finansielle virkninger:

– ☐ for egne indtægter

– ☐ for andre indtægter

– ☐ Angiv, om indtægterne er formålsbestemte

i mio. EUR (tre decimaler)

Indtægtspost på budgettet:	Bevillinger til rådighed i indeværende regnskabsår	Forslagets/initiativets virkninger[68]			
		År **2024**	År **2025**	År **2026**	År **2027**
Artikel …					

For formålsbestemte indtægter angives det, hvilke af budgettets udgiftsposter der berøres.

[…]

Andre bemærkninger (f.eks. om, hvilken metode der er benyttet til at beregne virkningerne for indtægterne).

[…]

4. DIGITALE DIMENSIONER

4.1. Krav vedrørende digital relevans

Dette initiativ er tæt forbundet med et andet særskilt kommende initiativ om digitalisering af sagsbehandlingen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration (ny fælles tilgang til tilbagesendelser). Dette særskilte kommende initiativ vil tage grundigt fat på digitaliseringen af de processer, der er indført med dette initiativ.

Henvisning til kravet	**Kravbeskrivelse**	**Aktør(er), der berøres eller er berørt af kravet**	**Processer på højt niveau**	**Kategorier**
Artikel 42, stk. 1, litra d)	Det fælles EU-system for tilbagesendelser skal omfatte digitale systemer	Medlemsstater	Etablering af digitale systemer	Digital løsning

[68] Med hensyn til EU's traditionelle egne indtægter (told og sukkerafgifter) opgives beløbene netto, dvs. bruttobeløb, hvorfra der er trukket opkrævningsomkostninger på 20 %.

	til forvaltning af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere.			
Artikel 7, stk. 7	Forpligtelse til at gøre den europæiske tilbagesendelsesordre, der indeholder de vigtigste elementer i tilbagesendelsesafgørelsen, tilgængelig i Schengeninformationssystemet.	Medlemsstater	Registrering af oplysninger	Data
Artikel 21, stk. 5	Medlemsstaterne skal enten i national ret fastsætte metoden til kommunikation med tredjelandsstatsborgere og det tidspunkt, hvor kommunikationen anses for at være modtaget af og meddelt til tredjelandsstatsborgeren, eller gøre brug af et digitalt system, der er udviklet og/eller støttet af EU, med henblik på en sådan kommunikation.	Medlemsstater	Notifikation	Data
Artikel 36, stk. 4	Oplysninger om resultatet af anmodningen om bekræftelse af statsborgerskab og det indhentede rejsedokument skal uploades i Schengeninformationssystemet af den kompetente myndighed, der er berørt. Sådanne oplysninger og rejsedokumenter skal efter anmodning stilles til rådighed for de kompetente myndigheder i andre medlemsstater.	Medlemsstater	Registrering af oplysninger	Data

4.2. Data

Datatype	**Henvisning til krav**	**Standard og/eller specifikation**

		(hvis relevant)
Oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette initiativ, der har til formål at etablere et fælles EU-system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i EU.	Artikel 42, stk. 1, litra d)	Ikke relevant
Fælles formular til brug ved tilbagesendelse, der indeholder de vigtigste elementer i tilbagesendelsesafgørelsen (den europæiske tilbagesendelsesordre)	Artikel 7, stk. 7	Ikke relevant
Oplysninger, der videregives mellem kompetente myndigheder og tredjelandsstatsborgere.	Artikel 21, stk. 5	Ikke relevant
Oplysninger om resultatet af anmodningen om bekræftelse af statsborgerskab og rejsedokumentet.	Artikel 36, stk. 4	Ikke relevant

Tilpasning til den europæiske datastrategi

På grund af den type data, der behandles, og det forhold, at sådanne data vil blive behandlet til meget specifikke formål, er det foreslåede initiativ af meget begrænset relevans for målet om at opnå et ægte indre marked for data, som er det underliggende mål for den europæiske datastrategi.

Tilpasning til den europæiske datastrategi

På grund af den type data, der behandles, og det forhold, at sådanne data vil blive behandlet til meget specifikke formål, er det foreslåede initiativ af meget begrænset relevans for målet om at opnå et ægte indre marked for data, som er det underliggende mål for den europæiske datastrategi.

Tilpasning til engangsprincippet

Engangsprincippet vil blive overvejet i forbindelse med et særskilt initiativ om digitalisering af sagsbehandlingen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration. Dette særskilte initiativ vil behandle spørgsmålet om automatisering af udarbejdelsen af pålidelige og detaljerede statistikker med henblik på at forbedre den politiske beslutningstagning. Det vil også berøre spørgsmålet om interoperabilitet mellem eksisterende og fremtidige digitale systemer inden for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.

Datastrømme

Datatype	**Henvisning til krav**	**Aktør, der leverer data**	**Aktør, der modtager data**	**Udløsende faktor for dataudvekslin**	**Hyppighed (hvis det er relevant)**

				g	
Oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette initiativ, der har til formål at etablere et fælles EU-system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i EU.	Artikel 42, stk. 1, litra d)	Medlemsstater	Medlemsstater	Forpligtelse til at overholde procedurekrav	Ikke relevant
Fælles formular til brug ved tilbagesendelse, der indeholder de vigtigste elementer i tilbagesendelsesafgørelsen (den europæiske tilbagesendelsesordre).	Artikel 7, stk. 7	Medlemsstaterne gennem Schengeninformationssystemet.	Medlemsstaterne gennem Schengeninformationssystemet.	Forpligtelse til at overholde procedurekrav	Ikke relevant
Oplysninger, der videregives mellem kompetente myndigheder og tredjelandsstatsborgere.	Artikel 21, stk. 5	Medlemsstater	Tredjelandsstatsborgere	Behov for at kommunikere med tredjelandsstatsborgere	Ikke relevant
Oplysninger om resultatet af anmodningen om bekræftelse af statsborgerskab og rejsedokumentet.	Artikel 36, stk. 4	Medlemsstaterne gennem Schengeninformationssystemet.	Medlemsstaterne gennem Schengeninformationssystemet.	Forpligtelse til at overholde procedurekrav	Ikke relevant

4.3. Digitale løsninger

Digital løsning	Henvisning til krav	Vigtigste foreskrevne funktioner	Ansvarligt organ	Hvordan sikres tilgængelighed?	Hvordan overvejes muligheden for videreanvendelse?	Brug af AI-teknologier (hvis relevant)
Digitale systemer til forvaltning af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere.	Artikel 42, stk. 1, litra d)	Sådanne systemer bør forvalte tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere.	Medlemsstater	Sådanne systemer bør være tilgængelige for medlemsstaternes kompetente myndigheder.	Deling og videreanvendelse af data vil blive beskrevet nærmere i det særskilte initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.	Ikke relevant

Digitale systemer til forvaltning af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere.

Digital politik og/eller sektorspecifik politik (hvis relevant)	Beskrivelse af overensstemmelse
Forordningen om kunstig intelligens	Ikke relevant – Hvis det er relevant, vil det blive beskrevet i det særskilte initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.
EU's cybersikkerhedsramme	Ikke relevant – Hvis det er relevant, vil det blive beskrevet i det særskilte initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse

	og reintegration.
eIDAS	Ikke relevant – Hvis det er relevant, vil det blive beskrevet i det særskilte initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.
Den fælles digitale portal og IMI	Ikke relevant – Hvis det er relevant, vil det blive beskrevet i det særskilte initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.
Andre	Ikke relevant – Hvis det er relevant, vil det blive beskrevet i det særskilte initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.

4.4. Vurdering af interoperabilitet

Digital offentlig tjeneste eller kategori af digitale offentlige tjenester	**Beskrivelse**	**Henvisning til krav**	**Interoperabel Europa-løsning (IKKE RELEVANT)**	**Andre interoperabilitetsløsninger**
Indvandringsmyndighed	Kompetente myndigheder med ansvar for håndhævelse af reglerne om tilbagesendelse.	Artikel 42, stk. 1, litra d), artikel 7, stk. 7, artikel 21, stk. 5, og artikel 36, stk. 4	Ikke relevant	Interoperabiliteten af det digitale sagsforvaltningssystem, der er omhandlet i dette initiativ, vil blive beskrevet nærmere i et særskilt initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.

Digital offentlig tjeneste nr. 1: Digitale systemer til forvaltning af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere.

Vurdering	**Foranstaltning(er)**	**Potentielle tilbageværende hindringer (hvis relevant)**

Tilpasning til eksisterende digitale og sektorspecifikke politikker. Interoperabiliteten af det digitale sagsforvaltningssystem, der er omhandlet i dette initiativ, vil blive beskrevet nærmere i et særskilt initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.	Ikke relevant	Ikke relevant
Organisatoriske foranstaltninger med henblik på en gnidningsløs levering af digitale offentlige tjenester på tværs af grænserne. Forvaltningen af det digitale sagsforvaltningssystem, der er omhandlet i dette initiativ, vil blive beskrevet nærmere i et særskilt initiativ om digitalisering af sagsforvaltningen på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.	Ikke relevant	Ikke relevant
Foranstaltninger, der er truffet for at sikre en fælles forståelse af dataene. Deling og videreanvendelse af data, der behandles i det digitale sagsforvaltningssystem, der er omhandlet i dette initiativ, vil blive beskrevet nærmere i et særskilt initiativ om digitalisering på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration.	Ikke relevant	Ikke relevant
Anvendelse af i fællesskab aftalte åbne tekniske specifikationer og standarder.	Ikke relevant	Ikke relevant

4.5. Foranstaltninger til støtte for digital gennemførelse

Kommissionens og andre aktørers (f.eks. EU-agenturers) rolle vil blive beskrevet nærmere i et særskilt initiativ om digitalisering på området for tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration